Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem

Nr. 18. Warszawa, dnia 25 czerwca 1928 r. Rok X.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 5 złotych, z przesyłką zwyczajną 5 zł. 80 gr., poleconą 10 zł. 00 groszy. Prenumerata kwartalna 5 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. wewn. 24, tel. Administracji Min. Sk. wewn. 20.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu" Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę na kwartał III-ci, która wynosi zł. 5.00.

TREŚĆ:

Opłaty stemplowe.

223.

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. Nr. 98, poz. 570).

r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 20 listopada 1926 r. (DURP. Nr. 123, poz. 715).

154. (art. 67 i 72). Osoba, która zamierza prowadzić przedsiębiorstwo, podlegające podatkowi przemysłowemu, korzysta ze stawki ulgowej w wysokości 0,2%, przewidzianej w punkcie 1 art. 67 oraz w punkcie „a" art. 72 u. o. s., jeszcze przed uruchomieniem owego przedsiębiorstwa (a zatem w czasie, gdy jeszcze nie jest obowiązana do płacenia podatku przemysłowego z tytułu tego przedsiębiorstwa), a mianowicie co do pism, stwierdzających zawarcie lub wykonanie umów tego rodzaju, jakie będą zawierane również po uruchomieniu przedsiębiorstwa, i które wówczas będą się przedstawiały jako należące do jego zakresu (wykładnia Nr. 68 ogłoszona w Nr. 17 Dzienika Urzędowego z 1927 r.). Jeżeli np. dla urządzenia fabryki, będącej dopiero w stadjum organizacji, zostają sprowadzone z zagranicy maszyny, narzędzia lub środki przewozowe, potrzebne do prowadzenia tej fabryki i ona należy do przedsiębiorstw tego rodzaju, które podlegają podatkowi przemysłowemu, to do pism, stwierdzających zawarcie lub wykonanie umowy z dostawcą zagranicznym, należy zastosować stawkę 0,2% — (L. D. V. 3911/6/28).

§ 16. 1) Urzędnicy, kontrolujący przedsiębiorstwo, obowiązani są wpisywać do właściwych książek przedsiębiorstwa, jaki jest wynik dokonanej przez nich rewizji, podając cyfrowe dane, dotyczące rewizji.

2) Wpisy te należy czynić atramentem przez całą szerokość książki.

3) Zmiany i poprawki w urzędowych pismach, dokumentach i książkach należy przeprowadzać tylko w ten sposób, aby przekreślony tekst pierwotny pozostał czytelny. Każdą zmianę, względnie poprawkę, winna osoba zmieniająca lub też poprawiająca omówić i potwierdzić własnym podpisem.

4) Urzędnikom państwowym nie wolno sporządzać pism, ani też prowadzić książek dla przedsiębiorców.

§ 17. 1) Do każdej książki należy dołączać w osobnych teczkach lub zeszytach dokumenty, protokóły, świadectwa przewozowe i t. p., na podstawie których wpisuje się do książek odnośne dane.

2) Załączniki, które dotyczą kilku książek, winny być dołączone do tej książki, do której dane załącznika najwcześniej zostały wciągnięte. Każde zaksięgowanie należy uwidocznić na załączniku, podając rodzaj i numer książki.

§ 18. Władza skarbowa II instancji może zarządzić wykonanie formularzy i ksiąg wszystkich wzorów, przewidzianych w przepisach wykonawczych, które to druki mogą przedsiębiorcy nabywać za zwrotem kosztów.

§ 19. 1) Urzędowego zabezpieczenia dokonywa się zapomocą ołowianych plomb lub lakowych pieczęci w sposób, podany w przepisach szczegółowych. Jeżeli poszczególny przypadek nie jest objęty temi przepisami, wówczas sami urzędnicy decydują o sposobie i ilości urzędowych zabezpieczeń, które należy zastosować, aby zapobiec możliwym nadużyciom i stratom Skarbu Państwa. Urzędowe zabezpieczenie ma być tak dokonane, aby nie utrudniało ruchu przedsiębiorstwa.

2) Plomb ołowianych, sznurka i drutu dostarcza władza skarbowa bezpłatnie. Laku do nałożenia pieczęci powinni dostarczyć przedsiębiorcy.

§ 20. 1) Urzędowe zabezpieczenia mogą zdejmować tylko urzędnicy skarbowi. W wypadkach, kiedy zaniechanie zdjęcia może narazić przedsiębiorstwo na straty, a urzędnicy skarbowi nie przybyli na czas, pomimo wysłania do nich odpowiedniego zawiadomienia, urzędowe zabezpieczenie, z wyjątkiem zabezpieczeń na przyrządzie kontrolno-mierniczym, może być zdjęte przy udziale przedstawiciela policji państwowej lub zarządu gminy (wójta lub sołtysa), w obecności co najmniej 2-ch świadków. Jeżeli urzędowe zabezpieczenie musi być natychmiast usunięte dla uniknięcia grożącego przedsiębiorstwu niebezpieczeństwa lub też znacznych strat, w warunkach, nie zezwalających na zawezwanie urzędników skarbowych lub administracyjnych, — zdjęcia może dokonać sam przedsiębiorca w obecności co najmniej 3-ch świadków. O zdjęciu urzędowego zabezpieczenia, dokonanem w nieobecności urzędnika skarbowego, przedsiębiorca winien niezwłocznie zawiadomić właściwego Inspektora K. S., dołączając szczegółowy protokół o przyczynach i przebiegu zdjęcia urzędowego zabezpieczenia oraz o środkach, przedsięwziętych celem zapobieżenia stratom Skarbu Państwa. Protokół taki winien być podpisany przez przedsiębiorcę lub jego zastępcę oraz przez świadków. Za nieusprawiedliwione, samowolne zdjęcie urzędowego zabezpieczenia wymierzona będzie kara, przewidziana w przepisach karnych.

2) Podwójne zabezpieczenie urzędowe na przyrządzie kontrolno-mierniczym może zdjąć i ponownie nałożyć tylko urzędnik skarbowy, upoważniony do otwierania tych przyrządów, przy udziale drugiego urzędnika.

§ 21. 1) Przedsiębiorcy obowiązani są posiadać niezbędne narzędzia miernicze: pojemniki, odważniki, wagi, alkoholomierze, termometry. Gorzelnie rolnicze winny ponadto posiadać wagę Reimanna do badania skrobi w ziemniakach. Narzędzia te powinny odpowiadać obowiązującym przepisom o miarach.

2) Ponadto przedsiębiorstwa winny posiadać, o ile tego wymaga rodzaj narzędzia mierniczego, tablice redukcyjne, zalecone przez Ministra Skarbu.

§ 22. 1) Należy przestrzegać z urzędu, aby wszystkie narzędzia miernicze posiadały przepisaną ważną cechę legalizacyjną.

Narzędzia miernicze, nie posiadające ważnej cechy legalizacyjnej, należy wyłączyć od użytku i zażądać zgłoszenia ich do urzędu miar do legalizacji.

2) Urzędnicy kontrolujący winni sprawdzać posiadane przez przedsiębiorstwo narzędzia miernicze, przez porównywanie ich z urzędowemi wzorcami, według specjalnej instrukcji. Terminy takich sprawdzań ustala władza skarbowa II instancji. Jeżeli zachodzi uzasadniona wątpliwość co do rzetelności wskazań danego narzędzia mierniczego, należy wyłączyć je od użytku bez względu na ważność znajdującej się na niem cechy legalizacyjnej; takie narzędzie ma być oddane do naprawy, a po naprawie zgłoszone do legalizacji. W miejsce wyłączonych narzędzi przedsiębiorca winien niezwłocznie nabyć inne, przepisowo zalegalizowane.

3) Bezwzględnie należy uznawać za nierzetelne takie wagi, które nie wahają się swobodnie, nie są dostatecznie czułe lub noszą na sobie ślady uszkodzenia lub zużycia istotnych części, dalej odważniki zardzewiałe lub w jakikolwiek sposób uszkodzone, a także alkoholomierze i termometry, w których zauważono rozdzielenie się słupka rtęci, odsunięcie się, rozerwanie skali, rysy na rurce szklanej lub inne uszkodzenia.

4) Chwilowy brak w przedsiębiorstwie potrzebnego narzędzia mierniczego nie może być powodem opóźnienia lub zaniechania oznajmionej lub urzędownie nakazanej czynności pomiarowej. W tym wypadku czynność należy wykonać przy użyciu urzędowego narzędzia, wtedy jednak można nałożyć na przedsiębiorcę koszta ewentualnego zużycia lub zniszczenia urzędowego narzędzia.

§ 23. U. S. A. M. może zarządzić, aby przyrządy służące do czynności kontrolnych były przechowywane pod urzędowem zamknięciem. Potrzebnego schowku ma dostarczyć przesiębiorca. To samo odnosi się do wag i odważników, używanych do odprawy spirytusu.

§ 24. 1) Gorzelnie, rektyfikacje i wolne składy spirytusu, zakłady, pobierające spirytus po cenach ulgowych oraz fabryki wódek są obowiązane dostarczyć, dla dokonywania czynności urzędowych, pokoju odpowiednio urządzonego, oświetlonego i opalonego, z przystosowanym do należytego zamknięcia schowkiem na akta, książki i zapiski.

2) Gorzelnie i rektyfikacje są nadto obowiązane dostarczyć urzędnikom skarbowym, w razie potrzeby, odpowiednio urządzonego pokoju z pościelą na nocleg. Do tego celu może służyć także pokój, przeznaczony do wykonywania czynności urzędowych.

§ 25. Przedsiębiorstwa, pozostające pod stałym nadzorem, winny dostarczyć bezpłatnie urzędnikom stałego nadzoru mieszkania, składającego się co najmniej z jednego pokoju i kuchni z niezbędnem umeblowaniem, opałem i oświetleniem.

§ 26. 1) Przedsiębiorcy oraz zgłaszający jakąkolwiek czynność, wymagającą obecności urzędnika skarbowego, obowiązani są poczynić wszelkie przygotowania, niezbędne do wykonania tej czynności.

2) Na żądanie kontrolujących urzędników lokale zakładu przemysłowego mają być podczas kontroli dostatecznie oświetlone i przewietrzone. Inspektor K. S. może zarządzić w razie potrzeby dostarczenie lampy bezpieczeństwa.

3) Zakłady przemysłowe i wszystkie naczynia, przyrządy i zamknięcia, wymagające urzędowego badania, winny być zaopatrzone w odpowiednie urządzenie, aby kontrolujący urzędnicy mieli do nich wolny dostęp i nie byli narażeni przy tem na niebezpieczeństwo oraz nie napotykali na żadne przeszkody.

§ 27. Wszystkie przedsiębiorstwa i zakłady, podlegające kontroli skarbowej w myśl przepisów rozp. P. R. i niniejszego rozporządzenia, mają posiadać nad głównem wejściem widoczny i czytelny napis, oznaczający rodzaj przedsiębiorstwa, firmę oraz imię i nazwisko właściciela. Jeżeli przedsiębiorstwo ma kilka oddziałów, położonych oddzielnie, nad głównem wejściem do każdego oddziału należy oznaczyć ponadto rodzaj oddziału.

§ 28. 1) Spirytus surowy, dostarczany do składów D. P. M. S., powinien odpowiadać następującym warunkom:

a) zawartość alkoholu winna wynosić co najmniej 85° objętościowych przy + 15°C,

b) zawartość fuzli w tymże spirytusie nie powinna przekraczać 0,8% wagowych w przeliczeniu na alkohol absolutny,

c) spirytus surowy nie powinien posiadać niewłaściwego sobie smaku, zapachu i barwy, oraz nie powinien zawierać niewłaściwych (obcych) domieszek.

2) Spirytus, wyrobiony do 1 stycznia 1930 r. przez gorzelnie, posiadające aparaty odpędowe do pracy perjodycznej, nie może zawierać mniej alkoholu, aniżeli 80° objętościowych przy +15°C. Moc surówki, dostarczanej przez gorzelnie drożdżowe, ustala art. 56 ust. 3 punkt b i c.

§ 29. Jakość rektyfikatu I gatunku, rektyfikatu podwójnie oczyszczonego, oraz niższych gatunków rektyfikatu i olejów fuzlowych określa D. P. M. S. w umowach, zawartych z przedsiębiorcami prywatnych rektyfikacyj.

§ 30. 1) Ze wszystkich, przewidzianych w rozp. P. R. udogodnień i ulg mogą korzystać tylko osoby, zasługujące na zaufanie. Z udogodnień i ulg nie mogą korzystać osoby karane sądownie za defraudację podatkową, przemytnictwo lub inne przestępstwa, popełnione z chęci zysku, w przeciągu trzech lat od prawomocnego ukarania ich.

2) Zezwolenie na korzystanie z ulg i udogodnień może być wydane na prośbę osób zainteresowanych, jednakże z zastrzeżeniem prawa odwołania. Przy zezwalaniu na korzystanie z udogodnień i ulg należy określić i zastosować wszystkie przepisane i w danym wypadku potrzebne szczególne zabezpieczenia, niezbędne dla uchronienia Skarbu Państwa od strat.

3) Podania, dotyczące ulg i udogodnień, niezależnie od tego, przez którą władzę skarbową mają być załatwione, należy składać w U. S. A. M.

4) Postanowienia ustępu 1 mają również pełne zastosowanie:

a) do osób, ubiegających się o zezwolenie na prowadzenie przedsiębiorstw, jeżeli do prowadzenia danego przedsiębiorstwa jest potrzebne zezwolenie władz skarbowych stosownie do przepisów rozp. P. R.,

b) do odpowiedzialnych kierowników przedsiębiorstw, w wypadkach, gdy zatwierdzenie ich przez władze skarbowe jest wymagane,

c) do osób, ubiegających się o kredyt (odroczenie) części opłaty monopolowej od spirytusu i kredyt podatku od drożdży,

d) do osób, zamierzających trudnić się przywozem drożdży z zagranicy.

§ 31. Udogodnienia i ulgi, z których korzystają przedsiębiorstwa i zakłady, pozostające pod kontrolą skarbową, przechodzą w razie zmiany właściciela danego przedsiębiorstwa na jego następcę prawnego, o ile co do tego ostatniego nie zachodzą okoliczności, pozbawiające go prawa korzystania z ulg i udogodnień.

§ 32. Jeżeli wykonywający kontrolę urzędnik skarbowy stwierdzi, że korzystanie przez przedsiębiorstwo z pewnych ulg i udogodnień naraża lub mogłoby narazić Skarb Państwa na straty, wtedy

Inspektor K. S. lub wyższy urzędnik obowiązany jest własną władzą i pod osobistą odpowiedzialnością wstrzymać prawo korzystania z tych ulg i udogodnień i zawiadomić o tem bezzwłocznie swą władzę przełożoną.

§ 33. 1) Przedsiębiorcę lub właściciela zakładu handlowego może zastępować wobec władz skarbowych jego pełnomocnik, którym z reguły jest kierownik ruchu przedsiębiorstwa. Zastępca taki musi być ustanowiony, jeżeli przedsiębiorcą jest osoba prawna lub nie posiadająca pełni praw.

2) O ustanowieniu zastępcy przedsiębiorca zawiadamia właściwy U. S. A. M. pismem, sporządzonem w 2-ch egzemplarzach, podpisanem przez przedsiębiorcę i wyznaczanego zastępcę. Urząd ten orzeka, czy osoba, wyznaczana przez przedsiębiorcę, może być dopuszczona do zastępstwa. Odmowa może nastąpić tylko z ważnych powodów (§ 30), które w orzeczeniu mają być podane. Drugi egzemplarz zgłoszenia zwraca się przedsiębiorcy.

3) Jeżeli czynność kontrolna musi być wykonana w obecności przedsiębiorcy lub jego zastępcy, a żaden z nich nie może być obecny, czynność tę należy wykonać w obecności co najmniej 2-ch postronnych świadków, a w ostatecznym wypadku w obecności pracownika danego przedsiębiorstwa.

§ 34. Celem wyrównania naturalnych strat (ubytków) spirytusu, ustala się następujące najwyższe dopuszczalne normy tych strat, nazywane w dalszym ciągu tego rozporządzenia „dozwolonemi zanikami":

a) zanik magazynowy (składowy), dla wyrównania naturalnych strat przy przechowywaniu spirytusu w magazynach gorzelni, rektyfikacyj i wolnych składów,
b) zanik drogowy, dla wyrównania naturalnych strat przy przewożeniu spirytusu i
c) zanik rektyfikacyjny (aparatowy), dla wyrównania naturalnych strat przy oczyszczaniu spirytusu w samoistnych rektyfikacjach lub w oddziałach rektyfikacyjnych.

§ 35. 1) Dozwolony zanik magazynowy oblicza się jako odsetek od ilości spirytusu faktycznie magazynowanych, czyli od sumy codziennych pozostałości, według zapisów ksiąg magazynowych, a mianowicie:

przy magazynowaniu surówki w zbiornikach	0,002%
przy magazynowaniu surówki w beczkach	0,006%
przy magazynowaniu rektyfikatu wszelkich gatunków w zbiornikach .	0,003%
przy magazynowaniu rektyfikatu wszelkich gatunków w beczkach . .	0,01%.

2) Niezależnie od tego uwzględnia się, jako dalszy zanik magazynowy, 0,25% ilości, wydanych z magazynu i wywiezionych z przedsiębiorstwa, przyjmując te ilości zgodnie ze świadectwami przewozowemi. Dodatkowy ten zanik uwzględnia się w jednakowym stosunku (0,25%), niezależnie od gatunku spirytusu.

3) Przy każdej rewizji magazynów obliczenie dozwolonego zaniku magazynowego oraz porównanie go z faktycznym ubytkiem należy uskutecznić, biorąc pod uwagę podstawowe dane, niezbędne do obliczenia tego zaniku, to jest sumę codziennych pozostałości oraz wszystkie ubytki od początku kampanji.

§ 36. 1) Dozwolony zanik drogowy, przy przewożeniu spirytusu wszelkich gatunków, oblicza się w zależności od czasu przebywania przesyłki w drodze oraz w zależności od naczyń, w jakich spirytus jest przewożony — jako odsetek od ilości załadowanych, czyli zapisanych w świadectwie przewozowem, a mianowicie:

a) za każdy dzień przewozu w wagonach - cysternach po . .	0,01%
za każdy dzień przewozu w beczkach po	0,04%
b) w razie potrzeby przelania spirytusu w drodze z beczek do wagonów - cystern lub odwrotnie uwzględnia się na każdy przelew, jako dalszy zanik po . .	0,15%
c) przy przyjęciu przesyłki spirytusu do magazynu uwzględnia się, jako dalszy zanik na zlew: gdy spirytus dostarczono w wagonach - cysternach po . .	0,25%
i w razie, gdy spirytus dostarczono w beczkach po . .	0,35%.

2) Ponadto, obliczając dozwolony zanik drogowy, należy wziąć pod uwagę, że:

a) dzień wysłania i dzień przyjęcia przesyłki liczy się za jeden dzień,
b) przy przelewach w drodze z jednych naczyń do drugich pierwszy i ostatni dzień przewożenia przesyłki w tych samych naczyniach (t. j. w beczkach lub cysternach) liczy się za jeden dzień,
c) o ile spirytus dostarczono w beczkach i w nich pozostawiono do magazynowania, prawo do korzystania z zaniku na zlew (0,35%) nie przysługuje przedsiębiorstwu, które spirytus wysłało.

§ 37. 1) Dozwolony zanik rektyfikacyjny ustala się, niezależnie od typu aparatu do oczyszczania, w wysokości 1,2% ilości surówki, wziętej na aparat do oczyszczania. Podana norma zaniku winna pokryć normalne straty aparatowe, powstałe tak przy oczyszczaniu wziętej na aparat surówki jak i przy ewentualnym, powtórnym przerobie niższych gatunków rektyfikatu, otrzymanych z tej samej surówki.

2) W razie oczyszczania niższych gatunków rektyfikatu, dostarczonych z innej rektyfikacji, należy przy obliczaniu dozwolonego zaniku rektyfikacyjnego doliczać do ogólnej ilości oczyszczanej surówki także dostarczone ilości niższych gatunków rektyfikatu.

3) Przy obliczaniu zaniku rektyfikacyjnego należy również uwzględniać pozostałości niższych ga-

tunków na początku roku obrachunkowego, o ile były one poddane oczyszczaniu.

4) Dozwolony zanik rektyfikacyjny ma pokryć także straty spirytusu, powstałe przy ewentualnem niszczeniu odpadków (wód fuzlowych), otrzymywanych przy przemywaniu fuzli.

5) Oleje fuzlowe należy, po ich przemyciu, doliczać do faktycznego zapasu spirytusu w magazynach. Obliczanie i mierzenie ilości czystych olejów fuzlowych uskutecznia się zapomocą takiego samego alkoholomierza i na takich samych zasadach, jakie stosuje się do mierzenia spirytusu.

6) W razie powtórnego oczyszczania rektyfikatu I gatunku uznaje się dalszy zanik rektyfikacyjny w wysokości 0,6% ilości wziętego na aparat rektyfikatu I-go gatunku.

7) Zezwolenie na podwójne oczyszczanie spirytusu, celem otrzymania rektyfikatu „prima", bądź też zlecenia na powtórne oczyszczanie rektyfikatu I gatunku, niewytrzymującego ustalonej próby na czystość, wydaje D. P. M. S.

§ 38. 1) Ujawnione przy każdej rewizji ubytki magazynowe, należy zaraz zapisać na rozchód w księdze magazynowej, i gdy stwierdzono ubytki, przekraczające dozwolony zanik, należy wezwać przedsiębiorcę do uiszczenia należności, określonej w art. 9 ust. 1.

2) Zapłata ma nastąpić w ciągu dni 7-miu od dnia wezwania do zapłaty. O ile zobowiązany nie zapłaci tej należności w wyznaczonym terminie, wówczas K. S. ma zawiadomić o tem właściwy U. S. A. M., który wyda orzeczenie po myśli § 58.

§ 39. 1) Ujawnione przy rewizji magazynów gorzelni, rektyfikacyj i wolnych składów nadwyżki spirytusu zapisuje się, niezależnie od ich ilości, do ksiąg magazynowych, jako oddzielną pozycję przychodu.

2) Zapisane nadwyżki nie podlegają potrąceniom przy rocznych obrachunkach ubytków.

§ 40. 1) Jeżeli przy rewizjach obrachunkowych w rektyfikacjach i oddziałach rektyfikacyjnych zostaną stwierdzone nadwyżki spirytusu w magazynach, a jednocześnie będą ustalone nadmierne ubytki rektyfikacyjne, bądź odwrotnie, wówczas nadwyżki i ubytki winny być wzajemnie wyrównane przez odpowiednie sprostowanie zapisów w księgach.

2) Przy rewizjach rektyfikacyj ogólny ubytek magazynowy spirytusu wszelkich rodzajów i stwierdzony ubytek rektyfikacyjny należy dodać i porównać z sumą dozwolonych zaników: magazynowego i rektyfikacyjnego. W razie stwierdzenia, po takiem porównaniu, nadmiernego ubytku, należy wezwać przedsiębiorcę do uiszczenia w ciągu 7-miu dni należności, określonej w art. 9 ust. 1, za ubytek, przekraczający dozwolone normy.

§ 41. 1) We wszystkich wypadkach stwierdzenia przy rewizjach przedsiębiorstw nadmiernych ubytków lub nadwyżek, należy niezależnie od ściągania należności za nadmierne ubytki, określonej w art. 9 ust. 1, wdrażać dochodzenia, celem wykrycia przyczyn powstania nadmiernych ubytków względnie nadwyżek.

2) Jeżeli dochodzenie ustali złą wolę i wyraźną chęć narażenia Skarbu Państwa na straty, należy winnych pociągnąć do odpowiedzialności karnoskarbowej.

§ 42. 1) W końcu każdego roku obrachunkowego należy przeprowadzić w każdem przedsiębiorstwie roczną rewizję zapasów spirytusu, celem ostatecznego ustalenia ubytków za cały rok obrachunkowy. Ostateczne ustalenie ubytków spirytusu następuje przy rewizji, przeprowadzonej w myśl postanowień § 53. W wyniku tej rewizji może nastąpić wyrównanie ubytków. Jeżeli mianowicie zestawienie dozwolonych w okresie rocznym zaników z rzeczywistemi stratami spirytusu wykaże, że części zaników nie wykorzystano, natenczas stwierdzone w ciągu roku nadmierne ubytki mogą być odpowiednio zmniejszone. Należności za te ubytki, ściągnięte z przedsiębiorstwa, zwraca się wtedy w granicach niewykorzystanych zaników.

2) Wyrównanie ubytków na powyższych zasadach może nastąpić tylko wówczas, gdy wdrażane w ciągu roku dochodzenia (§ 41) w żadnym wypadku nie ustaliły złej woli przedsiębiorcy.

§ 43. 1) Za stwierdzone przy przyjęciu spirytusu ubytki drogowe, przekraczające dozwolone normy zaników drogowych, ściąga się należność, określoną w art. 9 ust. 1 w ciągu dni 7-miu od dnia wezwania do zapłaty.

2) a) Odpowiedzialność za całość naczyń transportowych oraz zamknięć przez cały czas przewozu spirytusu do miejsca przeznaczenia jak i za nadmierne ubytki drogowe ponoszą przedsiębiorstwa wysyłające, jeżeli przewóz spirytusu, z tytułu zobowiązań do D. P. M. S., był uskuteczniony aż do miejsca przeznaczenia pod zarządem przedsiębiorstwa wysyłającego, w przeciwnym razie odpowiedzialność ta trwa tylko do chwili załadowania przesyłki na stacji kolei żelaznej lub przystani. Jednak i w tym drugim wypadku, jeżeli przesyłka spirytusu doszła do miejsca przeznaczenia w naczyniach nieuszkodzonych, a nałożone na tych naczyniach zamknięcia nie były naruszone, przedsiębiorstwa wysyłające ponoszą odpowiedzialność za nadmierne ubytki drogowe aż do chwili odbioru spirytusu w miejscu przeznaczenia.

b) W wypadkach gdy przedsiębiorstwo wysyłające przekazuje przesyłkę spirytusu do dalszego przewozu innym instytucjom, względnie osobom, za czynności których przedsiębiorstwo wysyłające nie jest odpowiedzialne z tytułu swych zobowiązań do D. P. M. S., odpowiedzialność za uszkodzenie naczyń i zamknięć, oraz za ewentualnie powstałe przy tem ubytki ponoszą te osoby lub instytucje, pod zarządem których był uskuteczniony przewóz spirytusu.

W tych wypadkach ustalenie wysokości ubytków spirytusu, za które odpowiada przedsiębiorstwo wysyłające, oraz wyrównanie tych ubytków z dozwolonemi zanikami drogowemi uskutecznia się z uwzględnieniem ubytków, powstałych skutkiem uszkodzenia przewożonych naczyń lub ich zamknięć.

3) Nadmierne ubytki drogowe, stwierdzane w przesyłkach spirytusu, w żadnym razie nie mogą być wyrównywane z niewykorzystanemi zanikami innych kategoryj (magazynowy i rektyfikacyjny), względnie z nadwyżkami, stwierdzonemi w innych przesyłkach.

4) Ewentualne ubytki, stwierdzone przy przyjęciu przesyłek, należy zapisać na rozchód w księdze magazynowej przedsiębiorstwa, wysyłającego spirytus.

5) W razie stwierdzenia nadmiernych ubytków drogowych, względnie nadwyżek w przesyłkach, obowiązuje również przepis § 41.

§ 44. Zwolnienie od zapłaty za wszelkie ubytki spirytusu, przekraczające dozwolone normy zaników, może nastąpić tylko w wypadkach i na warunkach, wskazanych w art. 9 ust. 2 i 3.

§ 45. 1) Wszelkie odprawy oraz przyjęcia przesyłek spirytusu winny być dokonywane na wagę. Objętościowy system mierzenia spirytusu można stosować jedynie w wewnętrznych obrotach danego przedsiębiorstwa, przy użyciu naczyń, dokładnie wymierzonych.

2) Do mierzenia mocy spirytusu i wyrobów spirytusowych stosuje się alkoholomierz, wskazujący ilość procentów objętościowych przy temperaturze + 15°C (+ 12°R).

§ 46. Wszystkie ustawione w przedsiębiorstwach wyrobu i przerobu spirytusu zbiorniki, mierniki, odbieralniki oraz naczynia, w których przechowuje się spirytus lub wyroby spirytusowe, winny być jaknajdokładniej zmierzone wodą i zaopatrzone w przyrządy do określenia zawartości płynu (laski, taśmy, płynowskazy, szkła wzierne, skale). Kadzie fermentacyjne i drożdżowe w gorzelniach mierzy się zasadniczo sposobem geometrycznym. Kadzie fermentacyjne, których kształt nastręczałby trudności przy określeniu ich pojemności, należy zmierzyć wodą. Parnik należy zmierzyć ziemniakami i geometrycznie.

§ 47. Pomiary bywają dwojakiego rodzaju:

a) zasadnicze — uskuteczniane po raz pierwszy po ustawieniu naczynia, bądź też po gruntownej naprawie i ponownem ustawieniu naczynia;

b) następne — uskuteczniane w pewnych okresach, celem sprawdzenia, czy naczynie, względnie urządzenia pomiarowe, nie zmieniły kształtu lub położenia.

§ 48. 1) Pomiary następne, zależnie od rozmiarów i budowy naczyń oraz od ich przeznaczenia, należy uskuteczniać w następujących terminach:

a) odbieralniki w gorzelniach, służące do obliczania codziennych odpędów, winny być sprawdzane corocznie przed uruchomieniem gorzelni;

b) mierniki kontrolne i zwykłe — w okresach 2-letnich;

c) zbiorniki do magazynowania spirytusu — w okresach 6-cio letnich.

2) Wszystkie inne naczynia i zbiorniki nie muszą być sprawdzane w stałych odstępach czasu, winny być jednak ponownie zmierzone, jeżeli uległy jakimkolwiek przypadkowym zmianom.

§ 49. 1) Zbiorniki w magazynach spirytusu mierzy się wodą sposobem wylewu, zapomocą uprzednio zmierzonych mierników. W tym celu zbiornik napełnia się wodą, poczem opróżnia się go przez wylew, napełniając każdorazowo miernik do właściwego wskaźnika i po uspokojeniu się powierzchni płynu w zbiorniku, na skalach płynowskazów, laskach lub innych urządzeniach wskazujących oznacza się kreski, które przy użyciu płynowskazów powinny się znajdować na poziomie najniższej części menisku płynu w płynowskazie.

2) Czynność tę powtarza się tak długo, dopóki powierzchnia płynu widoczna jest w płynowskazie. Ostatni widoczny w płynowskazie poziom płynu oznacza się na skali lub też lasce mierniczej cyfrą „0". Wodę, pozostałą w zbiorniku poniżej kreski „0", należy spuścić i dokładnie zmierzyć legalizowanemi pojemnikami. Określoną w ten sposób ilość dodaje się przy obliczaniu objętości płynu w zbiorniku do wskazań laski mierniczej lub też płynowskazu, przy powierzchni płynu ponad „0".

3) Prawidłowość podziałek na skalach zbiorników należy sprawdzać stale, gdy zbiorniki są w użyciu, przy ich napełnianiu lub opróżnianiu.

4) Miernik lub 10 - litrowy pojemnik, do którego uskutecznia się wylew, należy podstawić pod dolny spustowy kurek zbiornika. Główną część płynu wypuszcza się przez ten kurek, natomiast resztki płynu, niezbędne do dokładnego dopełnienia miernika lub pojemnika, wypuszcza się ostrożnie przez specjalne spustowe kurki, aby uniknąć przelania się płynu.

5) Mierniki mierzy się przez wylewanie z nich wody do 10-cio litrowego legalizowanego pojemnika.

6) Stosowane do pomiaru dużych zbiorników mierniki przenośne (100 — 150 litrowe) należy przed ich użyciem ustawić trwale i dokładnie podług poziomicy.

7) Zasadniczy pomiar naczyń, przeznaczonych na mierniki, należy uskuteczniać co najmniej dwukrotnie. Pomiar może być uznany za prawidłowy, jeżeli dwa kolejne pomiary dały prawie jednakowe wyniki. Przy pomiarach następnych można ograniczyć się do jednorazowego wyniku, o ile zgadza się on z wynikiem poprzedniego pomiaru.

8) Górną kreskę mierników należy ustalać w ten sposób, aby odpowiadała całkowitej ilości po-

jemników 10-litrowych. W tym celu, o ile przy pierwszym pomiarze okaże się, iż wypadło wylać pewną ilość 10-litrowych pojemników i w mierniku pozostał jeszcze płyn (mniej, niż 10 l), należy powtórzyć pomiar, napełniając miernik do kreski, przyjętej przy pierwszym pomiarze, poczem dolewa się lub wylewa taką ilość wody, aby zawartość równała się całej ilości 10-litrowych pojemników; w ten sposób ustala się nową górną kreskę i od tej nowej kreski powtarza pomiar zapomocą wylewu.

9) Kolejne podziałki (kreski) należy utrwalać, zależnie od armatury zbiornika, a mianowicie:

a) w zbiornikach, posiadających płynowskaz, podziałki oznacza się na skali płynowskazu. Skala ta winna być trwale umocowana i zabezpieczona, a kreski i cyfry oznacza się na niej starannie farbą olejną;

b) w miernikach, posiadających od dołu do góry szereg szkieł wziernych, podziałki oznacza się na bocznych powierzchniach skośnych ramek farbą lub przez nacięcie kresek. Nacięcie należy jednak wykonać dopiero wtedy, gdy pomiar nie podlega żadnej wątpliwości, a mierniki są trwale ustawione;

c) laski winny być zrobione z płaskiego żelaza, lub z twardego drzewa, pomalowanego olejną, matową farbą na czarno. Dolny koniec drewnianej laski mierniczej ma być okuty. Podziałki na laskach winny być zaznaczone starannie i wyraźnie ostrem narzędziem. Cyfry, odpowiadające ilości płynu, winny być napisane wyraźnie olejną farbą, lub wypalone. Laski muszą mieć w górnej swej części przymocowaną poprzeczkę, do której pogrąża się laskę opuszczoną do dna zbiornika. Dla uniknięcia podrobienia lub zamiany laski mierniczej, należy:

a[1]) zmierzyć jej długość od dolnego końca do ostatniej górnej kreski w milimetrach i zapisać ją do protokółu pomiaru,

b[1]) zabezpieczyć dolny koniec i ostatnią górną kreskę laski zapomocą plomb lub przez wypalenie godła Państwa,

c[1]) sporządzić dokładny rysunek laski mierniczej i poszczególnych jej podziałek w naturalnej wielkości; rysunek przechowuje się jako załącznik do protokółu pomiaru każdego zbiornika,

d[1]) w każdym zbiorniku, posiadającym laskę mierniczą, musi być odpowiednie urządzenie, nadające ściśle określony kierunek lasce przy pogrążaniu jej do otworu w pokrywie.

10) Pomiary zbiorników i mierników należy uskuteczniać z zachowaniem jednakowej temperatury płynu od rozpoczęcia aż do ukończenia pomiaru; w tym celu temperaturę płynu sprawdza się przez cały czas trwania pomiaru.

§ 50. 1) Odbieralniki, służące do mierzenia codziennych odpędów spirytusu, należy wymierzać zapomocą wlewu z 10-cio lub 5-cio litrowego pojemnika wody lub, o ile to jest możliwe, spirytusu.

2) Pomiar należy uskuteczniać przy zachowaniu jednakowej temperatury nie tylko płynu, lecz i pomieszczenia, w którem znajduje się odbieralnik.

3) Przed rozpoczęciem pomiaru należy zbadać odbieralnik:

a) czy jest próżny i dobrze oczyszczony,

b) czy wszystkie rury znajdują się w porządku (nie przeciekają i nie są zanieczyszczone),

c) czy mieszadło odpowiada swemu przeznaczeniu i czy może być swobodnie wprowadzane w ruch,

d) czy pompa dokładnie opróżnia odbieralnik.

4) Po stwierdzeniu dobrego stanu odbieralnika, pomiar uskutecznia się zapomocą wlewu z zalegalizowanego pojemnika dokładniejszego (stożkowego) za każdym razem dokładnie napełnionego. Dokładność napełnienia sprawdza się przez przyłożenie płyty szklanej na powierzchnię płynu napełnionego pojemnika.

5) Podczas wlewania płynu do odbieralnika należy baczyć, aby zawartość całkowicie i dokładnie spłynęła z miary odbieralnika.

6) Laskę mierniczą należy zanurzyć dopiero wówczas, gdy powierzchnia płynu zupełnie uspokoi się.

7) Umieszczane na laskach podziałki należy utrwalić z jaknajwiększą dokładnością, oznaczając je możliwie cienkiemi, lecz wyraźnemi kreskami.

8) Zabezpieczenie laski uskutecznia się w sposób opisany wyżej.

9) Pomiar odbieralnika winien być dokonany z taką dokładnością, aby laska wskazywała zupełnie ściśle zawartość płynu.

10) Po zmierzeniu odbieralnika legalizowanym pojemnikiem należy sprawdzić pomiar zapomocą oddziałów bębna przyrządu kontrolno-mierniczego. Dopiero po takiem sprawdzeniu, przy zgodności podziałek laski z ilością płynu, przepuszczonego przez przyrząd kontrolno-mierniczy — pomiar odbieralnika można uznać za dokonany prawidłowo.

§ 51. 1) Geometryczny pomiar naczyń uskutecznia się przy pomocy legalizowanego przymiaru (wstęgowego, sztywnego lub składanego). W tym celu należy ustalić z dokładnością do 1-go cm. wszystkie zasadnicze wewnętrzne wymiary danego naczynia.

2) Z ustalonych wymiarów oblicza się pojemność naczynia w cm^3, a następnie w litrach, stosując geometryczne wzory, zależnie od formy naczynia, a mianowicie:

dla prostopadłościanów objętość $= a.\ b.\ h.$

„ walców „ $= \frac{\pi d^2 2 h}{4}$

„ stożków ściętych „ $= \frac{\pi h}{3} (R^2 + r^2 + Rr)$

We wzorach oznacza: a — długość, b — szerokość, h—wysokość, d—średnica, R—promień, czyli

połowa średnicy dna (dolnego), r—promień, czyli połowa średnicy górnego dna i $\pi = 3{,}14$ (stosunek obwodu do średnicy koła).

Dla naczyń o przekroju eliptycznym i o ścianach prostopadłych $O = \frac{\pi \cdot d \cdot D}{4} h$, przyczem D oznacza dużą oś, a d—małą oś, dla naczyń o przekroju koła o beczkowato wygiętych ścianach $O = \frac{\pi h}{12}(2D^2 + d^2)$, przyczem D oznacza średnią przecięcia naczynia w środku, a d—średnicę den.

Na wypadek, gdy średnice den nie są równe, zamiast d wstawia się średnią arytmetyczną $t = \frac{d_1 + d_2}{2}$.

§ 52. 1) O dokonaniu pomiaru wszelkich zbiorników i naczyń należy sporządzać protokóły, według załączonych wzorów Nr. 1, Nr. 2 i Nr. 3, z zaznaczeniem wszelkich danych, wymaganych niniejszemi przepisami.

2) Przedsiębiorcy przysługuje prawo czynienia uwag przy pomiarze. W razie nieuwzględnienia tych uwag, ma to być zaznaczone w protokóle pomiaru.

§ 53. 1) Niezależnie od szczegółowych przepisów o kontroli, podanych w następnych częściach tego rozporządzenia dla każdego rodzaju przedsiębiorstw i zakładów, w każdem przedsiębiorstwie, które produkuje, przerabia, bądź wreszcie magazynuje spirytus lub jego przetwory, winny być dokonywane t. zw. rewizje obrachunkowe zapasów spirytusu i wyrobów spirytusowych.

2) Obrachunkowa rewizja obejmuje następujące czynności:

a) ustalenie zapasów, czyli t. zw. rzeczywistej pozostałości,
b) ustalenie książkowej pozostałości,
c) ustalenie rzeczywistych strat, względnie nadwyżek, przez porównanie faktycznej pozostałości z książkową,
d) porównanie rzeczywistych strat z dozwolonemi zanikami (o ile przedsiębiorstwo korzysta, na mocy § 34, z norm dozwolonych zaników),
e) wpisanie do ksiąg ustalonych ubytków lub nadwyżek i dalsze postępowanie w wypadkach stwierdzenia nadmiernych ubytków lub nadwyżek (§ 38 — 42),
f) zapis w księgach wyników rewizji obrachunkowej (§ 16).

3) Ubytki lub nadwyżki może wpisać do ksiąg tylko Inspektor K. S.

§ 54. 1) Rzeczywistą pozostałość spirytusu i wyrobów spirytusowych należy ustalać jaknajdokładniej, zawsze w obecności przedsiębiorcy lub jego pełnomocnika. Należy przytem pamiętać, że nieprawidłowe ustalenie przy rewizji nadmiernych ubytków lub też nadwyżek naraża przedsiębiorstwo na skutki, wynikające z przepisów §§ 38 — 41.

2) W szczególności należy bardzo starannie określać zawartość bezwodnego alkoholu w zbiornikach o dużych wymiarach.

§ 55. Pozostałość książkową należy ustalać na mocy danych, wynikających z dokumentów przychodu i rozchodu, w żadnym jednak razie nie można jej przyjąć do rewizyjnych obliczeń na mocy zapisów w księgach uprzednio niesprawdzonych i nieuzgodnionych z dokumentami.

§ 56. 1) Przed przyjęciem spirytusu należy pobrać z każdej beczki lub cysterny próbę, dla określenia mocy, w ilościach proporcjonalnych do pojemności poszczególnych naczyń.

2) O ile spirytus był dostarczony dla Państwowego Monopolu Spirytusowego, odebraną w sposób powyższy generalną próbę należy przed zlewem spirytusu poddać badaniu, w celu ustalenia, czy spirytus odpowiada wymaganym warunkom czystości.

3) Badań takich dokonywają chemicy laboratorjum D. P. M. S., względnie specjalnie wyszkoleni w tym kierunku urzędnicy skarbowi lub monopolowi.

§ 57. Spirytus monopolowy, który nie odpowiada warunkom umowy lub nie wytrzymuje przepisanych prób na czystość, smak lub zapach, nie może być przyjęty przez komisję. Przesyłka takiego spirytusu ma być urzędowo zabezpieczona przez urzędnika K. S.; spirytus taki winien być niezwłocznie oddany do dyspozycji dostawcy.

§ 58. O obowiązku zapłaty należności monopolowej poza sprzedażą, dokonywaną przez D. P M. S., orzeka U. S. A. M.

§ 59. 1) D. P. M. S. określa:

a) czy i w jakich wypadkach, w jakiej wysokości i na jakich warunkach można odroczyć zapłatę części należności, przypadającej za sprzedany spirytus,
b) okres czasu, na jaki zapłata części ceny sprzedaży może być odroczona,
c) sankcje, przewidziane na wypadek nieuiszczenia w terminie odroczonej należności.

2) Z odroczenia nie mogą korzystać:

a) osoby, znajdujące się w stanie upadłości,
b) osoby, co do których zachodzą przeszkody z § 30.

§ 60. Należności monopolowe zabezpiecza się:

a) przez wpisanie do ksiąg gruntowych (wieczystych) hipoteki kaucyjnej,
b) przez solidarną porękę zakładów kredytowych, których zdolność poręki uznana została przez Ministerstwo Skarbu,
c) przez zastaw papierów wartościowych, przyjmowanych pod zastaw przez Bank Polski,
d) przez solidarną porękę za każdorazowem zezwoleniem Ministra Skarbu,
e) przez zastaw akcyj Banku Polskiego.

§ 61. Osoba, dająca zabezpieczenie, wymienione w § 60 pod b, c i d, winna wystawić dokument poręki, względnie zastawu według wzorów, ustalonych przez D. P. M. S. Do podania o udzielenie odroczenia za zabezpieczeniem hipotecznem należy dołączyć dowód własności, wyciąg z wykazu hipotecznego, obejmujący wszystkie działy, i oszacowanie proponowanej nieruchomości, dokonane przez władze sądowe, bądź przez państwową inspekcję budowlaną lub też równorzędny jej urząd państwowy, względnie przez czynnych, zaprzysiężonych taksatorów wojewódzkich, a także przez zakłady kredytu długoterminowego (towarzystwa kredytowe ziemskie lub miejskie). Odroczenie udziela się w wysokości 50% szacunku gruntów i budynków, bez ich wewnętrznego urządzenia po potrąceniu z tej sumy wszystkich długów hipotecznych. Uwzględnia się tylko budynki mieszkalne i przemysłowe. Proponowane budynki muszą być murowane i kryte w sposób ogniotrwały. Z odroczenia korzystać można dopiero po zapisaniu prawa zastawu, względnie hipoteki kaucyjnej na sumę o 20% wyższą od kwoty odroczenia, i po dostarczeniu dowodu zapisania kaucji, polisy asekuracyjnej, opiewającej na kwotę nie mniejszą, niż suma kaucyjna oraz cesji, względnie dowodu scedowania na rzecz D. P. M. S. sumy ubezpieczenia na wypadek pożaru. Zasadniczo zapis kaucyjny winien być na pierwszem miejscu hipotek.

§ 62. Podania o odroczenie załatwiają władze skarbowe I i II instancji stosownie do postanowień § 42 punkt 10 i § 66 ust. 2 punkt 11 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 588).

§ 63. 1) Właściciele przedsiębiorstw wyrobu i przerobu spirytusu i wyrobu drożdży prasowanych obowiązani są przed rozpoczęciem roku obrachunkowego (§ 10), a najpóźniej przed uruchomieniem przedsiębiorstwa, złożyć we właściwej kasie skarbowej ustaloną w załączniku do art. 83, akcyzową opłatę patentową i przedłożyć otrzymany kwit kasowy wraz z odpowiedniem świadectwem przemysłowem i deklaracją właściwemu U. S. A. M. Urząd ten, po zbadaniu, czy patent akcyzowy wraz z dodatkiem komunalnym oraz świadectwo przemysłowe zostały opłacone w przepisanej wysokości, wydaje zgłaszającemu się, przy zwrocie kwitu i świadectwa przemysłowego, patent akcyzowy, według wzoru Nr. 4 i wciąga dane, dotyczące rejestrowanego patentu, do wykazu wydanych patentów akcyzowych (wzór Nr. 6).

2) Przedsiębiorstwa, obowiązane do uiszczania, prócz zasadniczej opłaty patentowej, także dodatkowej opłaty, winny wpłacać ją przed rozpoczęciem dalszego wyrobu, względnie przerobu (art. 83 ust. 3) i przechowywać otrzymany kwit kasowy wraz z dokumentami.

3) W księgach przedsiębiorstw należy zaznaczać zapłatę niezwłocznie po uiszczeniu opłaty patentowej, wskazując daty i Nr. patentu i kwitów kasowych.

4) Przedsiębiorcy, trudniący się przewożeniem napojów alkoholowych, obowiązani są przed 1 stycznia, a o ile chodzi o nowe koncesje, przed uruchomieniem przedsiębiorstwa, uiścić we właściwej kasie skarbowej podaną w załączniku do art. 83 opłatę patentową i przedłożyć otrzymany kwit kasowy wraz z otrzymanem świadectwem przemysłowem, deklaracją i koncesją, upoważniającą do sprzedaży, względnie przewożenia napojów alkoholowych, właściwemu U. S. A. M.

5) Urząd ten wydaje zgłaszającemu się przy zwrocie koncesji, kwitu i świadectwa przemysłowego — patent akcyzowy, według wzoru Nr. 5 i wciąga dane, dotyczące rejestrowanego patentu, do wykazu wydanych patentów akcyzowych (wzór Nr. 6).

6) Przedsiębiorstwa spedycyjne, mające kilka oddziałów, opłacają patent akcyzowy tylko od głównego zakładu.

§ 64. Orzeczenia o ustanowieniu stałego nadzoru w przedsiębiorstwach oraz o usunięciu karanych kierowników przedsiębiorstw i pracowników może wydać U. S. A. M.

§ 65. D. P. M. S. określa sposób i miejsce nabywania spirytusu przez prywatne przedsiębiorstwa, pobierające spirytus monopolowy do różnych celów.

§ 66. 1) Osoby, które zamierzają wyrabiać maszyny, przyrządy lub naczynia, służące do pędzenia spirytusu, mają przed uruchomieniem przedsiębiorstwa zawiadomić o tem właściwy U. S. A. M. U. S. A. M. bada, czy co do tej osoby nie zachodzą przeszkody z § 30 i gdy przeszkód takich niema, wydaje poświadczenie zgłoszenia, na podstawie którego można przedsiębiorstwo uruchomić.

2) Przyrządy destylacyjne lub skraplacze, sprowadzane z zagranicy, należy zgłosić właściwemu Inspektorowi K. S. w przeciągu 48 godzin od dnia otrzymania. Inspektor K. S. wydaje poświadczenie zgłoszenia. Pozatem mają tu zastosowanie przepisy art. 85 ust. 4 i 6.

CZĘŚĆ II.

Dział I.

Regulowanie produkcji spirytusu, monopolowa cena nabycia spirytusu, naukowa pomoc i kontrola techniczna.

Postanowienia ogólne.

§ 67. Gorzelniami w rozumieniu rozp. P. R. są tylko przedsiębiorstwa, wyrabiające alkohol etylowy z surowców w niem wymienionych; przedsiębiorstwa takie podlegają K. S. według przepisów części II, dział II (o urządzeniu i kontroli gorzelni).

§ 68. Do wymienionych w rozp. P. R. podstawowych surowców, służących do wyrobu spirytusu, należą: ziemniaki, melasa, owoce, jagody i odpadki z nich, oraz wino w rozumieniu ustawy z dnia 1 lip-

ca 1925 r. o opodatkowaniu wina i miodu syconego. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 525).

§ 69. Za zakłady, połączone z gorzelniami przemysłowemi, w rozumieniu art. 50 ust. 3 uważa się przedsiębiorstwa, obejmujące jedno lub kilka pomieszczeń, bądź położonych w obrębie jednego obejścia przy samej gorzelni, bądź też znajdujących się poza nią, lecz w obrębie miejscowości będącej siedzibą gorzelni, a stanowiące jednolity zespół gospodarczy, służący do jednego lub kilku rodzajów produkcji, jeśli stanowią one kolejne stopnie przerobu spirytusu własnego odpędu danej gorzelni przemysłowej.

§ 70. Za gospodarstwo, połączone z gorzelnią rolniczą, uważa się takie gospodarstwo rolne, położone w promieniu najwyżej 10 km. od gorzelni, — które wraz z gorzelną stanowi własność, pozostaje w dzierżawie lub w administracji poręczającej jednej i tej samej osoby. Wyjątek stanowią gorzelnie spółkowe i spółdzielcze (§§ 87 i 88).

§ 71. 1) Najpóźniej do dnia 15 września każdego roku przedsiębiorcy gorzelni rolniczych winni składać w D. P. M. S. za pośrednictwem U. S. A. M. deklaracje, zawierające dane o wysokości zapotrzebowania na spirytus własnego odpędu, przeznaczony w stanie skażonym w danej kampanji do celów własnego gospodarstwa; w deklaracjach tych należy podawać najdokładniej cele i normy zużycia spirytusu (silniki, traktory, oświetlenie i t. p.).

2) Podobne deklaracje w tym samym terminie winny składać gorzelnie przemysłowe, połączone gospodarczo z zakładami, w których przerabia się spirytus własnego odpędu na inne produkty, niż napoje spirytusowe; w deklaracjach tych należy podawać tylko ilości spirytusu, które będą w danej kampanji potrzebne wymienionym zakładom, po przerobieniu w nich całkowitego kontyngentu zakupu gorzelni przemysłowej.

§ 72. 1) U. S. A. M. po stwierdzeniu prawdziwości przedłożonych danych prześlą wymienione w § 71 ust. 1 deklaracje wraz ze swą opinją bezpośrednio do D. P. M. S., zaś deklaracje wymienione w § 71 ust. 2 — do właściwej władzy skarbowej II instancji, która prześle je wraz z odpowiednim wnioskiem do D. P. M. S. Powyższe czynności władze skarbowe wykonają w terminie do dnia 15 października każdego roku.

2) Dostarczone w myśl § 71 dane służyć będą za podstawę do wykonania art. 5 ust. 8, art. 50 ust. 3 i art. 56 ust. 2.

§ 73. O niemożności uruchomienia gorzelni w danej kampanji winien przedsiębiorca donieść D. P. M. S. Doniesienie do D. P. M. S. należy wystosować listem poleconym, wysłanym najpóźniej do dnia 15 grudnia; miarodajną przytem będzie data stempla pocztowego, a w braku tegoż, lub w razie wątpliwości — data dziennika podawczego D. P. M. S.

§ 74. O zamknięciu gorzelni na podstawie art. 51 ust. 1 orzeka władza skarbowa II instancji, zawiadamiając o tem D. P. M. S.

§ 75. Gorzelnie, do których mają zastosowanie przepisy art. 51 ust. 2 i 3, ulegają zamknięciu na taki okres czasu, na jaki utraciły prawo odpędu. Natomiast gorzelnie, pozbawione na daną kampanję kontyngentu zakupu w myśl art. 51 ust. 5, mogą w tej samej kampanji wykorzystać swe prawo odpędu wyłącznie na cele eksportowe.

§ 76. 1) Przeniesienie gorzelni na inne miejsce oznacza w rozumieniu art. 51 ust. 2 punkt a przeniesienie zdolnej do ruchu gorzelni z jednego miejsca na inne, jednak tylko w obrębie gospodarstwa rolnego, połączonego z daną gorzelnią.

2) Na prośbę przedsiębiorcy, Minister Skarbu zezwala lub odmawia zezwolenia na przeniesienie gorzelni. Wniosek swój władza skarbowa II instancji winna uzasadnić, biorąc pod uwagę warunki, wymienione w art. 39 ust. 2.

3) Wszelkie inne, aniżeli wyżej określone, przeniesienie gorzelni może się odbyć tylko w myśl przepisów § 101.

§ 77. Spirytus odpędzony w gorzelni w ilości, przewyższającej kontyngent zakupu, przeznaczony jest do wywozu zagranicę i nie może być zaliczany na poczet kontyngentu zakupu gorzelni, niezależnie od tego, z jakiej kampanji pochodzi.

§ 78. Spirytus nadkontyngentowy może być pędzony w gorzelni dopiero po odpędzeniu całkowitej ilości spirytusu kontyngentowego w danej kampanji. Na wyjątki od tego przepisu może D. P. M. S. zezwolić na warunkach przez nią ustalonych.

§ 79. 1) Zabrania się odstępowania innej gorzelni niewykorzystanego prawa odpędu i kontyngentu zakupu z wyjątkiem wypadków, przewidzianych w art. 49 i 53.

2) Zabrania się również przenoszenia prawa odpędu i kontyngentu zakupu z kampanji na kampanję.

§ 80. Zalicza się na poczet kontyngentu zakupu gorzelni rolniczych spirytus odpędzony w danej kampanji z ziemniaków i jęczmienia na słód, pochodzących wyłącznie ze zbiorów tego roku, w którym ustalona została podstawowa cena monopolowa (art. 10 ust. 2), t. j. tego roku, w którym rozpoczyna się dana kampanja.

§ 81. Zwolnienie spirytusu z gorzelni owocowych i pejsachowych w myśl art. 56 ust. 5 odbywać się będzie zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia w części, dotyczącej wyrobu wódek gatunkowych.

O rolniczym charakterze gorzelni.

§ 82. 1) Przedsiębiorca, który życzy sobie, by gorzelnia jego zaliczona została na odnośne trzech-

lecie do kategorji gorzelni rolniczych, winien nadmienić o tem w podaniu o przydział prawa odpędu, wykazując zarazem, iż przedsiębiorstwo jego posiada warunki, przewidziane w art. 33 względnie w art. 35.

2) Niezależnie od powyższego w każdej kampanji co najmniej na 14 dni przed rozpoczęciem ruchu, przedsiębiorca winien złożyć w U. S. A. M. deklarację, że warunki istniejące przy podziale wojewódzkiego prawa odpędu i uzasadniające zarówno charakter rolniczy gorzelni, jak i wysokość jej prawa odpędu, nie uległy zmianie. Do deklaracji tej należy dołączyć odnośne dokumenty.

3) Gorzelnie spółkowe (udziałowe) lub spółdzielcze mają ponadto dołączyć do deklaracji statut spółki (spółdzielni), spis członków i zobowiązania członków dostarczenia gorzelni płodów, potrzebnych do wyrobienia co najmniej 2/3 wyznaczonego przez D. P. M. S. kontyngentu zakupu spirytusu.

§ 83. 1) W razie sprzedaży, wydzierżawienia lub innego rodzaju wyzbycia się gorzelni, zarówno przedsiębiorca, oddający gorzelnię w posiadanie innej osobie, jak i ta osoba obowiązani są bezzwłocznie, a najpóźniej w przeciągu 14 dni donieść o zaszłej zmianie U. S. A. M., który ma zawiadomić o tem D. P. M. S.

2) Przedsiębiorca winien donieść w powyższym terminie i tej samej władzy o każdem całkowitem lub częściowem wyzbyciu się obszaru rolnego, połączonego z gorzelnią, zarówno sprzedanego, jak rozparcelowanego lub wydzierżawionego.

3) Postanowienie art. 34 ust. 3 punkt b ma zastosowanie również w wypadkach wydzierżawienia 3/4 lub więcej obszaru rolnego, połączonego z gorzelnią — osobie, która równocześnie nie wydzierżawiła gorzelni.

§ 84. Najmniejszy obszar ziemi ornej, jaki powinno posiadać gospodarstwo rolne, połączone z gorzelnią rolniczą (art. 54 ust. 2), będzie osobno określany w poszczególnych wypadkach.

§ 85. 1) Po otrzymaniu zawiadomienia władzy skarbowej o przekroczeniu przez gorzelnię warunków, przewidzianych w art. 33 i 34 dla utrzymania rolniczego charakteru gorzelni D. P. M. S. zastosuje bezzwłocznie do danej gorzelni cenę zakupu spirytusu, obowiązującą dla gorzelni przemysłowych, przerabiających wywar, w razie zaś stwierdzonego użycia przez gorzelnię do wyrobu spirytusu surowców, obniżających bądź jakość surówki, bądź wywaru, cenę stosowaną do gorzelni przemysłowych, nieprzerabiających wywaru, a po 4 października 1929 r. cenę, obliczoną teoretycznie dla gorzelni, nieprzerabiających wywaru (art. 11 ust. 3 zdanie 1 lub ust. 4).

2) W wypadkach, kiedy należność za całą ilość kontyngentowego spirytusu z tej gorzelni została zapłacona po cenie normalnej, jak dla gorzelni rolniczych, jeszcze przed otrzymaniem orzeczenia władzy skarbowej II instancji o utracie charakteru rolniczego gorzelni, różnica, przypadająca na rzecz D. P. M. S., winna być zwrócona w sposób wskazany przez D. P. M. S.

§ 86. Aby przywrócić gorzelni utracony przez nią charakter rolniczy, przedsiębiorca, składając przepisane w § 82 podanie, winien udowodnić, że usunięte zostały okoliczności, które tę utratę spowodowały. Wyjątek stanowi przekroczenie przepisów art. 33 i art. 34 ust. 3 punkt. a t. j. przerabianie, bez zezwolenia Ministra Skarbu, innych surowców, niż ziemniaki i zboże na słód; w tym wypadku gorzelnia nie może odzyskać rolniczego charakteru w następnej kampanji, lecz dopiero po upływie czasu i w sposób, przewidziany w art. 51 ust. 2 punkt b ust. 3 i 4.

§ 87. Za rolnicze gorzelnie spółdzielcze uważa się te gorzelnie, które wyrabiają spirytus na zasadach podanych w art. 35, a których statut odpowiada przepisom o spółdzielniach.

§ 88. Za spółkową gorzelnię rolniczą uważa się taką gorzelnię, która w myśl art. 35 ust. 1 prowadzona jest na wspólny rachunek przynajmniej przez 2-ch właścicieli lub posiadaczy gospodarstw rolnych, znajdujących się w promieniu najwyżej 10 km. od gorzelni, przyczem obszar każdego gospodarstwa zosobna jest niewystarczający dla wyprodukowania ziemniaków w ilości, potrzebnej do wykorzystania całego prawa odpędu gorzelni.

§ 89. 1) Zezwolenia na prowadzenie gorzelni spółdzielczych i spółkowych będą udzielane względnie zatwierdzane tylko po złożeniu przez spółkę zabezpieczenia wszelkich należności, jakie mogą przypaść Skarbowi Państwa z tytułu prowadzenia gorzelni. Takie zezwolenia podlegają rewizji co trzy lata, przy podziale prawa odpędu na trzechlecie.

2) Zabezpieczenie ma być złożone w wysokości i w sposób, przewidziany przy dzierżawie gorzelni (§ 191).

3) Przejście własności istniejącej gorzelni rolniczej na spółdzielnię lub spółkę może nastąpić tylko za zezwoleniem Ministra Skarbu.

§ 90. 1) Jeżeli wskutek nieurodzaju, gnicia lub innych nieprzewidzianych wydarzeń, zabraknie ziemniaków własnego zbioru, potrzebnych do wykorzystania 2/3 prawa odpędu lub kontyngentu zakupu gorzelni spółkowej lub spółdzielczej, natenczas władza skarbowa II instancji może w poszczególnych wypadkach w danej kampanji zezwolić, aby brakujące ziemniaki gorzelnia nabyła gdzieindziej.

2) Pod użytem w §§ 91 — 93 określeniem „nabytych" należy rozumieć również wszelkie ziemniaki, niepochodzące z gospodarstwa lub z gospodarstw, połączonych z gorzelnią.

§ 91. W razie braku własnych ziemniaków, spowodowanego uprzednią sprzedażą tychże przez przedsiębiorców, gorzelnia spółkowa względnie spółdzielcza może uzyskać zezwolenie władzy skarbowej II instancji na przerób nabytych ziemniaków w ilo-

ści, większej niż 1/3, jednakże gorzelnia ta traci wtedy charakter gorzelni rolniczej na daną kampanję. W tym wypadku po otrzymaniu poświadczenia U. S. A. M. o ilości spirytusu, wyprodukowanego w danej gorzelni z ziemniaków własnych tudzież z nabytych, D. P. M. S. zapłaci gorzelni za spirytus wyrobiony z nabytych ziemniaków należność według cen, ustalonych za spirytus z gorzelni przemysłowych, całkowicie przerabiających wywar.

§ 92. Stwierdzenie przez władzę skarbową, że gorzelnia spółkowa lub spółdzielcza bez jej zezwolenia używa lub użyła do przerobu ziemniaki nabyte w ilości, przekraczającej dozwolony stosunek do ziemniaków własnego zbioru, 1 : 2, (art. 35) — pociąga za sobą skutki, wymienione w poprzednim paragrafie, z zastosowaniem zmniejszonej monopolowej ceny nabycia do spirytusu, wyrobionego przez gorzelnię na kontyngent zakupu D. P. M. S. w danej kampanji od chwili przekroczenia powyższego stosunku, a w razie niemożności stwierdzenia tego momentu do całej ilości spirytusu, dostarczonego D. P. M. S. w danej kampanji.

§ 93. Gorzelnia spółkowa lub spółdzielcza obowiązana jest po uzyskaniu zezwolenia władzy skarbowej II instancji zgłosić przerób na spirytus nabytych ziemniaków właściwemu Inspektorowi K. S. przynajmniej na 7 dni przed rozpoczęciem wypędu.

§ 94. Najwyższą normę zużycia słodu ze zboża w gorzelni rolniczej określa się na 3,5% ilości używanych do zacieru ziemniaków.

O przerobie w gorzelni rolniczej innych surowców podstawowych, aniżeli ziemniaki.

§ 95. Przepisy art. 36 ust. 1 dotyczą tych wypadków, gdy na pewnym obszarze Państwa, dotkniętym nieurodzajem lub inną klęską żywiołową, dopełnienie warunków, przepisanych w art. 33, jest w pewnym okresie czasu dla większej liczby gorzelni całkowicie lub częściowo niemożliwe.

§ 96. Poszczególne gorzelnie rolnicze mogą ubiegać się o zezwolenie na przerób w gorzelni innych surowców podstawowych, aniżeli ziemniaki, o ile w braku ziemniaków własnych i niemożności ich nabycia, posiadają inne płody lub odpadki, których korzystniej jak przez przerób w gorzelni zbyć nie można.

§ 97. 1) W celu uzyskania zezwolenia na przerób innych surowców przedsiębiorca gorzelni rolniczej winien złożyć we właściwym U. S. A. M. podanie, w którem należy:

a) podać rodzaj i jakość oraz ilość surowców, przeznaczonych do przerobu,

b) wskazać, w jakim wzajemnym stosunku podczas odpędu utrzymywać zamierza przedsiębiorca ziemniaki, oraz inne surowce,

c) podać, w jakim okresie czasu zamierza wypęd uskutecznić,

d) dołączyć zestawienie zbioru i zużycia własnych ziemniaków w danej kampanji,

e) podać normę zużycia słodu.

2) Podanie oraz wszelkie załączniki winny być składane z jednym odpisem. Zgodność odpisów z oryginałami poświadczy U. S. A. M.

§ 98. U. S. A. M. winien sprawdzić dane ust. 1 punkt a poprzedniego paragrafu, określając przytem:

a) przybliżoną wartość surowca, przeznaczonego do przerobu w gorzelni według cen miejscowych z uwzględnieniem jego jakości. Jeżeli do przerobu ma być użyty surowiec, którego oszacowanie jest utrudnione, należy podać jego wartość jako paszy dla bydła, w wypadkach zaś, kiedy mają być przerabiane odpadki lub płody zepsute, nieposiadające ani wartości rynkowej, ani wartości paszy, należy wyraźnie stwierdzić tę okoliczność,

b) przeciętną skrobiowość ziemniaków w danym majątku, o ile ziemniaki te mają być częściowo przerabiane na spirytus wraz z innemi płodami (próby winny być przeprowadzone przez K. S.),

c) wydajność spirytusu z dokładnie określonej ilości i rodzaju zużytych surowców tudzież zużycie opału; w tym celu U. S. A. M. może zarządzić próbny odpęd w gorzelni pod dozorem K. S.

§ 99. W gorzelni, której przedsiębiorca stara się o zezwolenie na przerób surowców rzadko używanych, jak np. brukiew, łubin, fasola i t. p., D. P. M. S. może zarządzić próbny odpęd w obecności K. S., pod kierunkiem delegata naukowej instytucji, działającej na podstawie art. 21 ust. 4.

§ 100. 1) Minister Skarbu udziela lub odmawia zezwolenia w myśl art. 36 ust. 2 i określa cenę nabycia spirytusu na wniosek D. P. M. S., złożony po otrzymaniu przez nią danych, wymienionych w §§ 97 i 98.

2) W wypadkach, gdy zwłoka w decyzji mogłaby narazić przedsiębiorcę gorzelni na straty, Minister Skarbu może udzielić gorzelni zezwolenia na wypęd spirytusu z innych surowców podstawowych, niż ziemniaki, z tem zastrzeżeniem, że monopolowa cena nabycia ustalona zostanie dodatkowo. Do czasu ustalenia tej ceny D. P. M. S. wypłacać będzie przedsiębiorcy gorzelni tytułem zaliczki cenę przewidzianą dla gorzelni przemysłowych, nieprzerabiających wywaru.

3) Cena nabycia spirytusu, odpędzonego w gorzelniach rolniczych z innych płodów aniżeli wymaganych art. 33, w żadnym wypadku nie może być wyższa od normalnej ceny surówki rolniczej.

O nowych gorzelniach.

§ 101. 1) Podania o zezwolenie na wybudowanie nowej gorzelni (art. 39 ust. 1) winny być

składane za pośrednictwem U. S. A. M. Władza Skarbowa II istancji przedstawi podanie Ministrowi Skarbu ze swym wnioskiem, uwzględniając warunki, wyszczególnione w art. 39 ust. 2 oraz przepisy Dz. II Cz. II niniejszego rozporządzenia.

2) Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują również w stosunku do gorzelni zlikwidowanych oraz do tych gorzelni, względem których będą miały zastosowanie przepisy art. 51 ust. 2, 3 i 4.

§ 102. Zezwolenia na budowę lub odbudowę gorzelni, o których mowa w art. 39 ust. 1 i 4, wydane przed 6 kwietnia 1927 r., zachowują swą moc do dnia 5 kwietnia 1928 r. włącznie (art. 94), o ile do tego terminu uprawniony nie wybuduje, względnie nie odbuduje gorzelni; ponowne zezwolenie z mocą na jeden rok od daty wydania, może być udzielone tylko w trybie, przepisanym w art. 39.

§ 103. Najmniejszy rozmiar nowych gorzelni rolniczych winien być dostosowany do wypędu 300 hl. 100° spirytusu, najwyższy zaś rozmiar do 1.600 hl. 100° spirytusu w ciągu kampanji.

O prawie odpędu.

§ 104. Prawo odpędu oznacza ilość 100° alkoholu, jaką wolno gorzelni w danem trzechleciu wyprodukować w ciągu jednej kampanji, t. j. od dnia 1 września jednego roku do dnia 31 sierpnia roku następnego.

§ 105. Zabrania się wyrobu spirytusu ponad wyznaczone prawo odpędu.

§ 106. Wysokość ogólnego prawa odpędu dla całego Państwa wyznacza się każdorazowo na okres trzech kampanij.

§ 107. Wysokość ogólnego prawa odpędu dla całego Państwa winna być ustalona najpóźniej w miesiącu listopadzie roku, poprzedzającego każde trzechlecie. W tymże miesiącu listopadzie winien być dokonany na trzechlecie podział 80% ogólnego prawa odpędu pomiędzy poszczególne województwa (wojewódzkie prawo odpędu). Pozostałą resztą, 20%, stanowiącą rezerwę odpędową, dysponuje Minister Skarbu, kierując się przepisami art. 47 ust. 2, ust. 3 punkt c), art. 48, 49 i 50.

§ 108. Do otrzymania na dane trzechlecie przydziału z wojewódzkiego prawa odpędu uprawnione są wszystkie gorzelnie, zdolne do ruchu w przedostatniej kampanji, poprzedzającej dane trzechlecie, z wyjątkiem gorzelni, do których będą miały zastosowanie przepisy art. 51 ust. 1, 2 i 3.

§ 109. 1) Przepisy §§ 5 — 9 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 8 września 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 677) zachowują moc obowiązującą na trzechlecie 1927/28/29/30 r. w stosunku do gorzelni rolniczych.

2) Przepisy w sprawie podziału prawa odpędu między poszczególne gorzelnie rolnicze na następne okresy będą wydane przed 1 marca 1929 r.

§ 110. Wojewódzkie prawo odpędu między gorzelnie przemysłowe rozdzielają władze skarbowe II instancji według instrukcji, załączonej do niniejszego rozporządzenia (zał. A).

§ 111. 1) Prawo odpędu z rezerwy odpędowej, przyznane przez Ministra Skarbu, ma moc na dane trzechlecie, lub do końca tego trzechlecia, w którem prawo odpędu zostało przyznane.

2) Minister Skarbu może również przydzielić lub podwyższyć prawo odpędu z rezerwy odpędowej na jedną kampanję danego trzechlecia.

§ 112. Aby uzyskać dodatkowy przydział prawa odpędu na podstawie art. 50 ust. 3, przedsiębiorcą gorzelni przemysłowej winien przedewszystkiem przerobić w zakładach, połączonych gospodarczo z gorzelnią, całkowity kontyngent zakupu spirytusu, wyznaczony przez D. P. M. S. na daną kampanję, poczem dopiero Minister Skarbu może wyznaczyć dodatkowy przydział z rezerwy odpędowej; taki dodatkowy przydział nie pociąga jednak za sobą zwiększenia kontyngentu zakupu.

§ 113. 1) Jeżeli w ciągu danego trzechlecia obszar gruntów, przyjęty za podstawę przy wyznaczaniu prawa odpędu dla danej gorzelni rolniczej, powiększy się więcej ąniżeli o 25% w stosunku do obszaru gruntów ornych, Minister Skarbu może na prośbę przedsiębiorcy podwyższyć danej gorzelni prawo odpędu z rezerwy odpędowej w ten sposób, że za każde pełne 10% zwiększenia gruntów ornych zwiększy prawo odpędu według mnożnika, przyjętego dla obszaru ziemi ornej przy podziale wojewódzkiego prawa odpędu na trzechlecie. Podwyższone w ten sposób prawo odpędu nie może przekraczać 1600 hl. 100° dla jednej gorzelni.

2) Jeżeli w gospodarstwie rolnem, połączonem z gorzelnią, produkuje się przeciętnie taką ilość ziemniaków, która po zaspokojeniu innych potrzeb danego gospodarstwa wystarcza do wypędzenia w gorzelni ilości spirytusu, odpowiadającej przyznanemu prawu odpędu, to powiększenie obszaru tego gospodarstwa wskutek przystąpienia przedsiębiorcy gorzelni do spółki z innym posiadaczem obszaru rolnego nie pociąga za sobą podwyższenia prawa odpędu gorzelni.

§ 114. 1) Prośbę o podwyższenie prawa odpędu z powodu zwiększenia się obszaru gruntów ornych gospodarstwa, połączonego z gorzelnią, winien przedsiębiorca złożyć w U. S. A. M. załączając dodokumenty, stwierdzające zwiększenie obszaru ziemi ornej.

2) Władza skarbowa II instancji sprawdzi przedstawione dane i po dokonaniu obliczenia skieruje podanie do Ministra Skarbu.

§ 115. 1) O automatycznem zmniejszeniu prawa odpędu na podstawie art. 54 ust. 1 orzekają po

otrzymaniu wiadomości o przeprowadzonej parcelacji władze skarbowe II instancji, zawiadamiając o tem D. P. M. S., która zarządzi wtedy odpowiednie zmniejszenie kontyngentu zakupu gorzelni w nadchodzącej kampanji.

2) Jeżeli z obliczenia, dokonanego w myśl ust. 1, prawo odpędu wypadnie poniżej 300 hl., należy pozostawić gorzelni 300 hl. prawa odpędu (art. 55).

3) Jeżeli stwierdzi się, że obszar gruntów ornych, pozostałych przy gorzelni po parcelacji, jest niewystarczający dla uznania gorzelni za rolniczą (§ 84), wówczas należy do gorzelni zastosować od następnej kampanji postanowienia art. 51 ust. 2 punkt d.

4) Przepisy niniejszego paragrafu oraz § 116 należy stosować również we wszystkich innych wypadkach zmniejszenia się obszaru gruntów ornych, połączonych z gorzelnią rolniczą.

§ 116. Prawo odpędu przy parcelacji nie zmniejsza się, jeżeli ilość ziemi ornej, pozostałej po parcelacji, przy uwzględnieniu normy, przyjętej do wymiaru wojewódzkiego prawa odpędu na trzechlecie, odpowiada wyznaczonej ilości prawa odpędu, lub ją przekracza.

Przykład:

Obszar ziemi ornej gospodarstwa rolnego gorzelni B przyjęty do wymiaru odpędu na trzechlecie, wynosił 3776 ha. Mnożnik 0,626.

Na współczynnik „ziemia orna" przypadło gorzelni: 0,626 hl. × 3776 = 2364 hl.
na pozostałe czynniki: 912 hl.
z obliczenia wypadło prawo odpędu 3276 hl.
wyznaczono jednak 1600 hl. jako najwyższą dopuszczalną normę.

W pewnym momencie powyższy obszar zmniejszył się wskutek parcelacji o 2379 ha. czyli o 63%. Pozostało po parcelacji 3776 ha.—2379 ha.=1397 ha. Na ten pozostały obszar po zastosowaniu mnożnika 0,626

przypadnie prawa odpędu 0,626 hl. × 1397 = 874 hl.
na pozostałe czynniki, jak wyżej 912 hl.
Ilość ziemi ornej wystarcza zatem do wysokości odpędu 1786 hl.

więc tembardziej wystarcza do wyznaczonej pierwotnej wysokości 1600 hl., która zmniejszeniu nie ulega.

§ 117. 1) Wygaśnięcie lub utrata prawa odpędu powoduje unieruchomienie gorzelni na okres, na jaki prawo to zostało wyznaczone (art. 51 ust. 2 i 3); po upływie tego okresu gorzelnia ulega ostatecznemu zamknięciu na zasadzie art. 51 ust. 1, o ile nie uzyska na nowo przydziału prawa odpędu (art. 51 ust. 4).

2) Postanowienia art. 51 ust. 2 punkt b należy stosować łącznie z przepisami art. 34.

3) Przepis art. 51 ust. 2 ma zastosowanie w wypadkach zawiadomienia przez przedsiębiorcę o likwidacji gorzelni.

§ 118. 1) Gorzelnie zniszczone lecz nieodbudowane, które otrzymały na trzechlecie 1927/28 — 1929/30 przydział prawa odpędu w myśl art. 49, mogą wykorzystać ten przydział w obranej przez siebie gorzelni czynnej, położonej w przepisanej odległości.

2) Zniszczonym gorzelniom rolniczym, podpadającym pod przepisy art. 49, nie przysługuje kontyngent zakupu, natomiast należy wyznaczyć kontyngent zakupu rolniczym gorzelniom zniszczonym i następnie odbudowanym, stosownie do przepisów art. 48 i 50 ust. 2.

3) Rozpoczęcie wypędu na rachunek gorzelni zniszczonej winna gorzelnia czynna zgłosić na ogólnych zasadach we właściwym U. S. A. M.

§ 119. 1) Na wniosek przedsiębiorcy gorzelni, złożony za pośrednictwem władzy skarbowej II instancji, Minister Skarbu może zezwolić na przelew prawa odpędu w myśl art. 53 ust. 1 na następujących warunkach:

a) prawo odpędu może być przelane tylko w jednej kampanji danego trzechlecia,
b) odpęd gorzelni, korzystającej z przelewu prawa odpędu nie może łącznie przekraczać 1600 hl. spirytusu 100° w ciągu kampanji.

2) Władza skarbowa II instancji ma sprawdzić, czy gorzelnia, przelewająca swe prawo odpędu, jest zdolna do ruchu.

3) Jeżeli na daną gorzelnię będzie przelane prawo odpędu jednej lub więcej gorzelni, położonych w tem samem województwie, wówczas monopolową cenę nabycia spirytusu obliczać należy od łącznej sumy kontyngentu zakupu danej gorzelni i kontyngentów gorzelni, przelewających na nią swe prawo odpędu.

4) Jeżeli na gorzelnię będzie przelane prawo odpędu jednej lub więcej gorzelni, położonych w innem lub w innych województwach, natenczas przy obliczaniu monopolowej ceny nabycia spirytusu należy uwzględnić: a) wysokość kontyngentu zakupu gorzelni przelewających oraz gorzelni wykorzystującej przelew, b) odpowiednie wojewódzkie ceny podstawowe, nie wyższe jednak od ceny podstawowej, przypadającej gorzelni, wykorzystującej przelew, c) dodatek, względnie potrącenie, według skali art. 11 w zastosowaniu do łącznej sumy kontyngentów zakupu gorzelni, wchodzących w rachubę oraz do cen podstawowych, przyjętych według punktu b niniejszego ustępu.

O zasadniczym i dodatkowym kontyngencie zakupu spirytusu.

§ 120. Wyznaczona na zasadzie art. 6 i 56 ilość spirytusu, którą przedsiębiorca gorzelni obowiązany jest dostarczyć D. P. M. S. w każdej kampanji w okresie i w terminach, ustalonych przez D. P. M. S., stanowi zasadniczy kontyngent zakupu tej gorzelni.

§ 121. Dla stwierdzenia, czy przedsiębiorca gorzelni spełnił obowiązek dostarczenia D. P. M. S.

całkowitego kontyngentu zakupu, miarodajna jest ilość spirytusu 100°, wykazana w dokumentach odprawy spirytusu z gorzelni.

§ 122. Z niewykorzystanych przez gorzelnię w danej kampanji ilości kontyngentu zakupu oraz odpowiednich ilości prawa odpędu tworzy się rezerwę specjalną, którą dysponuje D. P. M. S. w myśl art. 56 ust. 7 w miarę swoich potrzeb i odpowiednio do ilości zgłoszeń. D. P. M. S. nie ma jednak obowiązku zaspokajania chociażby częściowego wszystkich gorzelni, zgłaszających się o przydział z rezerwy specjalnej, ani też całkowitego uwzględniania poszczególnych zgłoszeń.

§ 123. Podwyżki kontyngentu zakupu z rezerwy specjalnej winny mieścić się zasadniczo w granicach prawa odpędu każdej gorzelni po potrąceniu ilości, zadeklarowanej w myśl § 124 ust. 2 punkt f. D. P. M. S. może jednak w razie potrzeby podwyższyć z rezerwy specjalnej również i prawo odpędu danej gorzelni, utrzymując w tym wypadku stosunek, określony w art. 56 ust. 4 punkt b.

§ 124. 1) Podania o dodatkowy przydział z rezerwy specjalnej w danej kampanji przedsiębiorcy gorzelni rolniczych winni składać w ciągu miesięcy grudnia i stycznia tejże kampanji, bezpośrednio do D. P. M. S.

2) W podaniu należy wskazać:

a) datę rozpoczęcia ruchu w gorzelni,

b) ilość sztuk bydła według jego rodzaju, utrzymywanego w gospodarstwie rolnem, połączonem z gorzelnią normalnie oraz faktycznie w danej kampanji,

c) obszar zasadzonych ziemniaków, ich zbiór ogólny oraz przeciętny plon z 1 ha.,

d) projektowane w danej kampanji zużycie własnych ziemniaków z uwzględnieniem ilości przeznaczonych: na sadzenie, użytek domowy, ordynarję (deputaty), na paszę dla bydła, na przerób w krochmalni, płatkarni lub suszarni, na sprzedaż, na przerób w gorzelni, tudzież przewidywane straty (wysychanie, gnicie i t. p.) oraz ewentualną nadwyżkę ziemniaków. Dane powyższe obejmować winny wyłącznie ziemniaki, wyprodukowane w gospodarstwie, połączonem z gorzelnią,

e) termin, do którego wystarczy przydzielony na daną kampanję kontyngent zakupu D. P. M. S.,

f) jaką ilość spirytusu przedsiębiorca zamierza względnie zobowiązał się wypędzić i oddać do dyspozycji organizacji eksportowej,

g) o jaką ilość dodatkowego kontyngentu gorzelnia się ubiega,

h) wszelkie okoliczności, uzasadniające szczególną potrzebę dodatkowego przydziału.

Uwaga: Obszar gruntu winien być podany w hektarach, waga w kwintalach (q = 100 kg.).

3) Przedsiębiorca gorzelni lub jego zastępca winien ponadto dołączyć do podania dokumenty, stwierdzające prawdziwość przytoczonych danych, bądź też w braku tych dokumentów własnoręcznie podpisane zapewnienie, iż przytoczone w podaniu szczegóły są zgodne z rzeczywistością.

§ 125. W zawiadomieniach o przyznaniu dodatkowego kontyngentu zakupu D. P. M. S. określi termin (co najmniej 14-dniowy od dnia doręczenia zawiadomienia), do którego przedsiębiorcy gorzelni będzie przysługiwało prawo zrzeczenia się dodatkowego przydziału. Nieotrzymanie przez D. P. M. S. w oznaczonym terminie zrzeczenia się przedsiębiorcy będzie równoznaczne z zobowiązaniem się tegoż do odpędzenia dodatkowo przyznanej ilości kontyngentu zakupu, która łącznie z zasadniczym kontyngentem stanowi w danej kampanji ostateczny kontyngent zakupu gorzelni.

§ 126. W swoich zawiadomieniach o dodatkowym przydziale D. P. M. S. może wyznaczyć kwotę, którą przedsiębiorca winien będzie zapłacić D. P. M. S. tytułem odszkodowania za każdy niedostarczony litr 100° spirytusu z dodatkowego kontyngentu zakupu. Odszkodowanie to będzie płatne natychmiast po ukończeniu ruchu gorzelni w danej kampanji, względnie w dniu 1 września następnej kampanji. Przypadającą tytułem odszkodowania kwotę D. P. M. S. ma prawo potrącić z należności przedsiębiorcy lub też ściągnąć w sposób przepisany w art. 28. Wysokość odszkodowania za każdy brakujący litr. 100° spirytusu nie może przekraczać różnicy pomiędzy najwyższą i najniższą ceną monopolową nabycia, jaką płaci D. P. M. S. za spirytus rolniczy w tej samej kampanji, w której spirytus miał być, a nie został dostarczony.

§ 127. Zawiadomienia o dodatkowym przydziale kontyngentu zakupu z rezerwy specjalnej D. P. M. S. będzie przesyłać za pośrednictwem U. S. A. M., które doręczając bezzwłocznie zawiadomienie, winny sprawdzić i zapisać w rubryce „Uwagi" książki produkcyjnej gorzelni ilość spirytusu nadkontyngentowego, odpędzonego w danej kampanji przed datą doręczenia zawiadomienia o dodatkowym przydziale.

§ 128. O niemożności całkowitego lub częściowego odpędzenia i dostarczenia kontyngentu zakupu przedsiębiorca każdej gorzelni obowiązany jest donieść niezwłocznie na piśmie D. P. M. S. skoro tylko stwierdzi, iż istnieją przyczyny, których nie można było ani przewidzieć, ani im zapobiec, a które bądź już spowodowały, bądź spowodować muszą bezwzględną niemożność odpędzenia i dostarczenia w danej kampanji kontyngentu zakupu w całości lub w części. W doniesieniu przedsiębiorca gorzelni winien podać przybliżoną ilość spirytusu, którą będzie mógł odpędzić, a w razie zamknięcia ruchu gorzelni, rzeczywiście odpędzoną ilość.

§ 129. 1) Zwalnia się przedsiębiorcę gorzelni rolniczej lub przemysłowej od skutków, przewidzia-

nych w art. 51 ust. 5 punkt a, o ile przedsiębiorca nie będzie w stanie dostarczyć w danej kampanji ilości spirytusu, mieszczącej się w granicach 2% kontyngentu zakupu gorzelni; gdyby obliczony w ten sposób niedobór okazał się niższy od 1000 litrów, wówczas wahanie to jest dopuszczalne w granicach do 1000 l 100° spirytusu. To zwolnienie nie będzie uważane za obniżenie ustalonego w danej kampanji kontyngentu zakupu gorzelni.

2) W okresie przejściowym, do czasu wejścia w życie postanowień art. 5 ust. 6 co do jednej na całe Państwo organizacji eksportu spirytusu, t. j. do dnia 1 września 1928 r. (rozp. Ministra Skarbu z dnia 2 sierpnia 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 695), dozwolona jest za zgodą D. P. M. S. dostawa nadwyżki kontyngentu w powyższych granicach.

§ 130. Jeżeli stwierdzona ilość spirytusu, wypędzonego w danej kampanji, okaże się mniejszą od kontyngentu zakupu, wyznaczonego do dostawy dla D. P. M. S., wówczas K. S. przeprowadzi dochodzenie o przyczynach, które spowodowały niedostarczenie, sporządzając o tem protokół. Dochodzenia przeprowadzać nie należy, gdy brakująca ilość kontyngentu zakupu nie przekracza norm, określonych w § 129.

§ 131. 1) Przedsiębiorca gorzelni może być uwolniony od skutków, przewidzianych w art. 51 ust. 5, jeżeli niemożność odpędzenia i dostarczenia całego kontyngentu zakupu lub jego części powstała z przyczyn niezależnych od przedsiębiorcy gorzelni.

Uznanie, czy przyczyna była niezależną od przedsiębiorcy, należy do swobodnej oceny Ministra Skarbu.

2) Zwolnienie od dostawy części kontyngentu zakupu nie wpływa na zmianę monopolowej ceny nabycia spirytusu z danej gorzelni.

§ 132. Gorzelniom, uruchamianym na próbę, Minister Skarbu może na ich wniosek, przyznać prawo odpędu z rezerwy odpędowej w dowolnej wysokości.

§ 133. 1) Zakładom o charakterze naukowym lub doświadczalnym Minister Skarbu może przyznać na oznaczonych każdorazowo warunkach i na wyznaczony okres czasu prawo wyrobu spirytusu, o ile spirytus otrzymywany będzie w tych zakładach jako nieodzowny produkt uboczny doświadczeń nad wyrobem innych podstawowych produktów i o ile wyrób powyższego spirytusu nie jest objęty monopolem Skarbu Państwa (art. 1 ust. 1 punkt c).

2) Przyznanie prawa wyrobu spirytusu powyższym zakładom nie nadaje im charakteru gorzelni w rozumieniu art. 32 ust. 1.

§ 134. 1) D. P. M. S. może zakupić odpędzony na podstawie §§ 132 i 133 spirytus, o ile spirytus ten odpowiadać będzie wymaganiom art. 56 ust. 3 punkt c lub § 28.

2) Ilość spirytusu, zakupionego przez D. P. M. S. na powyższych warunkach, nie powinna przekraczać norm, ustalonych w danej kampanji dla poszczególnych gorzelni rolniczych i przemysłowych.

§ 135. Zakłady, wymienione w §§ 132 i 133, podlegają ścisłej kontroli skarbowej na ogólnych zasadach cz. II Dz. II niniejszego rozporządzenia. Zakłady, wymienione w § 132, winny prowadzić księgi produkcyjną i magazynową, zaś wymienione w § 133 — książkę magazynową.

Dostawa spirytusu i wypłata należności za spirytus.

§ 136. Każda gorzelnia po swem uruchomieniu w danej kampanji, a najpóźniej w ciągu 7 dni, winna przesłać D. P. M. S. wypełnioną kartę zgłoszenia dostawy spirytusu.

§ 137. 1) Na zasadzie zgłoszeń lub stosownie do własnych potrzeb D. P. M. S. może zmienić określone w myśl art. 6 ust. 1 terminy odbioru i zarządzić wcześniejszą lub późniejszą dostawę spirytusu.

2) Wcześniejsza to jest przed wyznaczonym terminem na żądanie przedsiębiorcy uskuteczniona dostawa spirytusu nie obowiązuje D. P. M. S. do przedterminowej zapłaty należności przedsiębiorcy, który otrzyma zapłatę w ciągu 14 dni od wyznaczonego przez D. P. M. S. terminu dostawy.

3) D. P. M. S. może zarządzić dostawę spirytusu po upływie wyznaczonego terminu, wypłata następuje wówczas tak samo, jak gdyby odbiór nastąpił w terminie, pod tym warunkiem jednak, że przedsiębiorca dostarczy D. P. M. S. poświadczenie U. S. A. M. o ilości spirytusu, wyprodukowanego w gorzelni od początku kampanji do daty, wskazanej w poświadczeniu.

§ 138. 1) Do wypłaty należności za spirytus są miarodajne:

a) określona przez D. P. M. S. data (termin) odbioru,

b) ilość spirytusu (w litrach 100°): należycie stwierdzona w dokumencie odbioru lub poświadczona przez U. S. A. M. w myśl poprzedniego paragrafu ust. 3,

c) dyspozycja kasowa przedsiębiorcy.

2) Dokumenty, wymienione w ust. 1 punkt b., winny być przez przedsiębiorcę dostarczone każdorazowo zawczasu, przed terminem wypłaty, przypadającym w myśl art. 10 ust. 3.

3) Dyspozycja kasowa winna być bezpośrednio dostarczona D. P. M. S. przed 15 grudnia każdego roku.

§ 139. 1) Przy przewozach koleją przedsiębiorcy gorzelni obowiązani są dostawić spirytus, stanowiący wyznaczony przez D. P. M. S. kontyngent zakupu, w ładunkach wagonowych, stosując się do dyspozycji D. P. M. S., w wyjątkowych wypadkach, w braku większych zbiorników w gorzelni, w ładunkach, wynoszących 5.000 kg. Przy od-

stawach kołowych najmniejsza ilość nie może wynosić mniej, niż 3.000 kg.

2) Przy przewożeniu ilości mniejszych od wymaganych według ust. 1 a wysyłanych w myśl pisemnego życzenia przedsiębiorcy gorzelni, przedsiębiorca ponosi różnicę kosztów przewozu od najbliższej od gorzelni stacji lub przystani do stacji towarowej kolei lub przystani, najbliższej od rektyfikacji, czynnej dla D. P. M. S., względnie ponosi nadwyżkę kosztów przewozu kołowego. Przepis ten nie dotyczy dostaw, uskutecznionych na żądanie D. P. M. S., tudzież resztek kontyngentu zakupu, pozostałych w gorzelni, po uskutecznieniu dostawy ustalonych wyżej pełnych ładunków spirytusu.

§ 140. D. P. M. S. może odmówić przyjęcia surówki o mocy niższej, aniżeli ustalona w § 28 lub też odebrać ją, potrącając za każdy brakujący stopień mocy 5% ceny nabycia.

§ 141. W wypadku niedostarczenia przesyłki spirytusu przez przedsiębiorcę gorzelni w oznaczonych zgóry przez D. P. M. S. terminach bez uprzedniego, przynajmniej 3-tygodniowego zawiadomienia D. P. M. S., jak również w wypadkach kiedy spóźnienie dostawy nastąpiło z winy przedsiębiorcy, wszelkie koszty, wynikłe dla D. P. M. S. z opóźnienia dostawy, ponosi przedsiębiorca.

§ 142. 1) Używane przez przedsiębiorcę gorzelni naczynia do przewożenia spirytusu winny być zupełnie czyste i mogą być używane wyłącznie do przewożenia spirytusu (surówki).

U. S. A. M. może zezwolić na wyjątki co do naczyń, stanowiących własność przedsiębiorcy.

2) Przedsiębiorca gorzelni ma obowiązek przechowywać naczynia D. P. M. S. w odpowiedniem miejscu i ponosi odpowiedzialność za uszkodzenia tych naczyń ponad normalne zużycie od chwili przyjęcia na stacji kolejowej lub przystani do chwili oddania beczek na miejsce, wyznaczone przez D. P. M. S.

O monopolowej cenie nabycia spirytusu.

§ 143. Obliczenie przeciętnej w każdem województwie podstawowej ceny monopolowej (art. 10 ust. 4) odbywać się będzie na następujących zasadach:

A. Koszt surowców.

1. Ziemniaki:

a) Ilość ziemniaków, potrzebna do wypędzenia 700 hl. spirytusu 100° w dobrze prowadzonej gorzelni, oblicza się według wzoru

$$Z = \frac{700.000}{(a+1{,}05).6}$$

gdzie Z oznacza ilość ziemniaków w kwintalach, zaś a liczbę, wyrażającą przeciętną zawartość skrobi w 100 kg. ziemniaków w całem Państwie.

Przeciętną zawartość skrobi w ziemniakach ustala się na trzechlecie 1927/28/29/30 na 17,2%.

b) Cenę ziemniaków oblicza się dla danego województwa na podstawie rynkowej ceny ziemniaków fabrycznych loco wagon z miesięcy września i października każdego roku. Ceny te zmniejsza się o koszt przewozu do kolei lub miasta na przeciętnej odległości gorzelni od najbliższej stacji kolejowej w województwie. Do kalkulacji przyjmuje się otrzymane w ten sposób ceny, zmniejszone o 5%.

Koszt przewozu ziemniaków do kolei przyjmuje się według cen, ustalonych w rozdziale G ust. 3 dla zwózki węgla z wagonu do gorzelni.

2. Jęczmień:

a) ilość jęczmienia na słód, potrzebną do wyprodukowania 700 hl. spirytusu 100°, oblicza się według wzoru

$$J = \frac{2}{3} S; \qquad S = \frac{24500}{(a+1{,}05).6}$$

gdzie J i S oznaczają odpowiednio ilość jęczmienia i słodu w kwintalach, zaś a — skrobiowość, określoną, jak w ust. 1 punkt a.

b) Cenę jęczmienia oblicza się na podstawie przeciętnych cen rynkowych w województwie loco wagon na jęczmień wszystkich gatunków w miesiącach wrześniu i październiku każdego roku, z wyłączeniem jęczmienia browarnianego. Ceny te ulegają zmniejszeniu o koszt przewozu, jak dla ziemniaków (ust. 1 punkt b).

Gdyby dane, zebrane w myśl ustępów 1 punkt b i 2 punkt b wykazały ceny rynkowe mieszane: loco wagon stacja załadowania i loco folwark, należy przy obliczeniu przeciętnej sprowadzić je bądź do ceny „loco wagon", przez dodanie do cen „loco folwark" kosztu przewozu, bądź do ceny „loco folwark" (gorzelnia) przez odjęcie kosztów przewozu od cen „loco wagon".

B. Koszt gorzelanego.

Koszt gorzelanego uwzględnia się według norm, ustalanych corocznie najdalej w miesiącu lipcu każdego roku, w drodze porozumienia organizacyj producentów spirytusu z organizacjami zawodowemi techników gorzelniczych, normy te porównuje się w miarę możności z rzeczywistemi płacami w celu poprawienia ich w wypadkach, kiedy płace te odbiegałyby od ustalonych norm.

Uwzględniony w kalkulacji koszt gorzelanego obejmuje jedynie wynagrodzenie za zawodową pracę gorzelanych.

C. Koszty administracyjne.

Koszty administracyjne obejmują koszty materjałów piśmiennych, jak książki, druki, porto, dalej koszty związane z wyjazdami przedsiębiorców gorzelni w sprawach gorzelni, koszty związane z utrzymaniem pokoju dla urzędników skarbowych, z używalnością koni, przy ich poszczególnych czynnościach i t. p.

Koszty administracyjne przyjmuje się do kalkulacji jednolicie dla całego Państwa w wysokości 1/3 przeciętnej arytmetycznej kosztu gorzelanego we wszystkich województwach w Państwie.

D. Robocizna.

Jako podstawę do obliczenia kosztów robocizny przyjmuje się, że kampanja w gorzelni trwa 180 dni roboczych, w ciągu których jest zatrudnionych 5 robotników.

Wynagrodzenie robotników przyjmuje się według norm, ustalonych dla robotników rolnych przez t. zw. umowy rolne z uwzględnieniem 3 robotników wykwalifikowanych, opłacanych jak ordynarjusze, oraz 2 robotników niewykwalifikowanych, opłacanych jak robotnicy z dzienną płacą.

Na terenach, gdzie umowy rolne nie obowiązują, należy brać za podstawę dane organów Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

E. Dostawa spirytusu.

Dla jednej furmanki, przewożącej 700 hl. 100° spirytusu wraz z beczkami na przeciętnej odległości od gorzelni do stacji kolejowej lub przystani przyjmuje się:

w województwie wileńskiem, nowogródzkiem, poleskiem i wołyńskiem — 96 dni rob.
w województwie warszawskiem, kieleckiem, lubelskiem, białostockiem, lwowskiem i tarnopolskiem . . . — 80 „ „
w województwie łódzkiem . . . . — 64 „ „
w województwie stanisławowskiem . — 80 „ „
w województwie krakowskiem . . — 32 „ „
w województwie poznańskiem, pomorskiem i śląskiem . . . . . . — 21 „ „

Cenę dnia roboczego furmanki, uwzględnia się według rzeczywistego, przeciętnego w województwie kosztu utrzymania jednej parokonnej furmanki dworskiej; dla obliczenia tej ceny wychodzi się z następujących założeń w stosunku rocznym (365 dni):

a) koszt paszy: owsa, siana i słomy — po 3.650 kg. według przeciętnych cen loco folwark w województwie z miesięcy września i października danego roku,
b) koszt obsługi: przeciętna arytmetyczna wynagrodzenia jednego ordynarjusza (fornala) i jednego dniówkowego — według płac, przyjętych w rozdziale D,
c) koszty utrzymania stajni,
d) koszty ubezpieczenia od ognia stajni i koni,
e) koszty weterynarza i lekarstw,
f) koszty administracyjne,
g) koszty kucia koni,
h) koszty zużycia uprzęży, narzędzi i t. p.
j) straty: 10% przeciętnej wartości jednego konia roboczego (na 20 koni pada 1 koń),
k) amortyzacja: stajni oraz 10% wartości 2 koni,
l) oprocentowanie kapitału: według stopy dyskontowej Banku Polskiego, odnośnie pozycyj a (z wyjątkiem słomy i owsa), b, d, e, f i g.

Od sumy pozycyj a — l włącznie należy odjąć wartość 19 kwintali słomy (punkt a), jako równowartość 76 q. obornika i różnicę należy podzielić przez 280, t. j. liczbę dni roboczych w ciągu roku.

Otrzymany rezultat stanowi cenę dnia roboczego parokonnej furmanki dworskiej.

F. Amortyzacja i remont.

Wartość gorzelni ustala się w wysokości następującej w zależności od województwa: województwo tarnopolskie, stanisławowskie, białostockie, wołyńskie, poleskie, nowogródzkie i wileńskie — 90.000 zł.; województwo: warszawskie, lubelskie, kieleckie i łódzkie — 85.000 zł.; województwo krakowskie, lwowskie, pomorskie, poznańskie i śląskie — 80.000 zł.

Z wartości powyższej przyjmuje się 40% na budynek i 60% na urządzenie, przyczem oblicza się 4% na amortyzację i remont budynków oraz 6% na amortyzację i remont urządzeń.

G. Opał.

1) Dla określenia kosztu opału wychodzi się z założenia, iż gorzelnie opalane są węglem. Zużycie węgla na 1 hl. spirytusu ustala się w wysokości 1,5 q. węgla. Cenę węgla określa się z przeciętnej ceny loco wagon kopalnia (kopalnie: górnośląska i dąbrowska, gatunek kostka i orzech), dodając przeciętne kolejowe koszty przewozu do danego województwa oraz przeciętne koszty zwiezienia ze stacji do gorzelni i 5% na manco węgla przy przewozie.

2) Koszty zwiezienia węgla ze stacji do gorzelni oblicza się dla każdego województwa według poniższej tablicy:

Województwa	Przeciętna odległość gorzelni od stacji kolei — km.	Sprawność dzienna 1 furmanki na przeciętnej odległości	Przeciętna ładowność 1 furmanki q.
Warszawskie . .	13,5	1	15
Łódzkie . . .	14,5	1	20
Kieleckie . . .	14,0	1	15
Lubelskie . . .	12,0	1	15
Białostockie . .	18,0	1	15
Poznańskie . .	4,5	3	20
Pomorskie. . .	4,5	3	20
Wileńskie . . .	14,5	1	10
Nowogródzkie .	19,0	1	10
Poleskie . . .	14,0	1	10
Wołyńskie . .	23,0	1	10
Krakowskie . .	6,0	2	20
Lwowskie . . .	9,5	1	15
Stanisławowskie.	7,0	2	15
Tarnopolskie . .	12,0	1	15
Śląskie	4,5	3	20

i następującego wzoru:

$$K = \frac{f}{s \times ł} \times 1,5$$

w którym litery oznaczają:

K — koszt zwiezienia węgla, potrzebnego dla odpędzenia 1 hl 100° spirytusu,

s i *ł* — przeciętna sprawność i ładowność według powyższej tablicy,

f — koszt dzienny utrzymania parokonnej furmanki dworskiej, obliczony w myśl rozdziału E.

3) Koszt przewiezienia 100 kg. ziemniaków, potrzebny do obliczeń w rozdziale A. punkt b wyniesie:

$$\frac{f}{s \times ł}$$

litery mają tutaj znaczenie, wskazane wyżej.

H. Ubezpieczenie.

Ubezpieczenie od ognia gorzelni i urządzeń brać należy w pełnej wartości w myśl rozdziału F, według przeciętnych stawek towarzystw asekuracyjnych oraz ubezpieczenia dwumiesięcznego zapasu spirytusu i jęczmienia.

I. Podatki i opłaty.

Przyjmuje się rzeczywiste podatki państwowe i komunalne obciążające gorzelnie, według obowiązujących ustaw.

K. Smary i światło.

Ustala się zużycie 2 kg. smarów i 1 kg. nafty dziennie, według cen rynkowych.

L. Oprocentowanie kapitału obrotowego.

Uwzględnia się oprocentowanie według stopy dyskontowej Banku Polskiego dwumiesięcznych wydatków, poczynionych na jęczmień, gorzelanego, administrację, robociznę, opał, asekurację, smary i światło, obliczone według zasad tego paragrafu.

M. Oprocentowanie kapitału zakładowego.

Uwzględnia się 4% wartości gorzelni, ustalonej w rozdziale F niniejszego paragrafu.

N. Ubytki magazynowe i drogowe.

Jako ubytki przyjmuje się 1½% w powyższy sposób wyprowadzonych kosztów 1 hl. spirytusu.

§ 144. 1) Władza skarbowa II instancji powołuje komisję, w skład której wchodzą: 2 przedstawiciele władzy skarbowej II instancji, po 1 przedstawicielu D. P. M. S., urzędu ziemskiego i wydziału rolnego województwa, tudzież dwóch przedstawicieli przedsiębiorców gorzelni rolniczych, względnie ich organizacyj, o ile organizacje te działają na terenie danego województwa. Prócz wymienionych wyżej do udziału w komisji z głosem doradczym mogą być zaproszone osoby, których obecność będzie wskazana. Przewodniczący komisji mianowany jest przez władzę skarbową II instancji. Władza skarbowa II instancji przedstawia komisji do rozpatrzenia jedynie zebrany materjał, dotyczący § 143 rozdziały A, B i E ust. 2. Opinja i wnioski komisji lub jej poszczególnych członków winny być wysłuchane i zaprotokółowane. Do protokółu, w którym należy również treściwie wpisywać wszelkie sprzeciwy ze strony członków komisji i udzielane wyjaśnienia, należy dołączyć dokumenty przedstawione przez członków komisji na poparcie ich wywodów.

2) Po zbadaniu opinji komisji władza skarbowa II instancji przeprowadzi próbną kalkulację podstawowej ceny jednego hl. 100° spirytusu w myśl przepisów § 143.

3) Wyników próbnej kalkulacji nie należy ujawniać.

§ 145. Skalę dodatków względnie potrąceń z art. 11 ust. 1 stosuje się do ustalonego dla danej gorzelni rolniczej kontyngentu zakupu, niezależnie od tego, czy kontyngent zakupu będzie dostarczony w całości, czy tylko w części. Jeżeli kontyngent zakupu uległ zwiększeniu, powyższą skalę stosuje się do zwiększonego kontyngentu zakupu.

§ 146. 1) Dopłaty wyrównawcze w myśl art. 11 ust. 2 mają zastosowanie wyłącznie do tych gorzelni rolniczych, które dostarczyły całkowity (§ 121) wyznaczony im przez D. P. M. S. kontyngent zakupu w danej kampanji; dopłaty te uskutecznia się przy ostatecznym obrachunku po dostarczeniu przez gorzelnię ostatniej partji spirytusu na pokrycie kontyngentu zakupu z danej kampanji.

2) Dostawa dozwolonej nadwyżki kontyngentu zakupu względnie dopuszczalny niedobór, pozostaje bez wpływu na cenę nabycia spirytusu, przypadającą według art. 11 ust. 1 tylko w wypadkach, gdy kontyngent zakupu danej gorzelni ustalony był w takiej wysokości, przy której nie mają zastosowania postanowienia ust. 1 niniejszego paragrafu.

§ 147. 1) Do czasu ustalenia sposobu obliczania monopolowej ceny nabycia spirytusu z gorzelni przemysłowych. przerabiających melasę (z wyjątkiem drożdżowych) będą stosowane przepisy art. 11 ust. 4.

2) Do czasu powyższego monopolową cenę nabycia spirytusu z gorzelni drożdżowych ustala się na 50,75% przeciętnej arytmetycznej wojewódzkich monopolowych cen podstawowych.

O bezpłatnej pomocy naukowej dla gorzelnictwa i techniczej kontroli gorzelni.

§ 148. 1) Naukową pomoc i techniczną kontrolę dla gorzelnictwa wprowadza się na koszt D. P. M. S.

2) Organizacja technicznej kontroli i naukowej pomocy ma w sposób jednolity obejmować stopniowo wszystkie czynne gorzelnie.

§ 149. 1) Techniczną kontrolę sprawować i naukowej pomocy udzielać będzie jedna lub więcej krajowych instytucyj naukowych. W wypadku, gdyby czynności te wykonywało kilka instytucyj, stworzą one wspólną instytucję centralną, zapewniającą jednolity program działania na całym obszarze Państwa.

2) D. P. M. S. zawrze z powyższą centralną instytucją umowę, przewidującą sposób wykonywania kontroli gorzelni oraz terminy trwania i wzajemnego wypowiedzenia umowy.

§ 150. 1) W zakres technicznej kontroli gorzelni wchodzą:

a) dostarczanie gorzelniom szczepionek czystych kultur i odczynników analitycznych,
b) udzielanie porad w zakresie gospodarki opałowej i maszynowej w gorzelni,
c) wszelka pomoc naukowa dla kierownictwa gorzelni,
d) stałe objazdy gorzelni przez instruktorów,
c) nadzór techniczny na podstawie dokonywanych analiz surowców i produtków przerobu,
f) kontrola dzienników przerobu i ocena roboty w gorzelni.

2) Szczegółowy zakres świadczeń dla gorzelnictwa ustali umowa, zawarta przez D. P. M. S. z naukową instytucją.

3) Gorzelnie mają potwierdzać wykonanie tych świadczeń.

§ 151. Wszystkie gorzelnie czynne muszą poddać się technicznej kontroli i mogą korzystać z bezpłatnej pomocy naukowej.

§ 152. Przedsiębiorca każdej gorzelni obowiązany jest posiadać następujące przyrządy i odczynniki:

1) wagę Reimanna, względnie wagę Parowa,
2) dostateczną ilość dokładnych termometrów:
a) dla słodowni (lokal i wszystkie grzędy słodowe),
b) do kadzi zaciernej,
c) do działu fermentacji (dla izby fermentacyjnej, dla każdej kadzi i dla drożdżowni),
3) dokładne cukromierze do zacierów słodkich i zacierów odfermentowanych oraz termometr ze skalą poprawek dla cukromierzy,
4) dokładne alkoholomierze,
5) cylindry dla alkoholomierzy,
6) cedzidła do zacierów,
7) kwasomierz,
8) kompletny aparat do próbnej destylacji,
9) 20 probówek i bagietki szklane,
10) normalny ług sodowy, roztwór jodu, papierki lakmusowe, stężony kwas siarkowy i formalinę,
11) potrzebne naczynia dla prób do analizy.

§ 153. Przedsiębiorca gorzelni obowiązany jest dostarczyć za umówioną zapłatą instruktorom organizacji naukowej środków komunikacyjnych na przejazd od najbliższej stacji kolejowej, względnie od gorzelni do gorzelni i zpowrotem, oraz udzielić noclegu w pomieszczeniu przeznaczonem dla urzędnika skarbowego.

§ 154. Zapewnia się gorzelniom, poddanym technicznej kontroli i korzystającym z naukowej pomocy, całkowitą tajność akt, związanych z techniczną kontrolą gorzelni. Wyjątek stanowią:

a) wyniki próbnych odpędów, dokonywanych w poszczególnych wypadkach, przewidzianych w § 99,
b) wyniki próbnych odpędów i wyniki technicznej kontroli, dokonywanych w gorzelniach przemysłowych, z wyjątkiem drożdżowych, wyrabiających drożdże patentowanemi sposobami, z wydajnością spirytusu, wynoszącą nie więcej, niż 0,15 l. 100° na 1 kg. wyprodukowanych drożdży,
c) wszelkie ekspertyzy, wykonywane na żądanie Ministra Skarbu i D. P. M. S.

§ 155. Gorzelnie rolnicze, które na podstawie oceny organizacji technicznej kontroli i naukowej pomocy udowodnią, że techniczny poziom przerobów gorzelni, wyzyskanie surowców, wydajność, jakość i moc surówki i t. p. odpowiadają przeciętnym normom dobrze prowadzonej gorzelni, lub je przewyższają, mogą na prośbę otrzymać następujące ulgi i przywileje:

a) pierwszeństwo do podwyżek prawa odpędu z rezerwy odpędowej,
b) pierwszeństwo względnie wyższe normy przy wyznaczaniu dodatkowych przydziałów kontyngentu zakupu,
c) wszelkie inne, niewymienione wyżej ulgi, niesprzeciwiające się postanowieniom rozp. P. R.

§ 156. Centralna instytucja naukowa sporządzi według ustalonego w umowie planu i według okręgów U. S. A. M. spis gorzelni, podlegających technicznej kontroli i mogących korzystać z naukowej pomocy w danej kampanji.

§ 157. 1) Instytucja naukowa przed rozpoczęciem kampanji zawiadamia pisemnie każdą gorzelnię, objętą planem, z dołączeniem regulaminu technicznej kontroli, do którego gorzelnia winna ściśle się stosować.

2) W razie uchylania się gorzelni od technicznej kontroli naukowa istytucja zawiadomi o tem D. P. M. S.

§ 158. Instruktorowie instytucji naukowej mają posiadać legitymacje z fotografją, wydane przez organizację, według ustalonego przez nią wzoru.

Dział II.

O urządzeniu i kontroli gorzelni.

§ 159. W celu uzyskania zezwolenia na wybudowanie nowej lub odbudowę zniszczonej gorzelni (art. 39) przedsiębiorca składa podanie w U. S. A. M.

§ 160. 1. Po uzyskaniu zezwolenia (koncesji), a najpóźniej na 15 dni przed rozpoczęciem budowy lub odbudowy, przedsiębiorca ma złożyć władzy skarbowej II instancji zatwierdzone przez władzę przemysłową plany budowli i urządzenia wewnętrznego w rzucie poziomym i w przekrojach z dokładnym rysunkiem odpędowego aparatu.

2. Władza skarbowa w porozumieniu z władzą przemysłową może zażądać uzupełnień w złożonych przez przedsiębiorcę planach gorzelni i aparatu odpędowego.

§ 161. 1. Wszystkie gorzelnie, zarówno istniejące, jak i nowopowstające, winny odpowiadać wymogom ustawy przemysłowej oraz przepisom o zdrowotności i bezpieczeństwie pracy.

2. Urządzenie gorzelni winno odpowiadać ponadto wymogom akcyzowym.

3. Sala aparatowa, szczególnie ta jej część, w której mieści się aparat odpędowy i przyrząd kontrolno - mierniczy, winna być widna, czysta, ma mieć posadzkę betonową, ceglaną lub inną twardą i nieprzemakalną oraz ścieki. Sala ta winna być tak urządzona, by wszystkie części aparatu odpędowego, rury alkoholowe do pary i płynu, rury lutrynkowe, przyrząd kontrolno - mierniczy i odbieralnik były ze wszystkich stron widoczne, a dostęp do nich był łatwy.

4. Każda gorzelnia winna posiadać wszelkie, odpowiadające powyższym wymogom, urządzenia, jak schody, galerje z poręczami i t. p.

§ 162. 1. Wszystkie części aparatu odpędowego, oziębialnik i rury, przez które przepływa spirytus, luter i para alkoholowa, mają być trwale połączone między sobą, jak również i z przyrządem kontrolno - mierniczym i winny być tak uszczelnione, aby para alkoholowa, spirytus i luter mogły swobodnie krążyć, lecz żeby jednocześnie cała ilość pędzonego spirytusu przepływała przez przyrząd kontrolno - mierniczy.

2. Części aparatu odpędowego, podlegające urzędowemu zabezpieczeniu, mają być odpowiednio przystosowane do zabezpieczenia.

3. Aparat odpędowy winien być w ten sposób zbudowany, aby destylacja spirytusu odbywała się równomiernie bez znacznych wahań mocy, oraz tak zabezpieczony urzędowo, aby nie można było inaczej otrzymać pary alkoholowej lub płynu spirytusowego (lutru, flegmy) bez uszkodzenia aparatu lub urzędowych zabezpieczeń, jak tylko przez ustawiony za chłodnicą przyrząd kontrolno - mierniczy.

4. W szczególności budowa i zabezpieczenie urzędowe aparatu odpędowego winny odpowiadać następującym wymogom:

a) Materjał, z którego zbudowane są drewniane kotły odpędowe, ma być zdrowy, a złączenia pojedyńczych części winny być trwałe. W razie wątpliwości w tym względzie U. S. A. M. może żądać wprowadzenia osobnych urzędowych zabezpieczeń obręczy, ściągających pojedyńcze klepki.

Zabrania się używania kotłów drewnianych ze sztukowanemi klepkami.

Połączenie hełmu z górnem dnem kotła, jak również wszelkich rur, z nim połączonych, ma być wykonane na krezy i pierścienie, przez otwory których przechodzą śruby ściągające, przystosowane do urzędowego zabezpieczenia.

Drewniane kotły odpędowe mogą być na zewnątrz pociągnięte i napuszczone środkiem, któryby jednak pozostawiał widoczne naturalne usłojenie drzewa.

Nowe kotły drewniane mogą być ustawiane tylko w gorzelniach owocowych.

W innych gorzelniach już istniejących drewniane kotły można pozostawić aż do zużycia. Naprawa kotłów drewnianych w tych gorzelniach może odbywać się tylko za zezwoleniem władzy skarbowej II instancji.

b) Metalowe aparaty odpędowe mają być sporządzone z całych blach.

W nowych aparatach miedzianych blachy nie mogą być łączone na nity, lecz powinny być lutowane na twardo (mosiądzem).

W istniejących aparatach połączenia na nitach mają być pokryte miedzianym paskiem, należycie zabezpieczonym od możności odsuwania. Wymaganie to nie dotyczy tej części zacierowej kolumny aparatu odpędowego, która nie podlega urzędowemu zabezpieczeniu.

Używanie łatanych kotłów lub łatanych kolumn metalowych, z wyjątkiem części kolumny zacierowej, nie podlegających urzędowemu zabezpieczeniu, jest zabronione.

c) Aparaty odpędowe mogą posiadać tylko niezbędne do pędzenia i destylacji otwory i połączenia rurowe dla zacieru, wody, pary i płynów alkoholowych, oraz wzierniki.

Rury do pary i płynów alkoholowych mogą być w razie koniecznej potrzeby zaopatrzone w kurki, które mają być tak urządzone i zabezpieczone urzędowo, by nie dawały możności odprowadzenia pary lub płynu alkoholowego z pominięciem przyrządu kontrolno - mierniczego.

W górnej części kotłów odpędowych mogą być ustawiane samoczynne wentyle bezpieczeństwa i wentyle powietrzne.

Zabrania się umieszczania i używania tych wentylów na rurach alkoholowych. Gdy ustrój aparatu odpędowego (Barbette) wymaga ustawienia kurków na rurach, władza skarbowa II instancji może zezwolić na wyjątek od tego zakazu.

Do wentylów takich, umieszczonych przy kotłach odpędowych dwudzielnych, ustawionych na różnej wysokości, stosuje się przepis, że wylot wentyla niższego nie może znajdować się niżej od wylotu wentyla wyższego. Ze względów bezpieczeństwa należy, o ile możności, unikać zabezpieczenia wylotów tych siatkami drucianemi lub dziurkowanemi hełmami metalowemi.

W tych wypadkach wystarczy takie urzędowe zabezpieczenie połączeń oddzielnych części wentyla i samego wentyla ze ścianą kotła lub rektyfikatora, które uniemożliwi odjęcie lub rozebranie wentyla, a w szczególności usunięcie zapadki jego z gniazda.

d) Otwory i wzierniki w kolumnach rektyfikacyjnych aparatów odpędowych, przemykane ślepemi kapslami lub grubościennemi szkłami, mają być tak urządzone, by nadawały się do nałożenia urzędowych zabezpieczeń.

Takie same otwory i wzierniki w zacierowej części kolumny, z wyjątkiem wzierników górnego oddziału, nie wymagają zabezpieczenia.

e) Przy aparatach odpędowych mogą być ustawione probierze do badania w lutrynkach alkoholu w wywarze; przy aparatach dwukolumnowych i w lutrynkach probierze te powinny być zabezpieczone. Probierze te składają się z małego oziębialnika, stągiewki do umieszczania alkoholomierza i niezbędnych połączeń. Oziębialnik probierza wywaru może być połączony z ostatnią albo przedostatnią dolną częścią kolumny zacierowej, a oziębialnik probierza lutrynku — z ostatnią dolną częścią kolumny lutrynkowej. Rurki, doprowadzające parę alkoholową do oziębialników probierzy, nie mogą mieć średnicy większej niż 20 mm. Odpływ winien uchodzić do kanału nieczystości, albo też do rury głównej wywaru, względnie lutrynku. Epruweta probierza musi być nakryta szklanym kloszem.

f) Aparaty odpędowe, w których wprost z zacieru otrzymuje się spirytus oczyszczony, mogą za zezwoleniem władzy skarbowej II instancji posiadać oddzielacz fuzli, który wraz z naczyniem zbiorczem dla fuzli ma być przystosowany do nałożenia urzędowych zabezpieczeń.

Fuzlownik winien odpowiadać wymaganiom § 268.

g) Rury, służące do przepłukiwania kolumn zacierowej (roboczej) i rektyfikacyjnej (lutrynkowej), mają być zaopatrzone bezpośrednio przy wejściu do kolumn, w dobrze działające wentyle wsteczne i kurki, nadające się do urzędowego zabezpieczenia. Kurki na kolumnach rektyfikacyjnych mogą być otwierane tylko w obecności K. S.

h) Rury, odprowadzające lutrynek z kolumny rektyfikacyjnej do kanału nieczystości, mogą być zamykane przepisowo zbudowanemi i dającemi się zabezpieczyć kurkami.

Rury lutrynkowe w kształcie litery „U" pomiędzy deflegmatorem i kolumną rektyfikacyjną nie mogą posiadać żadnych złączeń w części stale wypełnionej lutrem.

i) Aparat odpędowy ciągły może posiadać na kolumnie zacierowej, regulatorze wywaru i kolumnie rektyfikacyjnej, manometry zwykłe lub rurowe. Manometry te, o ile znajdują się na kolumnie rektyfikacyjnej lub na zabezpieczonej części kolumny zacierowej, muszą posiadać takie urządzenie, aby dawały się zabezpieczać od rozbierania i odejmowania pojedyńczych części. Ponadto manometry rurowe muszą być tak urządzone, by płyn, zbierający się w nich w nadmiarze, spływał automatycznie do kolumny. Wylot rury, wskazującej ciśnienie, o ile manometr znajduje się na kolumnie rektyfikacyjnej lub zabezpieczonej części kolumny zacierowej, ma być przykryty kapturem, wykonanym według przepisu § 167 **ust. 2.**

j) Przy aparatach odpędowych kotłowych, wówczas, kiedy lutrynki wracają do kotła (choćby jednego tylko), rura, odprowadzająca wywar z jednego kotła do drugiego, lub do zbiornika wywaru, winna być osadzona tak wysoko ponad dnem odnośnego kotła, względnie wylot jej wewnątrz kotła winien być otoczony tak wysokim i zupełnie szczelnym pierścieniem, sporządzonym z blachy miedzianej, ażeby w każdym z kotłów stale pozostawało co najmniej 5% zwykłej ilości wywaru, względnie zacieru.

Ponadto kotły, jak i cała ich armatura i połączenia rurowe, muszą być tak urządzone, by nadawały się do urzędowego zabezpieczenia, wyłączającego możność dostępu do ich wnętrza, bez uszkodzenia zabezpieczeń. Rury, doprowadzające do kotłów parę ostrą, względnie zwrotną, muszą posiadać tuż przy ścianach kotłów działające wstecz wentyle, nadające się do urzędowego zabezpieczenia.

k) Przesyłacz (montejus), to jest przyrząd, osadzony na przewodzie wywaru i służący do przenoszenia wywaru zapomocą pary do naczyń wyżej położonych, np. brażerek, albo zbiornika, ma być stale urzędowo zabezpieczony. O ileby przesyłacz posiadał jeszcze rurę do zupełnego opróżnienia, to rura ta winna uchodzić wprost do kanału nieczystości.

l) Rektyfikator, jako część aparatu odpędowego, w której podczas pędzenia zbiera się płyn alkoholowy, ma być tak urządzony i ustawiony, by nietylko przez stosowny właz, nadający się do urzędowego zabezpieczenia, był dostepny do wewnętrznego badania, lecz żeby i dno jego można było w każdej chwili zbadać od strony zewnętrznej.

Objętość tej części rektyfikatora, w której zbiera się luter, może wynosić najwyżej 10% objętości kotła odpędowego, z którym łączy go rura alkoholowa, przy 2-ch zaś kotłach odpędowych wspólnie pracujących, 10% objętości większego z nich.

m) Każda rura parowa, zasilająca rektyfikator lub kolumnę rektyfikacyjną (lutrynkową) ma posiadać wentyl, działający wstecz i nadający się do urzędowego zabezpieczenia.

5. Władza skarbowa II instancji może w poszczególnych wypadkach zwalniać przedsiębiorców gorzelni już istniejących, lecz dotychczas nieprzebudowanych, od ścisłego dotrzymywania wymienionych wyżej warunków urządzenia gorzelni, o ile da się to pogodzić z wymogami kontroli.

§ 163. 1. Deflegmator i oziębialnik winny być sporządzone z miedzi lub z żelaza (drewniane są zabronione). Oziębialnik winien spoczywać na podstawach (nóżkach) lub żelaznych belkach, umocowanych w ścianach, w ten sposób, by dolne dno jego było widoczne. Wymaganie to dotyczy także i deflegmatorów, o ile są ustawione osobno od kolumny rektyfikacyjnej.

2. Pozatem urządzenie i ustawienie oziębialników musi być tego rodzaju, aby zbadanie ich wnętrza oraz obejrzenie z zewnątrz były możliwe. Przed rozpoczęciem kampanji należy oziębialnik bezwarunkowo obejrzeć.

3. Oziębialniki, zbudowane w ten sposób, że para alkoholowa, względnie spirytus, dotyka się bezpośrednio zewnętrznych ścianek, winny posiadać dodatkowe metalowe osłony tych ścian (płaszcze). Wymaganie to dotyczy również i deflegmatorów, tak samo zbudowanych, ustawionych osobno od kolumny rektyfikacyjnej.

4. Pomiędzy osłonami i ścianami wymienionych części aparatu odpędowego należy pozostawić co najmniej 3 centymetrową próżną przestrzeń. Od obowiązku zaopatrzenia deflegmatora lub oziębialnika we wspomnianą osłonę może zwolnić przedsiębiorcę władza skarbowa II instancji, pod warunkiem jednak, że ściany tych części aparatu są całe, nieuszkodzone, stale utrzymywane we wzorowej czystości i o ile są sporządzone z miedzi.

5. Połączenie rur alkoholowych i wodnych z oziębialnikiem i umieszczonemi na rurze wodnej w bliskości oziębialnika kurkami ma być tak urządzone, by nadawało się do urzędowego zabezpieczenia.

6. Również włazy do oziębialnika, kurki do wpuszczania i spuszczania wody, połączenia ścian z górnem i dolnem dnem muszą nadawać się do urzędowego zabezpieczenia. Kurek dla spuszczania wody z oziębialnika może być pozostawiony bez zabezpieczenia w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, za zezwoleniem władzy skarbowej II instancji.

7. Połączenia rur wodnych i zacierowych z deflegmatorem winny nadawać się do urzędowego zabezpieczenia narówni z połączeniami rur alkoholowych.

§ 164. 1. Urządzenia do odprowadzania lutrynków z rektyfikatora lub innych części aparatu odpędowego, winny być tego rodzaju, aby wszelkie nadużycia były niemożliwe.

2. Rura lutrynkowa ma być wprowadzona co najmniej na 30 cm. w zagłębienie kanałowe. Zagłębienie to winno być tak urządzone, by lutrynki mieszały się z nieczystościami lub też wypływały do osobnej studzienki i wsiąkały w ziemię.

3. W obu wymienionych wypadkach otwory kanałowe poza wpustem rury lutrynkowej, jak również otwór studzienki, mają być tak urządzone i zabezpieczone, by czerpanie lutru było niemożliwe.

§ 165. 1. Wszelkie rurociągi, prowadzące parę alkoholową, spirytus i luter, muszą być dostępne do badania i tak urządzone, by można je było ze wszystkich stron dokładnie obejrzeć.

2. W miejscach, gdzie rurociągi te przechodzą przez mur, posadzkę lub strop gorzelni, otwory winny być takiej szerokości, by rurociągi można było obejrzeć ze wszystkich stron. Otwory można przykrywać lekkiemi pokrywami.

3. Rury alkoholowe i lutrynkowe mają być wykonane z miedzi lub mosiądzu, winny być ciągnione, bez szwów i jakichkolwiek uszkodzeń, niemalowane i stale utrzymywane w należytym porządku, czystości i stanie błyszczącym, aby najlżejsze draśnięcie lub rysa były widoczne. Władza skarbowa II instancji może zezwolić na pozostawienie w istniejących aparatach odpędowych rur miedzianych, lutowanych na twardo.

4. Części rur alkoholowych można łączyć tylko zapomocą krytych krez i pakunków z gumy lub tektury, napuszczonej pokostem minjowym.

5. Lutowanie dozwolone jest tylko lutem mosiężnym, nigdy zaś cynowym.

§ 166. 1. Stągiew ma być zbudowana z blachy miedzianej lub mosiężnej i ma stanowić naczynie zamknięte, przykryte zgóry kloszem z grubego szkła.

2. Klosz ten winien spoczywać na brzegach miski stągwi, wygiętych w kształcie krezy. Metalowy brzeg oprawy klosza wraz z krezą miski zaciska się zgóry i zdołu dwoma pierścieniami zapomocą śrub i nakrętek, nadających się do urzędowego zabezpieczenia. Pierścień górny winien posiadać wygięty ku dołowi kołnierz, nakrywający krezy miski i oprawy klosza.

3. Stągiew ma posiadać pod kloszem rurkę powietrzną, która winna łączyć się z takąż rurą, umieszczoną na rurze, doprowadzającej spirytus z oziębialnika do stągwi.

4. Wewnątrz stągwi mieści się cedzak (filtr), składający się z siatki drucianej, obciągniętej tkaniną filtrującą i przymocowanej do rury z dzióbkiem.

5. W rurze tej (po uprzedniem napełnieniu jej płynem spirytusowym) umieszcza się alkoholomierz i termometr, który przymocowuje się do rurki powietrznej w sposób umożliwiający odczytywanie jego wskazań przez okienko w ścianie szafki, przykrywającej stągiew (§ 182).

6. Stągiew ma być połączona z oziębialnikiem w ten sposób, aby odległość w kierunku pionowym między brzegiem dolnym otworu, znajdującego się w ścianie oziębialnika, a przeznaczonego do odprowadzenia płynu spirytusowego i dolnym brzegiem dzióbka rury, przez którą płyn ten wylewa się do miski stągwi, wynosiła nie mniej jak 15 cm. i aby dzióbek rury znajdował się na wysokości około 75 cm. nad poziomem postumentu przyrządu kontrolnomierniczego.

7. Oziębialnik, stągiew i przyrząd kontrolnomierniczy winny być ustawione w jednej linji prostej. W istniejących gorzelniach może U. S. A. M. zezwolić na wyjątki.

§ 167. 1. O ile na rurze spirytusowej z oziębialnika w aparatach odpędowych niektórych systemów urządzona jest rura powietrzna, to musi być ona wyprowadzona pionowo ponad dach gorzelni. Rury powietrzne z kilku takich oziębialników mogą być połączone w jedną, którą wyprowadza się ponad dach.

2. Wylot rury ma być zakończony kapturem w kształcie dzwonu (hełmu), zamkniętym zdołu płytą z otworami o średnicy najwyżej 1,5 mm. Wierzch kaptura nie może posiadać żadnych otworów.

§ 168. 1. Odbieralnik ma być sporządzony z blachy żelaznej lub miedzianej i ustawiony w spo-

sób, dogodny dla pomiarów i na takim poziomie, by spirytus z przyrządu kontrolno-mierniczego mógł do niego swobodnie spływać.

2. W odbieralniku ma się mieścić całkowity dzienny odpęd spirytusu; częściowe oddawanie do magazynu dziennego odpędu jest wzbronione.

3. Jeżeli warunki miejscowe nie pozwalają na ustawienie wysokiego odbieralnika, wówczas można ustawić dwa mniejsze odbieralniki, połączone ze sobą u góry rurą przelewową. Przy dużych odpędach, których nie można pomieścić w dwóch odbieralnikach, należy ustawić zbiornik do całkowitego odpędu i przy nim miernik.

4. Odbieralnik winien mieć formę walca o średnicy wewnętrznej nie większej, jak 72 cm, to jest takich wymiarów, aby 10-litrowe podziałki laski mierniczej stanowiły co najmniej 25 mm.

5. Odbieralnik należy ustawić prostopadle i to w taki sposób, aby nie można było zmieniać dowolnie jego położenia.

6. Górne dno odbieralnika, o ile nie jest przynitowane, winno być tak umocowane i zabezpieczone, aby bez uszkodzenia urzędowych zabezpieczeń nie można było zmieniać jego położenia.

7. O ile urządzenie gorzelni wymaga opuszczenia odbieralnika w ziemię na pewną głębokość, natenczas ścianki i dno dołu, w którym mieści się odbieralnik, muszą być należycie zabezpieczone od dopływu wody gruntowej. Dół winien mieć takie wymiary, aby był wolny dostęp do zbadania stanu odbieralnika, jego ścianek i dna.

8. Odbieralnik winien posiadać w górnem dnie właz, zamykany pokrywą, przystosowaną do urzędowego zabezpieczenia, oraz otwory do opuszczania laski mierniczej i do nabierania prób. Przez górne dno, prócz tego, przechodzi w środku oś mieszadła odbieralnika, a z boku rura, doprowadzająca spirytus z przyrządu kontrolno-mierniczego do odbieralnika i rura ssąca od pompy, tłoczącej spirytus z odbieralnika do magazynu, o ile rura ta nie jest przeprowadzona od dna dolnego nazewnątrz odbieralnika. Rura ssąca winna być zaopatrzona w kurek, który umieszcza się na górnem, względnie przy dolnem dnie odbieralnika; jeżeli rura znajduje się wewnątrz odbieralnika, to kurek może być umieszczony również na rurze pomiędzy odbieralnikiem a pompą, ewentualnie na rurze tłoczącej, tuż nad pompą.

9. Rura, doprowadzająca spirytus z przyrządu kontrolno-mierniczego, winna dochodzić prawie do samego dna odbieralnika. Część tej rury, znajdująca się wewnątrz odbieralnika, winna być dziurkowana dla swobodnego ujścia powietrza, które mogłoby zakłócić swobodny dopływ spirytusu z przyrządu kontrolno-mierniczego.

10. Wymieniona rura i rura ssąca pompy, o ile przechodzi ona wewnątrz odbieralnika, mają być tak przymocowane do pokrywy odbieralnika i tak zabezpieczone, aby odłączenie ich bez uszkodzenia urzędowego zabezpieczenia było niemożliwe.

11. Gdy ssąca rura pompy przechodzi wewnątrz odbieralnika, wtedy dla dokładnego opróżnienia odbieralnika, ma być w jego dnie, pod wylotem wspomnianej rury, urządzone zagłębienie, do którego wchodzi koniec tej rury i z którego pompa może wybrać resztki płynu.

12. Każdy odbieralnik winien mieć rurkę, umocowaną w najniższej części dna, z kurkiem do spuszczania pozostałości płynu, w razie, gdyby całkowit opróżnienie zapomocą pompy ssącej nie dało się uskutecznić.

13. Otwór do opuszczania laski mierniczej oraz otwór do nabierania prób zasłania się pokrywkami posiadającemi urządzenie do zamykania na kłódkę; otwory te zabezpiecza się urzędowo na czas sprawdzania przyrządu kontrolno-mierniczego. Przy otworze do opuszczania laski mierniczej przymocowuje się na stałe przyrząd kierowniczy dla laski mierniczej, umożliwiający opuszczanie laski w ściśle określonym kierunku.

14. Otwór dla osi mieszadła ma się znajdować w samym środku pokrywy odbieralnika. Przez otwór ten przechodzi ustawiona pionowo żelazna oś mieszadła, której dolny koniec mieści się w gniazdku przymocowanem do dna odbieralnika, na górnym zaś znajduje się rączka (korba). Wzdłuż osi mieszadła przymocowuje się na różnych wysokościach szereg skrzydeł w formie pochyłych wioseł, które przy ruchu wirowym dokładnie mieszają płyn spirytusowy.

15. W niezbyt wysokich odbieralnikach dopuszczalne są również mieszadła typów odmiennych, np. w postaci ruchomego żelaznego dziurkowanego krążka z przymocowanym w środku prętem prostopadłym. Pręt ten przechodzi przez otwór w górnem dnie odbieralnika i nazewnątrz kończy się rączką. Mieszadła takie wprowadza się w ruch w kierunku pionowym (zgóry na dół i odwrotnie).

16. Połączenie rur spirytusowych z odbieralnikiem, kurek znajdujący się na odbieralniku lub na rurze ssącej pompy, ewentualnie kurek nad pompą i w tym wypadku sama pompa z jej rączką, pokrywy włazu i otwory w odbieralniku, a także górne dno jego, winny nadawać się do urzędowego zabezpieczenia.

17. Zbiornik, zastępujący odbieralniki przy dużych odpędach (ust. 3), winien być zaopatrzony w mieszadło i laskę mierniczą i ma odpowiadać wogóle przepisom, dotyczącym odbieralników, z wyjątkiem wymaganych w ust. 4 wymiarów; ponadto ze zbiornika nie pompuje się spirytusu do magazynu, lecz przepuszcza się go przez miernik, a dopiero z miernika spirytus przepompowuje się do magazynu. Miernik ma odpowiadać wszystkim powyższym przepisom, dotyczącym odbieralnika, z wyjątkiem ust. 2 i 3; ponadto miernik ma posiadać mieszadło. Miernik ustawia się niżej odbieralnika, aby spirytus spływał do niego ze zbiornika sam przez się, a jeżeli to nie jest możliwe, to spirytus ma być przepompowywany do miernika. Dla odczytywania ilości płynu pożądane jest zaopatrzenie miernika zamiast w laskę mierniczą, w okienka, znajdujące się na całej jego wysokości.

§ 169. 1. Każda gorzelnia winna posiadać specjalny magazyn do przechowywania spirytusu.

2. W magazynie może być jeden lub kilka zbiorników żelaznych, dostępnych do oględzin i pomiarów. Zbiorniki winny stać na trwałych fundamentach murowanych.

3. O ile przy zbiornikach jest rurka płynowskazu, to musi mieć ona wewnętrzną średnicę nie mniejszą, jak 17 mm. Dolny koniec płynowskazu prócz kurka, służącego do wpuszczania spirytusu do rurki, ma posiadać kurek do spuszczania z niej płynu. Kurek górny, zamykający płynowskaz, należy otwierać podczas wpuszczania płynu do rurki.

4. Przy zbiornikach mają być urządzone wygodne i bezpieczne schody, zakończone galeryjką, na takiej wysokości, by można było opuszczać do zbiornika przyrząd do nabierania próbek, względnie laskę mierniczą. Zarówno schody, jak i galeryjka, winny być zaopatrzone w mocne poręcze.

5. Otwór, przeznaczony do opuszczania laski mierniczej, winien posiadać urządzenie kierownicze, o którem jest mowa w § 49 ust. 9 punkt c. d^1.

6. Do czerpania prób spirytusu ze zbiornika powinna gorzelnia posiadać odpowiednie naczynie metalowe z dnem obciążonem i niewielkim otworem u góry. Zamiast naczynia do czerpania spirytusu zbiorniki mogą być zaopatrzone w kurki do brania próbek z różnych warstw płynu.

7. Przy pomocy powyższego naczynia, do którego przymocowuje się termometr tak, aby zbiorniczek rtęci był wewnątrz naczynia, określa się również ciepłotę spirytusu w zbiorniku. Spirytus, zaczerpnięty ze zbiornika, nie pozwala ciepłocie pomieszczenia wpływać na wskazania termometru podczas odczytywania.

§ 170. 1. Na prowadzenie gorzelni ma każdy kierownik ruchu (technik gorzelniczy) posiadać zezwolenie właściwego U. S. A. M.

2. U. S. A. M. wyda takie zezwolenie tylko wtedy, jeżeli technik gorzelniczy:

a) posiada odpowiednie kwalifikacje moralne (§ 30),

b) jest fachowcem gorzelniczym, który potrafi prowadzić dziennik technicznego przerobu w gorzelni według ustalonego wzoru i dziennik taki zobowiąże się prowadzić,

c) posiada ogólne wykształcenie przynajmniej w zakresie szkoły powszechnej.

3. Zezwolenia będą wydawane po porozumieniu się z naukową instytucją, powołaną do sprawowania technicznej kontroli i udzielania naukowej pomocy, na przeciąg jednej kampanji.

§ 171. 1. Przedsiębiorca, pragnący uruchomić gorzelnię po raz pierwszy (po wybudowaniu lub przebudowaniu), winien co najmniej na 14 dni przed zamierzonym terminem rozpoczęcia ruchu, przedstawić U. S. A. M. podanie wraz z następującemi załącznikami (w 2-ch egzemplarzach):

a) oznajmienie, w którem należy wymienić imię i nazwisko przedsiębiorcy i odpowiedzialnego kierownika gorzelni (art. 45). Oznajmienie ma zawierać pisemne zobowiązanie się odpowiedzialnego kierownika gorzelni, że obowiązki swe będzie wykonywać zgodnie z przepisami i wskazówkami władz skarbowych,

b) dokładny opis wszystkich pomieszczeń fabrycznych i bezpośrednio z niemi połączonych pomieszczeń oraz plan sytuacyjny,

c) opis wszystkich przyrządów i naczyń, przeznaczonych do wyrobu i przechowywania spirytusu,

d) szczegółowy opis aparatu odpędowego wraz z rysunkami, uwidaczniającemi jego zewnętrzny wygląd i wewnętrzne urządzenie jego poszczególnych części (w przekroju),

e) krótki opis technicznego postępowania,

f) zaświadczenie władzy przemysłowej,

g) deklarację, stwierdzającą rolniczy charakter gorzelni (§ 82 ust. 2).

2. Po zbadaniu i sprawdzeniu wymienionych dokumentów, U. S. A. M. zarządza weryfikację gorzelni.

§ 172. 1. Weryfikację gorzelni przeprowadza komisja, złożona z urzędników skarbowych.

2. Przed terminem wyznaczonym na weryfikację, przedsiębiorca ma poczynić w gorzelni wszelkie niezbędne przygotowania, aby urzędnicy skarbowi zaraz po przybyciu na miejsce mogli przystąpić do prac weryfikacyjnych.

§ 173. Do czynności weryfikacyjnych należą:

a) oględziny i sprawdzenie z opisem pomieszczeń, przyrządów i naczyń fabrycznych,

b) pomiar naczyń,

c) badanie i urzędowe zabezpieczenie aparatu odpędowego,

d) ustawienie, wyregulowanie, połączenie z aparatem odpędowym i urzędowe zabezpieczenie przyrządu kontrolno - mierniczego,

e) sporządzenie protokółów weryfikacyjnych.

§ 174. Wszystkie pomieszczenia fabryczne, oraz pomieszczenia bezpośrednio z niemi połączone, należy obejrzeć, zbadać ich przeznaczenie, sprawdzić podług opisu i planu sytuacyjnego, zażądać umieszczenia odpowiednich napisów (szyldów), określających przeznaczenie każdego pomieszczenia (np. „gorzelnia", „sala aparatowa", „słodownia", „kancelarja kontroli skarbowej" i t. p.). Należy również obejrzeć wszystkie przyrządy i naczynia fabryczne i dopilnować, by były oznaczone numerami kolejnemi zgodnie z opisem i planem wewnętrznego urządzenia gorzelni.

§ 175. Komisja weryfikacyjna ma dokładnie zbadać wszystkie części aparatu odpędowego wewnątrz i zewnątrz, celem stwierdzenia:

a) czy urządzenie jego odpowiada warunkom, zawartym w §§ 162 — 167,

b) czy niema w aparacie jakichkolwiek urządzeń, umożliwiających odciąganie pary lub płynu al-

koholowego z pominięciem przyrządu kontrolno-mierniczego; ze szczególną troskliwością należy zbadać oziębialnik.

§ 176. 1. Po połączeniu odbieralnika z przyrządem kontrolno-mierniczym należy zawsze zbadać, czy rura, doprowadzająca spirytus z przyrządu kontrolno-mierniczego do odbieralnika, działa prawidłowo, t. j. czy koryto zegara sprawnie opróżnia się przy wylewaniu się płynu z bębna i odnotować to w protokóle otwarcia przyrządu.

2. W tym celu należy przepuścić pewną ilość wody przez bęben przyrządu kontrolno-mierniczego dla zbadania, czy wszystek płyn spływa do odbieralnika, czy też część jego odchodzi przez syfon do zbiornika przelewowego, względnie do ziemi.

W tym ostatnim wypadku rurę należy odłączyć i usunąć przyczynę nieprawidłowego ściekania spirytusu.

§ 177. Urzędowe zabezpieczenie gorzelni dokonywa się zapomocą plomb ołowianych i szpagatu, a w miejscach zbyt gorących — zapomocą drutu palonego.

§ 178. Wszystkie, podlegające urzędowemu zabezpieczeniu części aparatu odpędowego i przyrządu kontrolno-mierniczego, mają być zabezpieczane według t. zw. podwójnego systemu. Każde oddzielne miejsce przez które można mieć pośredni lub bezpośredni dostęp do pary alkoholowej lub płynu spirytusowego, winno być zabezpieczone co najmniej dwiema plombami, odciśniętemi różnemi plombownicami urzędników z pośród członków komisji weryfikacyjnej. W szczególności każde krezowe połączenie rur, każda osłona na takiem połączeniu i t. p. winny posiadać powyższe podwójne zabezpieczenie.

§ 179. 1. Przy aparacie odpędowym mają być urzędowo zabezpieczone wszystkie połączenia części składowych i przewodów rurowych, przez które przechodzi płyn lub para alkoholowa tudzież znajdujące się w pobliżu zabezpieczonych części połączenia rur wodnych i zacierowych, wychodzących lub wchodzących do tych części aparatu.

2. Kolumn zacierowych nie zabezpiecza się do wysokości, na której kolumna łączy się z rurą, doprowadzającą zacier do aparatu. Połączenie tej rury z aparatem, wzierniki odnośnego oddziału kolumny i ewentualne połączenia rury manometru z aparatem winny być zabezpieczone.

3. Wszystkie krezy rur, przez które przechodzi para alkoholowa lub płyn spirytusowy z wyjątkiem krez krytych, powinien przedsiębiorca gorzelni zaopatrzyć w osłony (mufy), które mają być urzędowo zabezpieczone.

§ 180. 1. Wszelkie osłony i mufy mają być tak urządzone i zabezpieczone, by nie można było z zewnątrz dostać się do okrytych niemi części aparatu odpędowego, bez uszkodzenia zabezpieczeń i samej osłony. Osłony mają być wykonane z blachy miedzianej, a od strony wewnętrznej mają być pokryte białą farbą olejną.

2. Osłony z blachy cynkowej, istniejące w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, mogą być zachowane aż do zużycia.

§ 181. 1. Powietrznik z piłką gumową ma być wśrubowany w obsadę i zabezpieczony urzędowo w sposób, wyłączający możność rozkręcenia powietrznika bez uszkodzenia zabezpieczenia.

2. Klosza szklanego nie należy przymocowywać hermetycznie do stągwi; natomiast oprawę siatki drucianej, obciągniętej uprzednio wełnianą tkaniną (cedzak), należy przy użyciu uszczelnienia gumowego lub konopnego przymocować szczelnie śrubami do miski stągwi, aby wszystek płyn spirytusowy filtrował się przez tkaninę wełnianą cedzaka, zanim dostanie się do przyrządu kontrolno-mierniczego

§ 182. 1. Stągiew przykrywa się szafką drewnianą, wykonaną z suchych desek, sklejonych szczelnie ze sobą; ponadto deski i ściany szafki łączą się zapomocą trzech żelaznych obręczy i śrub, które winny przejść przez każdą deskę, a z wewnętrznej strony szafki mają nakrętki. Ściany, wierzch i dno winny być szczelnie dopasowane i pomalowane od strony wewnętrznej białą farbą olejną, a nazewnątrz politurowane. Dwie przeciwległe ścianki szafki winny posiadać na wysokości szklanego klosza stągwi okienka z szybami, wstawionemi i umocowanemi od środka (rysunek szafki zał. Nr. 19).

2. Po założeniu przedniej, ruchomej ściany ściąga się obręcze zapomocą żelaznych prętów z nacięciem śrubowem i nakrętką na jednym końcu, a główką na drugim końcu. Po założeniu prętów nakrętki zabezpiecza się urzędowo.

3. Połączenie ścianek szafki ma być takie, by przesuwanie ich w jakimkolwiek kierunku po nałożeniu zabezpieczeń było niemożliwe.

4. W szafce winien być również umieszczony zbiornik przelewowy, o ile nie jest on ustawiony w szafce, wmurowanej w postument przyrządu kontrolno-mierniczego (§ 183).

Uwaga: Wymiary, podane na rysunku, mogą być odpowiednio do miejscowych warunków nieco zmienione, np. przy wyższem lub niższem umieszczeniu oziębialnika i t. p.

5. O ile budowa drewnianej szafki, służącej do przykrycia stągwi jest odmienna od wyżej opisanej, lub szafka wykonana jest z blachy miedzianej, wówczas sposób zabezpieczenia szafki należy dostosować do jej budowy, bacząc, by nie było dostępu do stągwi bez zdjęcia zabezpieczeń.

6. Istniejące szafki, wykonane z cynkowej blachy, ubezpieczające dokładnie stągiew, mogą pozostać aż do zużycia.

§ 183. 1. Przy przyrządzie kontrolno-mierniczym systemu Siemensa ma być ustawiony t. zw. „zbiornik przelewowy", sporządzony z blachy miedzianej, cynkowej, lub żelaznej i przeznaczony do

zlewu spirytusu z przyrządu kontrolno - mierniczego w razie jego zalania.

2. Budowa tego zbiornika może być dowolna; chodzi tylko o to, by dostęp do jego wnętrza, bez uszkodzenia nałożonych zabezpieczeń urzędowych, był uniemożliwiony.

3. Istniejące urządzenia, zapomocą których spirytus w razie zalania przyrządu kontrolno - mierniczego uchodzi do ziemi, mogą pozostać nadal.

§ 184. U. S. A. M. mogą zarządzić w razie potrzeby jeszcze inne, dodatkowe, zabezpieczenia aparatu odpędowego, nie przewidziane w niniejszem rozporządzeniu.

§ 185. 1. W każdej czynnej gorzelni winien być ustawiony przyrząd kontrolno - mierniczy, służący do sprawdzania zapisywanej do ksiąg produkcji spirytusu.

2. Wszystkie gorzelnie obowiązane są posiadać przyrząd kontrolno - mierniczy systemu Siemensa, który automatycznie oblicza produkcję w litrach 100%. Gorzelnie, które w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia posiadają kontrolno - miernicze przyrządy innych systemów, są obowiązane do ustawienia przyrządów systemu Siemensa niezwłocznie po dostarczeniu ich przez D. P. M. S.

3. Władza skarbowa II instancji może zezwolić na ustawienie w gorzelni owocowej przyrządu kontrolno - mierniczego innego systemu, a także zwolnić przedsiębiorstwo owocowej gorzelni od obowiązku ustawienia przyrządu kontrolno - mierniczego i zezwolić na przyjmowanie i obliczanie produkcji podług urzędowo zabezpieczonego odbieralnika.

4. W pomieszczeniu przyrządu kontrolno - mierniczego winna być zachowywana ciepłota nie niższa, jak + 4°C., i to nie tylko podczas działania przyrządu, ale i przy przerwach w ruchu gorzelni, zanim przyrząd nie zostanie rozłączony z aparatem odpędowym.

§ 186. Przyrząd kontrolno - mierniczy należy ustawić na postumencie, oczyścić, złożyć, wytarować, połączyć go ze stągwią i odbieralnikiem, przykryć i zabezpieczyć. Wszystkie te czynności mogą być wykonywane tylko przez urzędników, do tego upoważnionych.

§ 187. Po dokonaniu całkowitego zabezpieczenia aparatu odpędowego i przyrządu kontrolno-mierniczego, komisja weryfikacyjna sporządza dokładny spis wszystkich nałożonych urzędowych zabezpieczeń (plomb), podług wzoru Nr. 7.

§ 188. 1. Po ukończeniu wszystkich czynności weryfikacyjnych komisja sporządza ogólny protokół weryfikacyjny, według wzoru Nr. 8.

2. Protokół ten łącznie z wyszczególnionemi w § 171 dokumentami, złożonemi przez przedsiębiorcę, oraz wszystkiemi protokółami pomiaru naczyń, protokółem badania aparatu odpędowego, spisem plomb i protokółem tarowania przyrządu kontrolno-mierniczego — stanowi akta weryfikacji gorzelni.

3. Akta weryfikacji wraz ze spisem ich należy sporządzać w 2-ch egzemplarzach, zbroszurować w chronologicznym porządku, jako dwa oddzielne zeszyty i każdy z tych zeszytów oparafować i zaopatrzyć pieczęcią i podpisem przewodniczącego komisji weryfikacyjnej.

4. Weryfikacja nowej lub przebudowanej gorzelni wymaga zatwierdzenia władzy skarbowej II instancji, bez którego gorzelnia nie może być uruchomiona.

5. Gorzelnie, których urządzenia nie uległy zmianom, mogą być uruchomione po zakończeniu weryfikacji, za zezwoleniem i pod odpowiedzialnością przewodniczącego komisji weryfikacyjnej.

6. Jeden z zeszytów zatwierdzonych aktów weryfikacyjnych przechowuje się w gorzelni, drugi zaś w U. S. A. M.

§ 189. Po zakończeniu weryfikacji gorzelni należy zabezpieczyć ją przed nieoznajmionym ruchem przez opieczętowanie wentyla parowego, a także przez wyjęcie z kolumny zacierowej i odpowiednie zabezpieczenie urzędowe dwóch wzierników. Pieczęcie te i zabezpieczenia pozostają aż do chwili rozpoczęcia pierwszego zgłoszonego odpędu. O nałożeniu oraz zdjęciu pieczęci na wentylach parowych i zabezpieczeń na wziernikach wymienionych wyżej należy zaznaczać w zapisach rewizyjnych w księdze produkcyjnej z podaniem Nr. pieczęci.

§ 190. 1. O przeprowadzenie corocznej weryfikacji istniejącej gorzelni przedsiębiorca składa podanie w U. S. A. M. W podaniu należy wymienić ewentualne zmiany w urządzeniu, przyrządach, naczyniach gorzelni od ostatniej weryfikacji i dołączyć spisy, opisy, względnie rysunki tych części i urządzeń gorzelni, które mają być zmienione.

2. Weryfikacje coroczne w istniejących gorzelniach polegają na wykonaniu przez komisję wszystkich czynności weryfikacyjnych, wyszczególnionych w §§ 171 — 189, z wyjątkiem pomiarów zbiorników do magazynowania spirytusu oraz kadzi fermentacyjnych, których pomiary (następne) należy powtarzać tylko w terminach oraz zależnie od warunków, zastrzeżonych §§ 47 i 48.

§ 191. Przed uruchomieniem urzędowo zbadanej i zabezpieczonej gorzelni przedsiębiorca winien wykupić świadectwo przemysłowe oraz patent akcyzowy i złożyć je Inspektorowi K. S. wraz ze zgłoszeniem w 2-ch egzemplarzach o zamierzonej produkcji spirytusu według załączonego wzoru Nr. 15.

§ 192. 1. Jeżeli gorzelnia jest w dzierżawie, wówczas władza skarbowa II instancji może zażądać od dzierżawcy odpowiedniego zabezpieczenia.

2. Wysokość zabezpieczenia winna równać się należności monopolowej od ilości alkoholu, jaka może być wyprodukowana w danej gorzelni, ze zgłoszonych surowców, w ciągu 14-tu dni.

3. Zabezpieczenie ma być złożone w sposób, przepisany dla zabezpieczenia kredytu ceny kupna spirytusu (§§ 60 i 61).

4. Przypuszczalny wydatek alkoholu oblicza się podług następującego klucza:

a) 100 kg. przeciętnych ziemniaków daje około 10 l.
b) 100 „ słodu zielonego daje około . . . . 21 l.
c) 100 „ produktów mącznych daje około . . 30 l.
d) 100 „ melasy daje około . . . . 25 l.

5. Jako należność monopolową przyjmuje się różnicę pomiędzy detaliczną sprzedażną ceną czystych wódek monopolowych, przyjmując za jednostkę butelkę 1 l. 40% bez naczynia, przeliczoną na 1 l. 100° alkoholu, a kosztem własnym 1 l. 100° spirytusu oczyszczonego.

6. O ile gorzelnia pozostaje w dzierżawie, przedsiębiorca obowiązany jest w wypadku, gdy zażąda tego władza skarbowa II instancji, dołączyć do podania o uruchomienie gorzelni kwit na wpłaconą kaucję lub dokument zabezpieczenia.

§ 193. Inspektor K. S., po zbadaniu wniesionego zgłoszenia i załącznika (rozkład zacierów), poświadcza pisemnie na obu egzemplarzach zgłoszenia, że nie znajduje przeszkód do rozpoczęcia produkcji. Jeden egzemplarz poświadczonego zgłoszenia Inspektor zwraca przedsiębiorcy, drugi zaś przesyła U. S. A. M.

§ 194. 1. Kierownik gorzelni obowiązany jest do złożenia nowego zgłoszenia w następujących wypadkach:

a) przy przerwach ruchu, trwających ponad 2 doby,
b) przy przejściu z trzydobowej fermentacji na dwudobową i odwrotnie,
c) przy zmianie ilości produkowanych dziennie zacierów,
d) przy zmianie używanych do przerobu surowców.

2. Przerwy ruchu, trwające do 2-ch dni, nie wymagają zmiany zgłoszenia. Kierownik gorzelni obowiązany jest jednak donieść niezwłocznie Inspektorowi K. S. o każdej takiej przerwie, w księdze zaś produkcyjnej i na zgłoszeniu uczynić o nich odpowiednią wzmiankę.

§ 195. U. S. A. M. może ograniczyć czas robót w gorzelni do godzin dziennych.

§ 196. Inspektor K. S. względnie jego zastępca winien udać się do gorzelni przed godziną, wyznaczoną do rozpoczęcia odpędu, obejrzeć całe urządzenie gorzelni i sprawdzić ze spisem wszystkie nałożone przy weryfikacji zabezpieczenia urzędowe, poczem zdjąć pieczęcie z wentylów parowych przy aparacie odpędowym i zabezpieczenia urzędowe z wzierników w kolumnie zacierowej.

§ 197. 1. W razie nieprzybycia do gorzelni urzędnika skarbowego w terminie zgłoszonym kierownik gorzelni ma prawo zdjąć pieczęcie urzędowe z wentyli i zabezpieczenia urzędowe z wzierników, w obecności co najmniej dwóch świadków (§ 20), nie wcześniej jednak, jak po upływie godziny od terminu zgłoszonego na rozpoczęcie odpędu.

2. O zdjęciu pieczęci i zabezpieczeń urzędowych kierownik gorzelni winien zawiadomić Inspektora K. S. i uczynić wzmiankę w księdze produkcyjnej.

§ 198. 1. Każdodzienna produkcja spirytusu w gorzelniach, czyli t. zw. dzienne odpędy, winna być ustalana i wpisywana do ksiąg dwojakim sposobem:

a) na podstawie wskazań przyrządów kontrolno-mierniczych systemu Siemensa i
b) na podstawie odbieralnika.

2. Wyniki obu tych obliczeń zapisuje kierownik gorzelni do księgi produkcyjnej, wypełniając odnośne rubryki tej księgi.

3. Do księgi magazynowej zapisuje się codziennie w rubryce przychodu taką ilość oddanego do magazynu spirytusu, jaką otrzymano i obliczono w odbieralniku. Gorzelnia obowiązana jest wyliczyć się z ilości spirytusu, zapisanych do księgi magazynowej.

4. Kierownik gorzelni jest obowiązany bezzwłocznie po ukończeniu odpędu wymierzyć jaknajdokładniej i obliczyć podług odbieralnika codzienny odpęd spirytusu, biorąc za podstawę do obliczeń:

a) ilość płynu, zgodnie ze wskazaniem laski odbieralnika, ze ścisłością do 1 litra płynu,
b) temperaturę płynu w odbieralniku, dokładnie określoną zapomocą urzędowo zalegalizowanego termometru Réaumur'a, z zastosowaniem przyrządu, który zanurza się w spirytusie w odbieralniku.
c) moc płynu, dokładnie określoną zapomocą urzędowo zalegalizowanego alkoholomierza Tralles'a.

5. Za prawidłowe, zgodne z rzeczywistością określanie i zapisywanie do ksiąg powyższych trzech zasadniczych danych, niezbędnych do obliczenia odpędu, odpowiada kierownik gorzelni.

6. Obliczanie odpędów należy uskuteczniać ze ścisłością do dziesiątych części litra 100°, odrzucając cyfrę setnych części, o ile jest mniejsza od 5-ciu, a zaokrąglając ją do 0,1 w razie, gdy równa się lub jest większa od 5-ciu.

§ 199. 1. W razie stwierdzenia nieprawidłowego określania i zapisywania przez kierownika gorzelni bądź ilości płynu, bądź jego mocy lub temperatury, Inspektor K. S. zażąda od kierownika gorzelni wyjaśnień, wzywając jednocześnie do sprostowania nieprawidłowych zapisów.

2. W razie stwierdzenia złej woli i świadomej chęci zmniejszenia ilości wypędzonego spirytusu, należy sporządzić protokół karny dla pociągnięcia winnych do odpowiedzialności.

3. Po trzykrotnem stwierdzeniu i ukaraniu świadomego zmniejszenia ilości faktycznie wypędzo-

nego spirytusu U. S. A. M. ma prawo zarządzić usunięcie z gorzelni osoby, odpowiedzialnej za prawidłowość zapisów w księgach i żądać wyznaczenia na jej miejsce innej osoby.

4. Niezależnie od wymienionych wyżej rygorów każda gorzelnia, w której stwierdzono świadome zmniejszenie produkcji, będzie pozbawiona przywileju rocznego wyrównania ubytków, przysługującego na mocy § 42.

§ 200. Zabrania się używania zacierów gorzelniczych w jakikolwiek inny sposób, jak do pędzenia spirytusu w gorzelni.

§ 201. O każdej zamierzonej zmianie tak w postępowaniu technicznem, jak i w kolejności użycia naczyń podczas ruchu gorzelni, kierownik gorzelni winien donieść Inspektorowi K. S. na piśmie w 2-ch egzemplarzach w terminie 3-dniowym przed zamierzoną zmianą.

§ 202. 1. Ruch gorzelni winien odbywać się ściśle według zgłoszenia, zatwierdzonego przez Inspektora K. S. (§ 193).

2. Dopuszczalne jest przekroczenie terminów, przewidzianych w zgłoszeniach, do 3-ch godzin; przekroczenie to musi być jednak każdorazowo zaznaczone w księdze produkcyjnej przez kierownika gorzelni.

§ 203. Ruch gorzelni liczy się od chwili zatarcia płodów w kadzi zacierowej aż do chwili otrzymania spirytusu w odbieralniku, względnie zbiorniku.

§ 204. Przerwy mogą być dwóch rodzajów:

a) przewidziane, które przedsiębiorca winien wymienić w zgłoszeniu, jak np. z powodu świąt, czyszczenia kotła parowego i t. p.,

b) nieprzewidziane, jak np. uszkodzenia aparatu odpędowego, pomp, kadzi zacierowej, przyrządu kontrolno - mierniczego i t. p.

§ 205. 1. Przerwy przewidziane, jako objęte zgłoszeniem, nie wymagają innych formalności, jak tylko wzmianki o tem kierownika gorzelni w księdze produkcyjnej.

2. Przy najbliższej rewizji gorzelni urzędnicy K. S. obowiązani są zbadać, z jakich powodów zaszła przerwa, jak długo trwała i czy wzmianka kierownika gorzelni o przerwie odpowiadała rzeczywistemu stanowi rzeczy, a o wyniku badania — nadmienić w księdze produkcyjnej.

§ 206. Przy przerwach nieprzewidzianych należy rozróżniać następujące wypadki:

1. Przeszkodę ruchu spowodowało nieprawidłowe działanie przyrządu kontrolno - mierniczego lub takie uszkodzenie aparatu odpędowego, które umożliwiło dostęp do spirytusu lub jego pary;

a) w tym wypadku ruch gorzelni należy natychmiast wstrzymać, a o przeszkodzie donieść Inspektorowi K. S.,

b) ponadto niezwłocznie po wstrzymaniu ruchu kierownik gorzelni winien sporządzić protokół w dwóch egzemplarzach (wzór Nr. 14) przy udziale funkcjonarjusza Policji Państwowej lub zarządu gminy i co najmniej dwóch świadków. W protokóle należy wymienić dzień i godzinę jego sporządzenia, imiona, nazwiska i miejsce zamieszkania wszystkich obecnych przy sporządzaniu protokółu, przyczynę oraz czas zajścia przerwy, stan zabezpieczeń urzędowych i wskazania liczników przyrządu kontrolno-mierniczego,

c) jeden egzemplarz protokółu dołącza się do dokumentów gorzelni, drugi zaś winien kierownik gorzelni przesłać niezwłocznie Inspektorowi K. S.,

d) przedstawiciel władzy administracyjnej lub samorządowej nakłada w obecności wszystkich osób, biorących udział w sporządzeniu protokółu, pieczęcie urzędowe na wentyle parowe aparatu odpędowego; pieczęcie te pozostają tam do chwili przybycia przedstawiciela władzy skarbowej,

e) Inspektor K. S. po otrzymaniu protokółu, o którym wyżej mowa, zapisuje na nim dzień i godzinę jego otrzymania, poczem niezwłocznie udaje się do gorzelni, przeprowadza dochodzenie celem zbadania przyczyny przerwy, bada stan gorzelni i zabezpieczeń urzędowych, mając na względzie postanowienia § 20, zaznacza wskazania liczników przyrządu kontrolno - mierniczego, sprawdzając w ten sposób, czy szczegóły, podane w protokóle, są zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy i o wynikach badania i dochodzenia sporządza protokół, a krótkie streszczenie jego wpisuje do księgi produkcyjnej,

f) jeden egzemplarz protokółu pozostaje przy dokumentach w gorzelni, drugi zaś przesyła Inspektor K. S. do U. S. A. M., który o przeszkodzie i jej usunięciu donosi władzy skarbowej II instancji.

2. Przerwa nastąpiła wskutek nieprawidłowego działania lub takiego uszkodzenia aparatu odpędowego, którego naprawa wymaga zdjęcia zabezpieczeń, broniących dostępu do płynu spirytusowego lub jego pary;

a) w tym wypadku produkcja zacierów może odbywać się w dalszym ciągu bez konieczności natychmiastowej interwencji urzędników skarbowych,

b) kierownik gorzelni winien jednak nie później, jak w terminie, przewidzianym w zgłoszeniu do rozpoczęcia pierwszego z kolei zacieru, który ma być opuszczony, uczynić odpowiednią wzmiankę o przerwie w księdze produkcyjnej, a odpis tejże wzmianki przesłać niezwłocznie Inspektorowi K. S.

3. Przerwa nastąpiła wskutek nieprawidłowego działania lub takiego uszkodzenia aparatu odpę-

dowego, którego naprawa nie wymaga zdjęcia zabezpieczeń, broniących dostępu do płynu spirytusowego lub jego pary. W tym wypadku mają zastosowanie przepisy ustępu 2.

4. Przerwę ruchu wywołało uszkodzenie parnika, kadzi zacierowej i t. p., wskutek czego dalsze przygotowanie zacierów stało się niemożliwe.

Kierownik gorzelni może wówczas odpędzić zwykłym trybem zaciery gotowe, winien jednak zastosować się do wymagań, wymienionych w ustępie drugim.

§ 207. W razie przerw ruchu, uniemożliwiających odpędzanie gotowych zacierów, zaciery te można zniszczyć lub wydać do skarmienia, lecz tylko w obecności Inspektora K. S. i kierownika gorzelni, o czem spisuje się stosowny protokół w dwóch egzemplarzach, z których jeden egzemplarz dołącza się do dokumentów księgi produkcyjnej, drugi zaś przesyła się U. S. A. M. Krótkie streszczenie protokółu wpisuje się do księgi produkcyjnej.

§ 208. Zakończenie ruchu gorzelni przed upływem terminu, przewidzianego w zgłoszeniu, zalicza się do nieprzewidzianych przerw ruchu.

§ 209. Po ukończeniu ruchu gorzelni, urzędnik skarbowy winien niezwłocznie, a najpóźniej następnego dnia, opieczętować aparat odpędowy w sposób, uniemożliwiający dalsze pędzenie spirytusu (§ 189), zrobić o tem wzmiankę w księdze produkcyjnej, oraz spisać protokół według wzoru Nr. 13.

§ 210. 1. W ciągu dni 14 po zakończeniu ruchu gorzelni naczelnik U. S. A. M., lub jego zastępca, względnie Inspektor mają otworzyć przyrząd kontrolno - mierniczy, odłączyć go od aparatu odpędowego i zabezpieczyć urzędowo.

2. Ponadto obowiązkiem ich jest zdjąć plomby z aparatu odpędowego i zbadać go celem ustalenia, czy nie odprowadzono spirytusu z pominięciem przyrządu kontrolno - mierniczego.

3. Na żądanie U. S. A. M. należy również zdjąć oziębialnik, wyjąć wewnętrzny cylinder i zbadać go.

4. Stągiew należy również odłączyć od oziębialnika, otworzyć i rozebrać. Wszystkie części składowe stągwi trzeba ułożyć do skrzynki, tę ostatnią zamknąć i urzędowo zabezpieczyć.

5. Wkońcu należy otworzyć zbiornik przelewowy, przeznaczony do zlewu spirytusu z przyrządu kontrolno - mierniczego w razie jego zalania, znaleziony w nim spirytus zapisać na przychód i oddać do magazynu, a zbiornik ponownie zabezpieczyć urzędowo.

§ 211. O odłączeniu przyrządu kontrolno - mierniczego i stągwi od aparatu odpędowego urzędnicy skarbowi sporządzają protokół w dwóch egzemplarzach, według ustanowionego wzoru.

Jeden egzemplarz protokółu dołącza się do dokumentów gorzelni, drugi przesyła się U. S. A. M.

§ 212. 1. Spirytus, niezbędny na początku kampanji do zalania przyrządu kontrolno - mierniczego i stągwi, może być wzięty z magazynu gorzelni bez obowiązku zapisywania go na rozchód w księdze magazynowej. Po ukończeniu kampanji, spirytus, otrzymany po opróżnieniu przyrządu kontrolno - mierniczego i stągwi, oddaje się do magazynu również bez zapisywania go na przychód w księdze magazynowej. Taki sam porządek należy zachować przy zalaniach i opróżnieniach przyrządu kontrolno-mierniczego i filtru przy czyszczeniu ich w czasie kampanji gorzelniczej.

2. W wypadkach, gdy dana gorzelnia otrzymuje spirytus, niezbędny do zalania przyrządu kontrolno - mierniczego, z innego przedsiębiorstwa, spirytus taki należy przesyłać za świadectwem przewozowem, poświadczonem przez urzędnika K. S., odprawę zaś i przyjęcie należy zapisywać w księgach obydwóch gorzelni.

§ 213. U. S. A. M. jest obowiązany wyznaczyć do gorzelni urzędnika K. S. dla stałego dozorowania i obliczania produkcji w następujących wypadkach:

a) gdy przyrząd kontrolno - mierniczy został uszkodzony lub zaszła przerwa w jego normalnem działaniu. W tym wypadku urzędnik pozostaje w gorzelni aż do czasu zupełnego uregulowania działania przyrządu kontrolno - mierniczego, aby wspólnie z kierownikiem ruchu mierzyć w odbieralniku i obliczać codzienne odpędy,

b) w razie, gdy stwierdzono na mocy badań działania przyrządu kontrolno - mierniczego złą wolę i zamiar stałego zmniejszania codziennych odpędów. W tym wypadku władza skarbowa ustanawia stały dozór na okres czasu, jaki uzna za wskazany dla zabezpieczenia interesów Skarbu Państwa.

§ 214. 1. Spirytus, znaleziony w zbiorniku przelewowym na wypadek zalania przyrządu kontrolno - mierniczego, należy, jeżeli kampanja gorzelnicza nie zakończyła się, wylać do kadzi fermentacyjnej i zanotować o tem w akcie o otwarciu przyrządu kontrolno - mierniczego, lub, gdy przyrządu nie otwierano, spisać krótki protokół i zanotować w księdze produkcyjnej; jeżeli zaś gorzelnia ukończyła już ruch w tej kampanji, wtedy należy spirytus zlać do magazynu, jeżeli jest czysty, w przeciwnym razie należy go zniszczyć i zapisać to w księgach gorzelni.

2. O wypadkach zalania przyrządu, przedsiębiorca lub kierownik gorzelni obowiązany jest niezwłocznie zawiadamiać U. S. A. M.

§ 215. 1. O wszelkich zauważonych w gorzelni usterkach i brakach, utrudniających lub uniemożliwiających kontrolę produkcji spirytusu, urzędnicy skarbowi zawiadamiają kierownika gorzelni przez wpisanie swych uwag do księgi zarządzeń z wezwaniem do usunięcia dostrzeżonych braków w określonym terminie.

2. Niestosowanie się do tego wezwania w wypadkach, gdy zauważone braki powodują stratę

Skarbu Państwa, pociąga za sobą niezwłoczne wstrzymanie ruchu gorzelni.

§ 216. 1. Przy ustawianiu, przygotowaniu do ruchu, kontroli, wyłączaniu, demontowaniu i naprawach znajdujących się w gorzelniach przyrządów kontrolno - mierniczych innych systemów jak Siemensa, mają być stosowane przepisy dotychczasowe, aż do chwili ustawienia w tych gorzelniach przyrządów Siemensa.

2. Niemniej jednak produkcja winna być stale obliczana według odbieralnika, przyczem kierownicy ruchu obowiązani są mierzyć odpędy jaknajdokładniej.

§ 217. Na obszarze b. dzielnicy pruskiej i górnośląskiej części województwa śląskiego do czasu ustawienia przyrządów kontrolno - mierniczych systemu Siemensa zachowują moc obowiązującą dotychczasowe przepisy, dotyczące urządzenia magazynów spirytusowych w gorzelniach, zarówno jak i przepisy, dotyczące urzędowego zabezpieczenia tych magazynów, terminów odprawy spirytusu z takich gorzelni i upoważnienia urzędników skarbowych do tej odprawy, sposobu postępowania przy rozpoczęciu i ukończeniu ruchu tych gorzelni, wreszcie przepisy, dotyczące urządzenia i użycia sztucznych kłódek urzędowych. Przepisy te tracą swą moc w zastosowaniu do danej gorzelni z chwilą ustawienia w niej przyrządu kontrolno - mierniczego systemu Siemensa.

§ 218. 1. W gorzelni powinny być prowadzone następujące księgi i zapiski:

a) księga produkcyjna, wzór Nr. 16,
b) księga magazynowa, wzór Nr. 17,
c) księga rozporządzeń władz skarbowych,
d) księga rewizyjna, wzór Nr. 18,
e) zeszyt świadectw przewozowych,
f) dziennik przyrządu kontrolno - mierniczego,
g) spis plomb.

2. Gorzelnia winna posiadać ponadto dostateczny zapas przepisanych druków.

3. Księgi gorzelnicze mają być poświadczone przez U. S. A. M. według przepisów § 12.

4. Księgi: produkcyjną i magazynową prowadzi kierownik gorzelni, pozostałe zaś księgi — urzędnicy K. S., dozorujący przedsiębiorstwo.

5. Kierownik gorzelni ma podpisywać wyniki każdej rewizji zarówno wniesione do ksiąg kontrolnych, jak i spisane w związku z rewizją dokumenty na dowód, że zgadza się z ich wynikiem i treścią.

§ 219. 1. Urzędnicy skarbowi, przeprowadzający weryfikację gorzelni, zakładając księgę produkcyjną, wpisują do niej przez całą szerokość krótki opis dokonanych czynności i podpisują go własnoręcznie.

2. W opisie tym należy w szczególności zaznaczyć: rodzaj i numer zmierzonych naczyń, wskazania liczników przyrządu kontrolno - mierniczego (słowami i cyframi), ilość i znaki (numery) nałożonych plomb i sposób czasowego opieczętowania aparatu odpędowego przed puszczeniem go w ruch.

3. Kierownik gorzelni wpisuje do odnośnych rubryk księgi produkcyjnej datę wpłacenia do kasy skarbowej opłaty patentowej zasadniczej i dodatkowej, jak również i wpłacone kwoty, daty sporządzenia zacierów, ilość płodów, użytych każdodziennie do przerobu, numery kadzi fermentacyjnych, do których spuszcza się codziennie zaciery, i stwierdzoną codziennie zawartość skrobi w ziemniakach, względnie cukru w melasie, każdodzienne wskazania liczników przyrządu kontrolno - mierniczego przed rozpoczęciem odpędu dziennego i po ukończeniu jego (w postaci ułamka), obliczoną przez przyrząd kontrolno - mierniczy podczas odpędu dziennego ilość płynu spirytusowego i alkoholu, przeciętną moc spirytusu podług przyrządu kontrolno - mierniczego, przeciętną ciepłotę odpędu, ilość spirytusu, znalezionego w odbieralniku, moc jego i ilość płynu z poprawką według II tablicy redukcyjnej, i ogólną zawartość alkoholu, wkońcu różnicę pomiędzy rzeczywistą ilością alkoholu i ilością wykazaną przez aparat kontrolny.

4. W rubryce 18 nad ilością płynu, określoną w odbieralniku, kierownik gorzelni wpisuje również temperaturę tego płynu; w rubryce 19 nad określoną rzeczywistą mocą płynu zapisuje kierownik pogrążenia alkoholomierza i temperaturę płynu w baryszówce i w rubryce 20 nad ilością płynu z poprawką według II tablicy zapisuje się dodatek do 100 l., odpowiadający temperaturze płynu (volumen).

5. W ostatniej rubryce księgi produkcyjnej kierownik gorzelni wpisuje numer i datę zgłoszenia ruchu i krótkie streszczenie zgłoszenia.

§ 220. 1. W gorzelniach, posiadających przyrządy kontrolno-miernicze innych systemów, aniżeli Siemensa, prowadzi się księgę produkcyjną według ustanowionego wzoru z pominięciem rubryk 12, 13, 14, 15 i 16, które wypełnia K. S. przy perjodycznem określaniu mocy próbek.

2. W gorzelniach, nie posiadających przyrządów kontrolno - mierniczych, prowadzi się księgę produkcyjną według przepisanego wzoru, wypełniając przytem rubryki od 1-ej do 11-ej włącznie i 23-cią. Przy każdej odprawie spirytusu, która jest zarazem obliczeniem produkcji, urzędnicy K. S. wpisują równocześnie na przychód i rozchód ilość odprawionego alkoholu.

§ 221. 1. Inspektor K. S., zakładając księgę magazynową z początkiem kampanji, winien wpisać słowami i cyframi w odnośnych rubrykach pozostałość spirytusu t. j. objętość, zredukowaną na 12°R., moc i ogólną ilość spirytusu i należności za nadmierne ubytki spirytusu na 1 września i zapis taki stwierdzić własnoręcznym podpisem.

2. Kierownik gorzelni wpisuje codziennie w odnośnej rubryce przychodu ilość alkoholu, otrzymaną z aparatu odpędowego i obliczoną według odbieralnika, w rubrykach zaś rozchodu zapisuje ilości wydanego alkoholu w dni, gdy odprawa była dokonana.

3. Należność monopolową za nadmierne ubytki wciąga kierownik gorzelni do odnośnej rubryki księgi magazynowej.

4. Kierownik gorzelni wpisuje również kwoty uiszczonej należności, nazwę odnośnej kasy i datę wpłaty, względnie przekazania należności, jak również datę wciągnięcia ich do księgi.

5. W razie umorzenia należności za ubytki, okoliczność tę należy uwidocznić w rubryce „Uwaga“.

§ 222. 1. Kierownik gorzelni sporządza po upływie każdego miesiąca zestawienia miesięczne, zarówno w księdze produkcyjnej jak i magazynowej, t. j. dodaje liczby we właściwych rubrykach za odnośny miesiąc, sumę łączy z wynikami zamknięć za miesiąc poprzedni i wpisuje sumy ogólne.

2. Pozycje przychodu alkoholu w obu tych księgach (t. j. w rubryce 20 w księdze produkcyjnej i 3 w księdze magazynowej) powinny być zgodne.

3. Rubryki przychodu, rozchodu i pozostałości alkoholu, jak również rubryki należnej, wpłaconej i pozostającej w niedoborze należności za nadmierne ubytki, należy również bilansować w księdze magazynowej.

4. Po ukończeniu ruchu gorzelni, kierownik jej sporządza w księdze produkcyjnej zestawienie za cały czas ruchu gorzelni, w księdze magazynowej zaś w pierwszych dniach września — zestawienie za cały rok obrachunkowy.

§ 223. Kierownik gorzelni odpowiada za prawidłowe prowadzenie odpędu.

W szczególności:

a) w razie zalania przyrządu kontrolno - mierniczego zacierem lub spirytusem, wskutek braku należytego dozoru nad aparatem odpędowym,

b) w razie podniesienia się rtęci maksymalnego termometru w zbiorniku przyrządu kontrolno-mierniczego do + 35° R. lub w liczniku przyrządu kontrolno-mierniczego do + 30° R.

§ 224. 1. Inspektor K. S. obowiązany jest w czasie każdej bytności w gorzelni sprawdzić prawidłowość dokonanych przez kierownika gorzelni zapisów w księgach.

2. W tym celu, po sprawdzeniu obliczonej produkcji, Inspektor K. S. uzgadnia pozycje przychodu alkoholu w księdze magazynowej z odnośnemi pozycjami księgi produkcyjnej, pozycje rozchodu z odcinkami świadectw przewozowych, kwoty zaś uiszczonej należności z kwitami, wreszcie sprawdza zestawienie i cyfry „do przeniesienia“ i „z przeniesienia“.

§ 225. Urzędnik skarbowy winien wpisać do księgi produkcyjnej dzień i godzinę przybycia, opisać stan gorzelni (czynna lub nieczynna), stan zabezpieczeń urzędowych, zmiany, dokonane zabezpieczenia, stan naczyń fabrycznych i wskazanie liczników przyrządu kontrolno - mierniczego w chwili przybycia do gorzelni oraz cały przebieg czynności rewizyjnych.

§ 226. W razie przeprowadzenia badania pracy przyrządu kontrolno - mierniczego systemu Siemensa, należy zapisać do księgi produkcyjnej i do dziennika przyrządu kontrolno - mierniczego całkowity wynik tego badania, z powtórzeniem wszystkich dat, zanotowanych w zapisku badania.

§ 227. Po ukończeniu ruchu gorzelni urzędnicy skarbowi sprawdzają zestawienie ogólne (za cały czas ruchu) w księdze produkcyjnej, zapisują czynności dokonane przy zdjęciu zabezpieczeń z aparatu odpędowego, otwarciu, badaniu i wyłączeniu przyrządu kontrolnego systemu Siemensa. Wskazania liczników przyrządu kontrolno - mierniczego winny być zapisane słowami i cyframi.

§ 228. 1. Kierownik gorzelni winien równocześnie z prowadzeniem księgi produkcyjnej i magazynowej sporządzać ich wierne odpisy.

2. Urzędnik skarbowy po upływie każdego miesiąca, najpóźniej w pierwszych pięciu dniach następnego miesiąca winien porównać odpisy ksiąg, podpisanych przez kierownika gorzelni, z oryginałami i zgodność odpisów z księgami zaświadczyć swoim podpisem.

3. Zaświadczone w ten sposób odpisy kierownik gorzelni przesyła niezwłocznie władzy skarbowej II instancji, która sprawdza je szczegółowo, zarządza w razie potrzeby sprostowanie zapisów w księgach gorzelni, poczem sporządza przepisane wykazy i sprawozdania.

4. W razie nieprzybycia urzędnika skarbowego w ciągu pierwszych pięciu dni po upływie miesiąca obrachunkowego, kierownik gorzelni sam poświadcza zgodność odpisu z księgami i odpisy te przesyła władzy skarbowej II instancji.

5. Odpisy ksiąg należy sporządzać i przedstawiać władzy skarbowej tylko przez czas, w którym księgi te są prowadzone w gorzelni, a więc odpisy księgi produkcyjnej tylko przez czas ruchu gorzelni, zaś magazynowej, jak długo zapas spirytusu znajduje się w magazynie. Za zapas, wymagający przedkładania odpisu księgi magazynowej, nie uważa się zapasu 20 l. 100° spirytusu, pozostawionego do zalania przyrządu kontrolno - mierniczego.

§ 229. 1. Urzędnicy skarbowi wpisują do księgi rozporządzeń rozporządzenia władz skarbowych o produkcji i wywozie spirytusu, urządzeniu i zabezpieczeniu gorzelni i t. p., tudzież wszelkie zarządzenia, dotyczące danej gorzelni.

2. Urzędnicy skarbowi wpisują do księgi rewizyjnej wyniki rewizji, dotyczące obliczenia zapasów spirytusu w każdym poszczególnym zbiorniku w magazynie.

§ 230. 1. Rewizje obrachunkowe w gorzelniach mogą być:

a) niespodziewane,

b) roczne.

2. Rewizje niespodziewane winny być dokonywane co najmniej jeden raz na miesiąc w terminach dowolnych przez Inspektora K. S. lub jego zastępcę.

3. Rewizję roczną należy przeprowadzić najpóźniej w pierwszych dniach września (początek nowej kampanji), względnie w dniu opróżnienia zbiorników ze spirytusu.

Dział III.

Przedsiębiorstwa drożdżowo - gorzelnicze i drożdżownie. Obrót z zagranicą.

§ 231. 1. Wyrób drożdży prasowanych może się odbywać w wytwórniach, specjalnie na ten cel urządzonych, noszących nazwę drożdżowni.

2. Otrzymywane przy wyrobie drożdży odpadki, zawierające alkohol etylowy (t. zw. brzeczka drożdżowa), mogą być poddawane destylacji na zwykłych, gorzelniczych aparatach odpędowych. Fabryki, posiadające oprócz urządzeń, służących do wyrobu drożdży, również wszelkie urządzenia, niezbędne do pędzenia spirytusu z brzeczki drożdżowej, noszą nazwę przedsiębiorstw drożdżowo - gorzelniczych.

§ 232. Przedsiębiorstwa drożdżowo - gorzelnicze winny posiadać osobne pomieszczenia, przeznaczone do wyrobu drożdży, a oprócz tego pomieszczenia, w których odbywa się pędzenie i magazynowanie spirytusu, otrzymywanego z brzeczki drożdżowej. Pomieszczenia te mogą być ze sobą wewnętrznie połączone.

§ 233. 1. Gorzelnie, pędzące spirytus z brzeczki drożdżowej, winny posiadać specjalną salę, w której znajduje się aparat odpędowy, odbieralnik oraz przyrząd kontrolno - mierniczy.

2. Ponadto gorzelnia drożdżowa winna posiadać odpowiedni magazyn do przechowywania spirytusu.

3. Wszystkie przepisy niniejszego rozporządzenia, dotyczące technicznego urządzenia gorzelni, urzędowego zabezpieczenia, weryfikacji i wreszcie kontroli produkcji spirytusu, obowiązują również gorzelnie drożdżowe.

§ 234. Drożdżownie, w których nie pędzi się spirytusu z brzeczki drożdżowej, nie mogą posiadać aparatów destylacyjnych. Takie samoistne drożdżownie nie mogą posiadać połączenia wewnętrznego z jakiemkolwiek innem przedsiębiorstwem, przedewszystkiem zaś z gorzelnią lub rektyfikacją spirytusu.

§ 235. 1. Wszystkie pomieszczenia drożdżowni winny odpowiadać wymogom obowiązującej ustawy przemysłowej oraz przepisom sanitarnym i bezpieczeństwa pracy.

2. W zakresie przepisów akcyzowych drożdżownia winna posiadać następujące oddzielne pomieszczenia:

a) do przygotowania zacierów i do fermentacji,
b) do prasowania, formowania, pakowania i banderolowania drożdży,
c) do przechowywania drożdży opakowanych i obanderolowanych i
d) do przechowywania drożdży prasowanych, którym, po wyjściu z pod prasy, nie nadano tego samego dnia formy cegiełek, ani też nieopakowano ich i nieobanderolowano.

3. Każda drożdżownia pozostaje pod stałym nadzorem urzędnika skarbowego.

4. Przedsiębiorca obowiązany jest dać urzędnikowi stałego nadzoru bezpłatnie mieszkanie, odpowiadające warunkom, przewidzianym w § 25. Do wykonywania czynności urzędowych drożdżownia winna posiadać pomieszczenie, odpowiadające warunkom § 24.

§ 236. 1. Władza skarbowa II instancji może zezwolić przedsiębiorcom drożdżowni i składnic drożdży na pokredytowanie podatku od drożdży prasowanych.

2. Kredytu nie mogą otrzymać osoby, wymienione w § 30 ust. 4.

3. Pokredytowany może być tylko podatek od drożdży, wyprodukowanych w kraju.

4. Kredytu można udzielić nie dłużej, jak na sześć tygodni; sześciotygodniowy termin kredytu liczy się od pierwszego dnia miesiąca, następującego po miesiącu, w którym wywieziono drożdże do wolnego obrotu.

5. Kredyt ma być zabezpieczony w sposób, przewidziany w §§ 60 i 61.

6. Od pokredytowanych kwot pobiera się odsetki w wysokości 6% w stosunku rocznym.

7. W razie niezapłacenia pokredytowanych kwot w terminie, pobiera się odsetki zwłoki w wysokości 2% miesięcznie od dnia płatności pokredytowanego podatku, przyczem każdy rozpoczęty miesiąc liczy się za cały. Ponadto cały pokredytowany podatek wraz z odsetkami staje się płatny natychmiast, a drożdżownia względnie składnica traci prawo korzystania nadal z kredytu. Prawo to może przywrócić tylko Minister Skarbu.

§ 237. 1. Zezwolenie na urządzenie drożdżowni traci swą moc, jeżeli drożdżownia nie zostanie uruchomiona w przeciągu roku od daty otrzymania zezwolenia.

2. Przepisy § 171 mają odpowiednie zastosowanie przy zgłaszaniu nowych, lub przebudowie już istniejących wytwórni drożdży, jak również przy oznajmieniu o zamierzonem uruchomieniu istniejących wytwórni, składaniu podań o ich weryfikację, załączaniu potrzebnych do tego planów sytuacyjnych, rysunków, opisów pomieszczeń wytwórni, jej urządzeń, opisie postępowania technicznego, podawaniu nazwiska kierownika ruchu i jego zastępcy.

§ 238. 1. Weryfikacja, zatwierdzenie protokółu weryfikacyjnego, oznaczenie poszczególnych lokali i uzyskanie zezwolenia na uruchomienie obo-

wiązują wytwórnie drożdży prasowanych tak samo, jak i gorzelnie, z tą różnicą, że weryfikacja drożdżowni polega tylko na pomiarach naczyń i sprawdzeniu istniejących urządzeń z planami, rysunkami i opisem.

2. W zezwoleniu na uruchomienie U. S. A. M. podaje:

a) inspektora K. S., któremu przedsiębiorca winien przesyłać oznajmienie ruchu i wszelkie doniesienia o zmianach, zachodzących w urządzeniu wytwórni, oraz
b) kasę skarbową, w której pobierać należy opaski podatkowe (banderole).

§ 239. 1. Co najmniej na trzy dni przed rozpoczęciem ruchu przedsiębiorca winien złożyć miejscowemu Inspektorowi K. S. zgłoszenie ruchu podług wzoru Nr. 20 w 2-ch egzemplarzach, dołączając kwit na uiszczoną opłatę patentową i wykupione świadectwo przemysłowe.

2. Zgłoszenie winno zawierać wszystkie dane, wyszczególnione we wzorze, a dotyczące wyrobu drożdży oraz ewentualnego pędzenia spirytusu z brzeczki drożdżowej, względnie zużycia odpadków.

§ 240. Każda drożdżownia otrzymuje od U. S. A. M. oparafowaną i urzędowo opieczętowaną książeczkę, podług wzoru Nr. 21, w której kasa skarbowa zapisuje ilość każdorazowo wykupionych opasek podatkowych (banderoli) oraz uiszczoną za te opaski kwotę podatku. Urzędnik kasy skarbowej obowiązany jest zaświadczać każdorazową wpłatę swym podpisem i pieczęcią urzędową.

§ 241. Przedsiębiorca powinien przechowywać wykupione banderole we wzorowym porządku i tak, aby je można było w każdej chwili łatwo przeliczyć.

242. Niezwłocznie po otrzymaniu opasek z kasy skarbowej, przedsiębiorca winien ostemplować je pieczęcią firmową drożdżowni. Do ostemplowania należy używać trwałej farby (tuszu). Na każdej opasce winien być zupełnie wyraźny odcisk całej pieczęci firmowej.

§ 243. 1. Drożdże prasowane powinny być po wyjściu z pod prasy odważone, a waga ich zapisana w książce obrachunkowej. Przed sprzedażą należy sformować drożdże w cegiełki (płytki) 100-gramowe lub 500-gramowe. Nadwaga na wyschnięcie może wynosić 5% wagi cegiełek.

2. Do sprawdzania wagi ciegiełek należy w oddziale formowania drożdży prasowanych w cegiełki ustawić należycie zalegalizowaną wagę, zaopatrzoną w dostateczną ilość zalegalizownych odważników.

§ 244. 1. Do zewnętrznego opakowania cegiełek drożdży prasowanych wolno używać tylko takiego papieru, na którym banderole można trwale nakleić; w szczególności nie wolno używać w tym celu papieru błyszczącego, parafinowanego lub woskowanego.

2. Na opakowaniu każdej cegiełki drożdżowej winna być uwidoczniona waga ciegiełki, firma i siedziba drożdżowni i nazwisko jej właściciela.

§ 245. Drożdże prasowane, których w dniu wyjścia z pod prasy po odważeniu ich i zapisaniu w księdze produkcyjnej, nie sformowano w cegiełki, nie opakowano i nie obanderolowano, należy przechowywać w oddzielnem pomieszczeniu (§ 235 ust. 2 punkt d) w naczyniach, których tarę zaświadczają protokólarnie urzędnicy K. S. przy weryfikacji lub w miarę nabywania tych naczyń przez drożdżownię. Waga naczyń, którą od czasu do czasu należy sprawdzić, winna być uwidoczniona olejną farbą na naczyniu.

§ 246. 1) Na opakowane cegiełki (płytki) drożdżowe należy starannie i trwale naklejać opaski podatkowe dokoła przez całą długość cegiełki w ten sposób, aby bez uszkodzenia opaski nie można było wyjąć drożdży z opakowania. Opaski, naklejane na cegiełki, winny odpowiadać wadze cegiełek.

2. Drożdże prasowane wolno wydawać z wytwórni i wprowadzać do wolnego obrotu dopiero po zaopatrzeniu ich w opaski podatkowe (banderole).

3. W miejscach detalicznej sprzedaży wolno dzielić obanderolowane cegiełki drożdży dla sprzedaży cząstkowej spożywcom. Dzielenie winno odbywać się prostopadle do opaski. W zakładzie handlowym wolno przechowywać tylko jedną napoczętą cegiełkę.

§ 247. 1. Jeżeli okaże się, że wyprodukowane, a jeszcze nieobanderolowane drożdże nie są zdatne do użycia, wówczas na żądanie przedsiębiorcy mogą być one zniszczone w obecności 2-ch urzędników skarbowych. Przed zniszczeniem urzędnicy K. S. winni sprawdzić ilość, wagę i przyczyny niezdatności drożdży do użycia.

2. Urzędnicy skarbowi spisują w trzech egzemplarzach protokół zniszczenia drożdży; protokół ten podpisuje również przedsiębiorca wytwórni, względnie kierownik ruchu, i 2-ch świadków. Jeden egzemplarz protokółu należy dołączyć do księgi obrachunkowej.

§ 248. 1. Naderwane lub uszkodzone banderole nie mogą być używane do naklejania na cegiełki drożdżowe, ani też nie mogą być wymieniane w kasie skarbowej. Banderole takie winny być oddawane urzędnikowi K. S., dozorującemu drożdżownię, który przechowuje je do przyjazdu Inspektora K. S., w obecności którego banderole te winny być zniszczone z równoczesnem sporządzeniem krótkiego protokółu.

2. Na mocy takich protokółów zniszczone banderole wpisuje się na rozchód w księdze obrotów banderoli.

§ 249. Zabrania się używania do zacierów drożdżowych piany i innych odpadków, pozostających po odcedzeniu i przepłukaniu drożdży.

§ 250. 1. Każda drożdżownia, nie pędząca spirytusu z brzeczki drożdżowej, pozostałej po od-

cedzeniu drożdży, obowiązana jest zgłosić, w jaki sposób ta brzeczka będzie niszczona.

2. Brzeczkę należy niszczyć w obecności urzędnika K. S., dozorującego wytwórnię drożdży, który po każdorazowem zniszczeniu brzeczki czyni o tem krótką wzmiankę w księdze obrachunkowej.

3. Powyższy zapis w księdze jest zbędny, gdy drożdżownia posiada odpowiednie urządzenia (rurociągi) do automatycznego spływania brzeczki, niezwłocznie po jej oddzieleniu od drożdży, do kanału nieczystości. Urządzenia takie winny być urzędowo zabezpieczone na całej swej długości plombami Inspektora K. S.

§ 251. 1. Zabrania się wywożenia brzeczki drożdżowej poza obręb drożdżowni, w której brzeczkę tę otrzymano.

2. Na wyjątki może zezwolić władza skarbowa II instancji.

§ 252. 1. W każdej wytwórni drożdży prasowanych należy prowadzić książkę obrachunkową według załączonego wzoru (22), książkę na pobór banderoli (wzór Nr. 21), i księgę rozporządzeń władz skarbowych (wzór Nr. 23). Zapisy do księgi obrachunkowej należy uskuteczniać codziennie i nie wolno odkładać ich na dzień następny.

2. Za należyte prowadzenie powyższych ksiąg odpowiada kierownik drożdżowni.

3. Kierownik wytwórni obowiązany jest po upływie każdego miesiąca zrobić w księdze obrachunkowej zestawienie miesięczne oraz przedkładać władzy skarbowej II instacji do dnia 5-go następnego miesiąca podpisany przez siebie odpis księgi obrachunkowej za dany miesiąc po zaświadczeniu odpisu przez urzędnika skarbowego.

4. Przepisy §§ 224 i 230 mają odpowiednie zastosowanie również i do drożdżowni.

§ 253. 1. Zabrania się przerabiania i zmieniania formy drożdży prasowanych poza wytwórnią, jak również wydawania drożdży niesformowanych z wytwórni.

2. Minister Skarbu może jednak zezwolić krajowym wytwórniom drożdży prasowanych na urządzenie w miejscach znaczniejszego zbytu drożdży osobnych składnic pod firmą wytwórni, w których magazynowanoby drożdże, wyprodukowane w wytwórni, formowano je w cegiełki i banderolowano.

3. Składnice takie muszą odpowiadać następującym warunkom:

a) składnica musi znajdować się pod ścisłą kontrolą skarbową,

b) wywóz niesformowanych drożdży z wytwórni do składnicy winien odbywać się w zamkniętych urzędowo naczyniach drewnianych, uprzednio urzędowo starowanych,

c) o zamierzonym wywozie każdej przesyłki drożdży prasowanych do składnicy przedsiębiorca wytwórni, względnie jej kierownik winien zawiadomić urzędnika K. S., dozorującego wytwórnię, pismem, sporządzonem w 3-ch egzemplarzach według wzoru Nr. 24. Urzędnik ten sprawdza wagę ładunku, podpisuje wszystkie egzemplarze oznajmienia, zabezpiecza naczynia z drożdżami zapomocą plomb i przesyła jedno oznajmienie urzędnikowi, dozorującemu składnicę. Pozostałe dwa egzemplarze oznajmienia oddaje przedsiębiorstwu: jedno z tych oznajmień służy za dokument uprawniający do wywozu, drugie zaś jako dokument rozchodowy drożdżowni. Ilość wywiezionych drożdży należy zapisać do osobnej kolumny rozchodu księgi obrachunkowej,

d) urzędnik K. S., dozorujący składnicę, sprawdza wagę przesyłki po jej nadejściu, potwierdza odbiór na oznajmieniu i wtórniku tegoż i zwraca oznajmienie urzędnikowi K. S., dozorującemu wytwórnię, który dołącza potwierdzone oznajmienie do odnośnej pozycji rozchodu,

e) kierownik składnicy zapisuje na przychód do księgi obrachunkowej przyjętą ilość drożdży i dołącza do odnośnej pozycji wtórnik oznajmienia,

f) formowanie drożdży w cegiełki i banderolowanie ich ma się odbywać w ten sam sposób, jak w wytwórni drożdży prasowanych,

g) przedsiębiorca wytwórni winien uiścić we właściwej kasie skarbowej w przeciągu 7 dni podatek za ewentualne ubytki, stwierdzone w składnicy, a stanowiące różnicę pomiędzy wagą, ustaloną w wytwórni, a wagą, stwierdzoną w składnicy. Odpowiednie orzeczenie urzędowe należy sporządzić natychmiast po odebraniu drożdży w składnicy,

h) po rocznym obrachunku (§ 259) książkę obrachunkową składnicy wraz z jej załącznikami dołącza się do książki obrachunkowej wytwórni, przyczem mają zastosowanie przepisy § 13,

i) na okres wykonywania ścisłej kontroli przedsiębiorca składnicy drożdży ma dostarczyć urzędnikowi skarbowemu bezpłatnie mieszkanie, odpowiadające przepisom § 25.

§ 254. 1. Drożdże mogą sprowadzać z zagranicy tylko osoby, opłacające świadectwo przemysłowe I kategorji dla przedsiębiorstw handlowych.

2. Nie mogą trudnić się przywozem drożdży z zagranicy w celach handlowych osoby, znajdujące się w stanie upadłości, dalej osoby co do których zachodzą przeszkody z § 30.

3. Na pisemne podanie osoby zainteresowanej władza skarbowa II instancji stwierdza wymienione w ust. 1 i 2 okoliczności zaświadczeniem, wydanem na okres czasu nie dłuższy, niż jeden rok kalendarzowy.

4. Władze skarbowe II instancji prowadzą ewidencję wydanych zaświadczeń, celem poddania kontroli importerów i odebrania zawiadczeń, o ile zajdą okoliczności, wymienione w ust. 2.

5. Urzędy celne mogą wydawać opaski podatkowe (banderole) tylko osobom, które przedstawią wymienione w ust. 3 zaświadczenie.

§ 255. Pobieranie podatku spożywczego od drożdży, sprowadzanych z zagranicy, odbywa się według następujących zasad:

a) drożdże mogą być przewożone z zagranicy wyłącznie przez kolejowe urzędy celne I klasy, położone na terenie Rzeczypospolitej Polskiej,
b) drożdże muszą być sformowane w cegiełki (płytki) 100-gramowe lub 500-gramowe. Nadwaga na wyschnięcie może wynosić 5% wagi dozwolonej normy wagowej,
c) Minister Skarbu może uwolnić przedsiębiorców drożdżowni od obowiązku formowania w cegiełki drożdży zarodowych, sprowadzanych z zagranicy do dalszego przerobu,
d) obanderolowanie drożdży zagranicznych ma odbywać się pod nadzorem urzędników celnych, po rewizji celnej, lecz przed wypuszczeniem towaru z urzędu celnego,
e) opaski podatkowe (banderole), nabyte w kasie urzędu celnego, należy nałożyć na opakowane cegiełki w sposób, przepisany w § 246. Przed użyciem opasek urząd celny oznacza je swoją pieczęcią.

Po obanderolowaniu urząd celny wydaje drożdże odbiorcy, względnie osobie upoważnionej do rozporządzenia towarem.

§ 256. 1. Wywóz drożdży prasowanych poza obszar celny lub do W. M. Gdańska może nastąpić albo w stanie sformowanym (bez banderoli) lub niesformowanym w naczyniach lub skrzyniach, nadających się do nałożenia zabezpieczeń urzędowych.

2. Wywóz drożdży na obszar W. M. Gdańska ma się odbywać w trybie postępowania przekazowego. Czynności urzędu odbiorczego pełni w tych wypadkach K. S. w Tczewie. Obowiązkiem K. S. w Tczewie jest dopilnować, aby przesyłki drożdży przekraczały w całości granicę akcyzowo-monopolową. W razie potrzeby, zwłaszcza w wypadkach wywozu większych przesyłek, K. S. powinna je konwojować do najbliższej stacji kolejowej na obszarze W. M. Gdańska.

3. Na wywóz drożdży prasowanych poza obszar celny Państwa lub do W. M. Gdańska z uwolnieniem lub za zwrotem podatku spożywczego potrzebne jest pozwolenie właściwej władzy skarbowej II instancji. Pozwolenia nie mogą otrzymać osoby, co do których zachodzą przeszkody z § 30.

4. Pozwolenie na wywóz wydaje się na podstawie złożonego podania na przeciąg roku obrachunkowego, z zastrzeżeniem prawa cofnięcia tego pozwolenia bez podawania powodów; zezwolenie to może być przedłużone przez władzę skarbową II instancji na następny rok obrachunkowy, gdy warunki nie zmieniły się i nie zachodzą żadne inne wątpliwości co do osoby, ubiegającej się o przedłużenie.

5. Podanie prócz nazwiska i imienia względnie nazwy firmy, ubiegającej się o pozwolenie na wywóz drożdży za granicę celną Państwa lub na obszar W. M. Gdańska, winno zawierać:

a) dane o ilości drożdży, które w roku obrachunkowym zostaną przypuszczalnie wywiezione,
b) wyraźne oświadczenie petenta, że poddaje się wszelkim zarządzeniom kontrolnym,
c) rodzaj gwarancji, którą proszący chce zabezpieczyć wpływ podatku od drożdży. Gwarancję tę należy złożyć jeszcze przed rozpoczęciem wywożenia drożdży za granicę celną Państwa w sposób, przepisany przy kredytowaniu ceny kupna spirytusu, w wysokości, równej podatkowi od każdorazowej ilości drożdży, wysyłanych zagranicę. Gwarancję tę zwalnia się po nadejściu oznajmienia, potwierdzonego przez urząd celny, że przesyłka znajduje się już poza granicą Państwa. Zwolniona gwarancja może służyć na zabezpieczenie wpływu podatku spożywczego od nowych przesyłek drożdży.

6. Władza skarbowa II instancji może w pewnych wypadkach zwolnić według swego uznania przedsiębiorcę, wysyłającego drożdże zagranicę, od złożenia zabezpieczenia.

§ 257. Przedsiębiorca obowiązany jest prowadzić oddzielny wykaz drożdży, wysyłanych zagranicę, według wzoru Nr. 25.

§ 258. 1. O każdej zamierzonej wysyłce drożdży zagranicę, względnie na obszar W. M. Gdańska obowiązany jest przedsiębiorca przed dokonaniem wysyłki przesłać właściwemu Inspektorowi K. S. oznajmienie (wzór Nr. 26 względnie wzór, przewidziany art. 207 i 208 umowy z dnia 24 października 1921 r., zawartej pomiędzy Polską a W. M. Gdańskiem zał. do Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 16, poz. 139). Oznajmienie takie musi być wysłane tak wcześnie, aby odnośny urzędnik K. S. mógł przybyć na czas celem odprawy przesyłki. Przed przybyciem urzędników K. S. nie wolno drożdży, przeznaczonych na wywóz, pakować do skrzyń lub naczyń.

2. Odprawa drożdży, przeznaczonych na wywóz zagranicę, może odbywać się tylko w naczyniach lub skrzyniach, starowanych w obecności odprawiających je urzędników skarbowych i również w ich obecności napełnionych drożdżami, które razem z opakowaniem odważa się na zalegalizowanej wadze.

3. Naczynia lub skrzynie z drożdżami należy zabezpieczyć urzędowo plombami i przekazać właściwemu kolejowemu urzędowi celnemu I klasy, wyznaczając jednocześnie przybliżony termin dostawy do tego urzędu. Wyniki odprawy, ilość i numery plomb na poszczególnych naczyniach i skrzyniach, tudzież termin dostawy zaznacza Inspektor K. S. w 3-ch egzemplarzach oznajmienia, powołując się w nich w „Uwadze" na odnośne rozporządzenie władzy skarbowej, względnie podając, do jakiej kwoty złożona gwarancja jest jeszcze wolna. Wypełnione

w powyższy sposób oznajmienie odsyła urzędnik K. S. właściwemu urzędowi celnemu, drugi egzemplarz oznajmienia towarzyszy przesyłce drożdży, jako dokument przewozowy, trzeci egzemplarz oznajmienia pozostaje w miejscu wywozu. Ilość drożdży, odprawionych z wytwórni zagranicę, zapisuje się do rubryki rozchodu drożdży nieobanderolowanych w księdze obrachunkowej danej wytwórni oraz w wykazie drożdży, wysłanych zagranicę, przyczem dokonywający odprawy stwierdza wpisy w wykazie własnoręcznym podpisem.

4. Przesyłka drożdży winna być dostarczona do urzędu celnego z nienaruszonemi plombami urzędowemi w terminie, oznaczonym w oznajmieniu.

5. Urząd celny dokonywa odprawy celnej, sprawdzając stan zabezpieczeń, całość naczyń i skrzyń, ich liczbę i zgodność dostawionej przesyłki z otrzymanem oznajmieniem. W razie powzięcia wątpliwości co do stanu przesyłki, urząd celny może według swego uznania zarządzić ściślejszą rewizję przesyłki. Urząd celny stwierdza przejście granicy na oznajmieniu, poczem wysyła niezwłocznie zaświadczone oznajmienie urzędnikowi K. S., który dozoruje przedsiębiorstwo wysyłające drożdże.

6. Jeżeli w ciągu jednego miesiąca, licząc od dnia odprawy przesyłki z wytwórni (składnicy), nie nadejdzie z urzędu celnego zaświadczone oznajmienie, że przesyłka opuściła granice Państwa, obowiązany jest urzędnik K. S., dozorujący przedsiębiorstwo, donieść o tem przy dołączeniu odpisu dotyczącej pozycji wykazu właściwemu U. S. A. M., który przeprowadza natychmiast dochodzenia. Gdyby dochodzenia wykazały, że przesyłka istotnie nie wyszła zagranicę (poza obszar monopolowy), U. S. A. M. wystawia przedsiębiorcy orzeczenie wymiarowe z wezwaniem do zapłaty przypadającego podatku w ciągu dni 7-miu pod rygorem przymusowego ściągnięcia.

7. Po uiszczeniu podatku wręcza przedsiębiorca kwit kasowy pełniącemu stały dozór urzędnikowi K. S., który wpisuje uiszczoną kwotę w księdze obrachunkowej do rubryk wpłaconych należności za banderolę z odpowiednią uwagą. Datę zapłaty podatku należy zanotować także w wykazie drożdży, wysłanych zagranicę, przy odpowiedniej pozycji.

§ 259. 1. Po ukończeniu kampanji należy przeprowadzić w drożdżowni roczny obrachunek, zestawić i przenieść remanenty ze starej do nowej książki obrachunkowej. Do starej książki obrachunkowej należy zapisać na przychód drożdże, które otrzymano z produktów, zatartych przed 1-ym września danej kampanji, a ustalony w ten sposób ogólny remanent przenieść dopiero do nowej książki. Cegiełki drożdżowe, sformowane z powyższych zacierów i oklejane opaskami podatkowemi po 1-ym września, wpisuje się do nowej książki obrachunkowej.

2. Zamknięcie starych książek i otwarcie nowych poświadcza Inspektor K. S.

3. Co do przechowywania książek mają zastosowanie przepisy § 13.

§ 260. 1. Obliczenia obrotu drożdżowni i kontrolę produkcji drożdży dokonywa się przez porównanie rzeczywistej ilości wyrobionych i zważonych drożdży z ilością drożdży obanderolowanych, z uwzględnieniem wywozu zagranicę oraz strat i braków przy wytwarzaniu.

2. Usprawiedliwione straty i braki mogą przy tem pochodzić:

a) z 5% dozwolonej nadwagi,
b) ze strat, pochodzących z naturalnego wysychania drożdży podczas przechowywania ich w wytwórni przed formowaniem,
c) ze strat przy formowaniu i ważeniu,
d) ze strat, pochodzących skutkiem zniszczenia zepsutych drożdży,
e) z ilości drożdży, użytych we własnej wytwórni do zadawania drożdżami zacierów.

CZĘŚĆ III.

Rektyfikacje i wolne składy spirytusu i wyrobów wódczanych.

Dział I.

O rektyfikacjach.

§ 261. Oczyszczaniem spirytusu zapomocą destylacji i frakcjonowania na specjalnych aparatach rektyfikacyjnych zajmują się:

a) oddziały rektyfikacyjne: przy gorzelniach, fabrykach wódek gatunkowych, fabrykach sztucznego jedwabiu i t. p. Mogą one oczyszczać wyłącznie spirytus bądź wyprodukowany w danej gorzelni (monopolowy na zlecenie D. P. M. S. lub eksportowy), bądź podlegający oczyszczeniu dla dalszego przerobu we własnem przedsiębiorstwie, przy którem znajduje się oddział rektyfikacyjny.
b) rektyfikacje samoistne, mające prawo oczyszczania zarówno dostarczonej z gorzelni surówki monopolowej na mocy umów, zawartych z D. P. M. S., jako też surówki, przeznaczonej od eksportu zagranicę.

§ 262. 1. Łączne oczyszczanie spirytusu monopolowego i prywatnego jest zabronione. Przedsiębiorstwo rektyfikacyjne, mające poddać oczyszczeniu surówkę monopolową i eksportową, winno dokonać tego w różnych okresach czasu, ażeby umożliwić jaknajściślejszą kontrolę przerobu każdego rodzaju surówki oraz ustalenie rzeczywistych strat.

2. Rektyfikacja obowiązana jest również magazynować monopolową surówkę i otrzymane gatunki rektyfikatu oddzielnie od surowców i produktów, stanowiących własność prywatną.

3. Książkowość i rachunkowość spirytusu monopolowego i niemonopolowego należy prowadzić w rektyfikacjach zupełnie niezależnie jedną od drugiej.

§ 263. Prywatno-prawny stosunek rektyfikacyj samoistnych oraz oddziałów rektyfikacyjnych, oczyszczających spirytus monopolowy, do D. P. M. S., normują umowy, zawarte przez powyższe przedsiębiorstwa z D. P. M. S.

§ 264. Na budowę nowej rektyfikacji lub oddziału rektyfikacyjnego potrzebne jest zezwolenie Ministra Skarbu. Bez takiego zezwolenia urządzanie rektyfikacyj oraz oddziałów rektyfikacyjnych jest wzbronione.

§ 265. Przedsiębiorstwa rektyfikacyjne nie mogą mieć wewnętrznego połączenia z innemi przedsiębiorstwami, wyrabiającemi lub przerabiającemi spirytus, przedewszystkiem zaś z gorzelniami i fabrykami wódek gatunkowych, t. j. wejście do każdego z takich przedsiębiorstw winno być osobne, z podwórza, a drzwi wejściowe nie mogą być obok siebie. Na wyjątki od powyższego przepisu mogą uzyskać pozwolenie Ministra Skarbu tylko te oddziały rektyfikacyjne przy gorzelniach, które korzystały z tego przywileju przed wydaniem niniejszego rozporządzenia.

§ 266. Sala aparatowa winna być oddzielona od innych pomieszczeń rektyfikacji i odpowiadać warunkom, wyszczególnionym w § 161. W sali aparatowej mogą być ustawione tylko te aparaty i naczynia, które były zgłoszone do weryfikacji oraz te, na ustawienie których po weryfikacji otrzymano zezwolenie władzy skarbowej II instancji.

§ 267. Każda rektyfikacja winna posiadać:

a) odpowiednie mierniki, względnie urządzenia wagowe do mierzenia surówki tudzież wszystkich gatunków rektyfikatu, oddawanych na aparat do oczyszczania,

b) odpowiednią ilość odbieralników do przyjmowania i mierzenia otrzymanego z aparatu rektyfikatu wszelkich gatunków. Przy aparatach ruchu przerywanego pojemność tych odbieralników winna być wystarczająca do przyjęcia produktów, otrzymanych z jednorazowego nabicia wszystkich czynnych aparatów, przy aparatach zaś ciągłych odbieralniki winny starczyć do przyjęcia produktów, otrzymanych w ciągu co najmniej 12 godzin.

§ 268. 1. Rektyfikacja winna posiadać specjalne naczynia do zbierania i mierzenia fuzli, otrzymywanych w czasie oczyszczania spirytusu (fuzlowniki).

2. Fuzlownik jest to zamknięty zbiornik żelazny, którego dna winny być przynitowane do ścian bocznych, albo też łączone na krezach, nadających się do urzędowego zabezpieczenia.

3. Pojemność fuzlownika winna być taka, aby mógł zmieścić fuzle, otrzymane w danej rektyfikacji co najmniej w ciągu jednego miesiąca.

4. Fuzlownik winien posiadać:

a) w bocznej ścianie przez całą swą wysokość szkła wzierne, przez które możnaby dokładnie widzieć oddzielne warstwy fuzli; pożądane jest, by takie szkła wzierne były urządzone także z przeciwległej strony w ten sposób, aby można było oglądać płyn naprzestrzał,

b) skalę, zapomocą której można odczytywać ilość litrów płynu w każdej warstwie,

c) kurki w bocznej ścianie obok szkieł wziernych w odległości od 15 do 25 cm. jeden od drugiego, służące do brania prób z każdej warstwy fuzli i

d) właz w górnem dnie z pokrywą, nadającą się do urzędowego zabezpieczenia, a także sztucer w dolnem dnie z kranem do opróżniania fuzlownika.

§ 269. Każda rektyfikacja winna posiadać oddzielny magazyn, a w nim niezbędną ilość zbiorników do magazynowania surówki oraz wszelkich gatunków rektyfikatu.

§ 270. Rektyfikacje obowiązują wszelkie przepisy o zgłaszaniu przedsiębiorstwa do weryfikacji podane w § 171, oraz przepisy o pomiarach naczyń i zbiorników i o weryfikacjach, podane w §§ 46 — 49, 52 i 173 — 175.

§ 271. W aparacie rektyfikacyjnym powinny być zabezpieczone urzędowo połączenia rurowe zbiorników surówki z kubem i sam kub z jego włazami i sztucerami od pary wodnej, wody i spirytusu.

§ 272. Fuzlownik i rura, doprowadzająca fuzle z aparatu do fuzlownika, winny być zabezpieczone jaknajdokładniej, ponieważ otrzymywane po przemywaniu fuzli odpadki (woda fuzlowa) stanowią część strat aparatowych, które muszą być komisyjnie ustalone i obliczone przez urzędników K. S. (§ 286).

§ 273. Mierniki do surówki i rektyfikatu, oddawanych na aparat i odbieralniki, służące do mierzenia i przyjmowania różnych gatunków rektyfikatu, nie wymagają stałego zabezpieczenia, winny być jednak do tego przystosowane na wypadek, gdyby zabezpieczenie ich okazało się niezbędne. Odnośne zarządzenie może wydać U. S. A. M.

§ 274. 1. Przedsiębiorca obowiązany jest na 48 godzin przed rozpoczęciem oczyszczania spirytusu złożyć właściwemu Inspektorowi K. S. oznajmienie w dwóch egzemplarzach (wzór Nr. 27), oddzielnie dla oczyszczania spirytusu monopolowego, a oddzielnie dla prywatnego.

2. W oznajmieniu powinien przedsiębiorca podać czas, przez jaki będzie trwało oczyszczanie, oraz ilość spirytusu, wziętego do oczyszczania.

3. Inspektor K. S. zwraca jeden egzemplarz oznajmienia przedsiębiorcy, poświadczając swoim podpisem, że nie znajduje przeszkód do rozpoczęcia ruchu, drugi zaś egzemplarz wysyła władzy skarbowej II instancji. Bez zatwierdzenia oznajmienia przez Inspektora K. S. rektyfikacja nie może być uruchomiona.

4. O nieprzewidzianych przerwach w ruchu rektyfikacji przedsiębiorca winien niezwłocznie zawiadomić właściwego Inspektora K. S. z wyjaśnieniem przyczyn przerwy w pracy i przypuszczalnego terminu jej wznowienia. Wszelkie przerwy w pracy Inspektor K. S. winien zaznaczać na oznajmieniu.

§ 275. 1. W każdej samoistnej rektyfikacji musi być stały nadzór K. S.

2. Zarząd rektyfikacji winien dostarczyć wyznaczonemu do stałego nadzoru urzędnikowi mieszkania, odpowiadającego warunkom, przewidzianym w § 25.

3. Do wykonywania urzędowych czynności zarząd winien dostarczyć lokal, odpowiadający warunkom § 24.

§ 276. Urzędnik K. S., dozorujący rektyfikację, obowiązany jest kontrolować wszelkie czynności, dotyczące przyjmowania i oczyszczania surówki, zlewu, magazynowania i wydawania produktów rektyfikacji, sprawdzać całość urzędowych zabezpieczeń, jakość i moc rektyfikatu I gatunku, sprawdzać prawidłowość prowadzenia ksiąg, zapisków i dokumentów, przyjmować udział w czynnościach kontrolnych, dokonywanych przez władze przełożone i przesyłać wszelkie sprawozdania i wykazy, wymagane przez władze skarbowe i D. P. M. S.

§ 277. 1. Rektyfikacje obowiązane są prowadzić podług załączonych wzorów następujące księgi:

a) księgę magazynu z surówką (wzór Nr. 28),
b) „ rektyfikacyjną (wzór Nr. 29),
c) „ magazynu z rektyfikatem (wzór Nr. 30).

Zapisy w tych książkach winny być stale uzgadniane.

2. Oddziały rektyfikacyjne przy gorzelniach, oczyszczające surówkę wyłącznie własnej produkcji, prowadzą tylko księgę rektyfikacyjną i księgę magazynu z rektyfikatem.

3. Oddziały rektyfikacyjne przy innych przedsiębiorstwach, które bądź otrzymują surówkę z gorzelni (np. fabryki sztucznego jedwabiu), bądź rektyfikują zanieczyszczony spirytus i odpadki (np. fabryki wódek gatunkowych), obowiązane są prowadzić księgę magazynową wzór Nr. 28.

4. Ponadto tak rektyfikacje, jak i oddziały rektyfikacyjne prowadzą księgi i zapiski:

d) księgę rewizyjną (wzór Nr. 18),
e) „ rozporządzeń władz skarbowych (wzór Nr. 23),
f) spis plomb.

§ 278. 1. Przychód księgi magazynowej z surówką stanowi spirytus, dostarczony do rektyfikacji z zewnątrz, bądź w postaci surówki z gorzelni, bądź w postaci źle oczyszczonego lub zanieczyszczonego spirytusu (wypary z państw. wytwórni wódek, konfiskaty i t. p.).

2. Rozchód tej księgi stanowią wszelkie obroty, tak wewnętrzne, czyli ilości, wydane na aparat do oczyszczania, jako też ilości surówki, wydane nazewnątrz na specjalne zlecenie D. P. M. S. Na rozchód wpisuje się również wszelkie nadwyżki, stwierdzone przy wysyłkach spirytusu z rektyfikacji.

§ 279. 1. Do księgi rektyfikacyjnej należy zapisywać wyłącznie codzienne obroty wewnętrzne, zatem: na przychód zapisuje się ilości surówki, wziętej do oczyszczania i zapisanej na rozchód podług rubryk księgi magazynu z surówką, jak również ilości rektyfikatu niższych gatunków, wzięte do powtórnego oczyszczania i zapisane na rozchód w rubrykach księgi magazynu z rektyfikatem.

2. Rozchód w tej księdze stanowią ilości wszelkich gatunków rektyfikatu, otrzymywane codziennie z aparatu rektyfikacyjnego i które codziennie przenosi się do księgi magazynu z rektyfikatem.

3. Codziennych różnic pomiędzy przychodem i rozchodem księgi rektyfikacyjnej, stanowiących część strat aparatowych, nie zapisuje się w tej księdze codziennie, gdyż nie są one jeszcze ostatecznie ustalonemi, całkowitemi stratami. Dopiero po przeprowadzeniu miesięcznej obrachunkowej rewizji i po ustaleniu ilości odpadków (wody fuzlowej), straty aparatowe mogą być ostatecznie ustalone i wtedy zapisuje się je w rubryce 18-tej na rozchód (§ 285 ust. 3 punkt b i c).

§ 280. Do księgi magazynu z rektyfikatem należy zapisywać na przychód wszystkie produkty rektyfikowania, nie wyłączając eterów i przemytych już olejów fuzlowych (obrót wewnętrzny) oraz dostarczony ewentualnie do rektyfikacji dla magazynowania rektyfikat wszelkich gatunków (obrót zewnętrzny). Rozchód w tej księdze stanowią z jednej strony ilości spirytusu, zwrócone na aparat do powtórnego oczyszczania (obrót wewnętrzny), z drugiej zaś strony — ilości rektyfikatu wszelkich gatunków i olejów fuzlowych, wydane z przedsiębiorstw nazewnątrz, oraz nadwyżki, stwierdzone przy wysyłkach spirytusu z rektyfikacji.

§ 281. 1. W księdze rewizyjnej urzędnicy K. S. zapisują zapasy spirytusu, ustalone w każdym poszczególnym zbiorniku magazynów rektyfikacji w dniu dokonania obrachunkowej rewizji przedsiębiorstwa.

2. W księdze tej każdy zbiornik posiada oddzielne konto. Ustaloną przy rewizji pozostałość spirytusu w każdym zbiorniku należy zapisać, podając dokładnie ilość i temperaturę płynu oraz moc jego, pogrążenie alkoholomierza i temperaturę płynu w szklance; na podstawie tych danych oblicza się i wpisuje ogólną ilość litrów bezwodnego alkoholu.

§ 282. 1. Inspektorzy K. S. są obowiązani przeprowadzać w końcu każdego miesiąca lub na początku następnego wspólnie z urzędnikami stałego dozoru i w obecności przedstawiciela przedsiębiorstwa obrachunkowe rewizje rektyfikacyj. Rewizja taka, dokonana w końcu roku obrachunkowego (§ 10), jest ostatnią rewizją miesięczną w danym roku i winna być uzupełniona rocznym obrachunkiem rzeczywistych strat oraz ewentualnem wyrównaniem tych strat (§ 42).

2. Ogólne zasady przeprowadzania obrachunkowych rewizyj, podane w §§ 53 — 55, winny być w całej ich rozciągłości stosowane również i do rektyfikacyj.

§ 283. Rzeczywisty zapas spirytusu ustala się przez stwierdzenie ilości spirytusu wszelkich gatunków w zbiornikach, oraz ilości olejów fuzlowych, określonych po opróżnieniu fuzlownika, w myśl przepisów § 286 i dodanie tych ilości.

§ 284. Dokładna obrachunkowa rewizja rektyfikacji wymaga zatrzymania działania i opróżnienia aparatu rektyfikacyjnego, a także dokładnego ustalenia ilości olejów fuzlowych oraz wody fuzlowej, która jako odpadek, stanowi część strat aparatowych.

§ 285. 1. Po ustaleniu faktycznego zapasu spirytusu wszelkich gatunków (§ 283) należy ustalić ilości ubytków magazynowego i rektyfikacyjnego, przyczem ubytek magazynowy należy ustalić oddzielnie dla magazynu z surówką i oddzielnie dla rektyfikatu wszelkich gatunków.

2. Poszczególne rodzaje ubytków należy zapisać do właściwych ksiąg na rozchód, porównać je z dozwolonemi zanikami, obliczonemi na zasadach §§ 35 i 37 i — w wypadku przekroczenia dozwolonych norm zaników — postąpić zgodnie z przepisami §§ 40 i 41.

3. Powyższe czynności stanowią obrachunkową rewizję rektyfikacji.

Dokładna obrachunkowa rewizja rektyfikacji wymaga zachowania kolejności przy sprawdzaniu ksiąg i dokumentów, a mianowicie:

a) przed obrachunkiem należy sprawdzić wszystkie zapisy w księgach; w tym celu wszystkie zewnętrzne obroty podług zapisów obu ksiąg magazynowych należy porównać i uzgodnić z dokumentami przychodu i rozchodu, natomiast wewnętrzne obroty spirytusu w rektyfikacji należy uzgodnić między sobą we wszystkich trzech księgach. Np. surówka, oddana na aparat, winna być zapisana na rozchód w księdze magazynowej surówki, a jednocześnie w takiej samej ilości winna być zapisana na przychód w księdze rektyfikacyjnej, otrzymane z aparatu ilości rektyfikatu wszelkich gatunków winny figurować jako rozchód w księdze rektyfikacyjnej i jako przychód w księdze magazynu z rektyfikatem i t. p.,

b) po dokładnem sprawdzeniu zapisów w księgach należy przedewszystkiem obliczyć rzeczywisty ubytek aparatowy, podług zapisów księgi rektyfikacyjnej. W tym celu należy zestawić przychód tej księgi, t. j. ogólną ilość spirytusu, oddanego na aparat z rozchodem jej, t. j. ogólną ilością spirytusu, otrzymanego z aparatu. Należy pamiętać, że ustalone przy rewizji ilości olejów fuzlowych (§ 286) winny być zapisane we właściwej rubryce księgi rektyfikacyjnej (oraz magazynowej rektyfikatu) i uwzględnione przy powyższem zestawieniu,

c) ustalona po takiem zestawieniu różnica stanowi ubytek rektyfikacyjny,

d) z zapisów każdej z ksiąg magazynowych należy wyprowadzić przez odjęcie rozchodu od przychodu pozostałości książkowe tak dla surówki, jak również dla rektyfikatu wszelkich gatunków. Porównywanie książkowych pozostałości z ustalonemi przy rewizji faktycznemi zapasami daje faktyczne ubytki surówki oraz rektyfikatu wszelkich gatunków,

e) ustalone, zgodnie z przepisami punktów b), c) i d) ubytki: rektyfikacyjny i magazynowy dają w sumie ogólny ubytek spirytusu w rektyfikacji w okresie obrachunkowym,

f) ogólny ubytek można również ustalić, odejmując stwierdzony przy rewizji zapas spirytusu wszelkich gatunków od zapasu książkowego rektyfikacji, wypośrodkowanego, jako różnica pomiędzy przychodem spirytusu z zewnątrz i rozchodem nazewnątrz, z uwzględnieniem ubytków i nadwyżek, ustalonych przy uprzednich rewizjach,

g) takie obliczenie ogólnego ubytku, według punktu f), należy zawsze uskuteczniać z tego powodu, że zgodność obliczenia ogólnego ubytku obydwoma sposobami daje bezwzględną pewność, że ubytki są obliczone prawidłowo oraz, że zapisy w księgach są należycie uzgodnione,

h) po ustaleniu ubytku rektyfikacyjnego, magazynowego dla surówki i magazynowego dla rektyfikatu zapisuje się je do właściwych ksiąg, porównuje z dozwolonemi zanikami, w końcu wymierza się należność za nadmierny ubytek, o ile taki się okaże,

i) czynności te należy wykonać zgodnie z przepisami, podanemi w §§ 35, 37 i 41.

§ 286. 1. Przystępując do ustalenia ilości fuzli, otrzymanych z aparatu, należy przedewszystkiem stwierdzić na mocy wskazań skali, umieszczonej obok szkieł wziernych fuzlownika (§ 268), jakie ilości płynu stanowią poszczególne warstwy fuzli.

2. Po zapisaniu tych ilości należy zmierzyć moc płynu w każdej ze wspomnianych warstw, posiłkując się alkoholomierzem, termometrem i tablicami redukcyjnemi. Próby do mierzenia mocy należy pobierać przez próbne kraniki (§ 268), starając się nie zakłócić płynu, aby każda próba odpowiadała danej warstwie fuzli.

3. Na podstawie powyższych danych należy obliczyć zawartość fuzli każdej warstwy w litrach 100°, a po zsumowaniu otrzymuje się ogólną ilość fuzli w fuzlowniku.

4. Następnie należy przemyć fuzle w fuzlowniku, aby oddzielić czyste oleje fuzlowe. Otrzymane oleje fuzlowe winny być dokładnie wymierzone i określone w stopniach hl. i zlane do beczek na przechowanie.

5. Różnica pomiędzy ogólną, określoną w fuzlowniku ilością fuzli, a ilością czystych olejów fuzlowych, stanowi odpadek, czyli t. zw. wodę fuzlową, którą zalicza się do ubytków rektyfikacyjnych (§ 37 ust. 2).

§ 287. 1. Pozostała po przemyciu fuzli woda fuzlowa zawiera pewne ilości alkoholu etylowego, może być przeto użyta do rozcieńczania surówki w kubie aparatu rektyfikacyjnego, lub też winna być zniszczona razem z rozczynem użytej do przemywania fuzli soli kuchennej.

2. Zarówno użycie wody fuzlowej do rozcieńczania surówki, jak i jej zniszczenie winno być dokonane w obecności dwóch urzędników K. S. O wynikach przemycia fuzli należy sporządzać protokół podług wzoru Nr. 31.

§ 288. Fuzle przemywa się wodą, należyte jednak przemycie fuzli, celem otrzymania olejów wyższej mocy, winno być uskutecznione rozczynem soli kuchennej. Rozczyn przygotowuje się, biorąc 1,7 kg soli na 10 l wody. Ogólna ilość takiego rozczynu winna stanowić co najmniej 1/4 objętości przemywanych fuzli.

§ 289. 1. Niemonopolowe oleje fuzlowe winny po przemyciu odpowiadać następującym warunkom:

a) powinny być przezroczyste,
b) moc według alkoholomierza ma być nie mniejsza od 80° przy + 12° R.,
c) przy zmieszaniu równych objętości olejów fuzlowych i wody o ciepłocie około + 15° R. zmniejszenie objętości olejów nie powinno przekraczać 30%,
d) przy zmieszaniu 100 cm^3 olejów z 5 cm^3 wody o ciepłocie około + 15° R. oleje powinny mętnieć,
e) mieszanina równych objętości olejów z rozcieńczonym kwasem siarczanym o ciężarze właściwym 1,84 (1 część kwasu na 1 część wody) powinna stanowić ciecz jednolitą.

2. Oleje fuzlowe, otrzymane ze spirytusu niemonopolowego, stanowią własność prywatną i są przedmiotem wolnego obrotu.

3. Jakość monopolowych olejów fuzlowych powinna odpowiadać warunkom umów, zawartych z D. P. M. S.

§ 290. 1. Każda rektyfikacja winna posiadać: ocechowaną wagę z odważnikami na obciążenie przynajmniej 1000 kg, komplet miar ocechowanych o pojemności litrowej (20, 10, 5, 1, ½ litrów), lewar do odbierania prób spirytusu z beczek, alkoholomierze i termometry. Ponadto rektyfikacja winna posiadać naczynia szklane, kwas siarczany i lampkę do badania rektyfikatu na czystość. Kwas siarczany do badania rektyfikatu na czystość ma być pod urzędowem zamknięciem.

2. Wagi do ważenia beczek winny być ustawione w krytych pomieszczeniach.

§ 291. 1. Spirytus eksportowy, przechowywany w rektyfikacji, do chwili wywozu zagranicę jest obciążony opłatą monopolową w wysokości obowiązującej ceny sprzedażnej spirytusu do wyrobu wódek gatunkowych.

2. Minister Skarbu może zażądać zabezpieczenia opłaty monopolowej, ciążącej na eksportowym spirytusie, przechowywanym w rektyfikacji, a to do wysokości 3% ceny monopolowej, podanej w ustępie 1, od najwyższej ilości spirytusu, jaką przedsiębiorca zamierza w danym roku przechowywać.

3. Zabezpieczenie może być podniesione w wypadku, gdy rektyfikacja popełniła nadużycie przez wypuszczenie nieopłaconego spirytusu do wolnego obrotu.

4. Zabezpieczenie winno być złożone w sposób, przewidziany w §§ 60 i 61.

§ 292. 1. Rektyfikacje i oddziały rektyfikacyjne, których pomieszczenia i urządzenia w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia nie odpowiadają powyższym przepisom (§§ 265 — 269 i 275) winny dostosować się do tych wymogów w terminie sześciomiesięcznym od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

2. Minister Skarbu może w drodze wyjątku przedłużyć termin określony w ust. 1.

DZIAŁ II.

Wolne składy spirytusu i wyrobów wódczanych.

§ 293. 1. Za wolny skład spirytusu uznaje się przedsiębiorstwo, któremu przyznane zostało prawo przechowywania spirytusu (monopolowego lub eksportowego), obciążonego należnością monopolową.

2. Za wolny skład wyrobów wódczanych uznaje się przedsiębiorstwo, któremu przyznane zostało prawo przechowywania i przyrządzania wyrobów wódczanych ze spirytusu, na którym ciąży opłata monopolowa. Nalew do butelek wyrobów wódczanych, przeznaczonych dla obrotu w kraju, jest w wolnym składzie niedozwolony.

3. W wolnych składach nie wolno ustawiać aparatów destylacyjnych i rektyfikącyjnych.

§ 294. 1. Zezwoleń na urządzenie i prowadzenie wolnych składów udziela Minister Skarbu przedsiębiorstwom, zarejestrowanym we właściwym sądzie, co do których nie zachodzą przeszkody z § 30, oraz do których majątku nie otwarto postępowania upadłościowego.

2. Zezwolenie na wolny skład spirytusu otrzymać mogą jedynie rektyfikacje samoistne oraz spółdzielcza organizacja, uprawniona do eksportu spirytusu.

3. Zezwolenie na wolny skład wyrobów wódczanych otrzymać może tylko fabryka wódek gatunkowych, której obrót roczny (przychód i rozchód) w wyrobach wódczanych wynosił w 2-ch ostatnich latach co najmniej po 1.000 hl. 100° spirytusu.

4. Wolne składy mogą być otwierane tylko w takich mieiscowościach, w których znajduje się

siedziba urzędowa Inspektora K. S. oraz w których mieszka sam przedsiębiorca lub jego zastępca.

§ 295. Wolne składy nie mogą mieć wewnętrznego połączenia z jakiemikolwiek innemi zakładami przemysłowemi lub handlowemi. Ponadto podwórze wolnego składu winno być odgrodzone od sąsiednich terenów tak mieszkalnych jak i fabrycznych szczelnym parkanem lub też murem o wysokości co najmniej 2 m. W murze nie powinny się znajdować okna, a istniejące okna winny być zaopatrzone w mocne kraty żelazne i w siatki, a siatki winny być przymocowane do krat okna i zabezpieczone urzędowemi plombami.

§ 296. 1. Wolne składy mogą być urządzane wyłącznie w budynkach murowanych, krytych ogniotrwale, posiadających żelazne drzwi z wejściem od podwórza, zamykane na kłódkę i nadające się do urzędowego zamknięcia. Okna winny być zaopatrzone w mocne kraty żelazne, zapobiegające kradzieży.

2. Drzwi wejściowe wolnych składów spirytusu wolno otwierać tylko w czasia przyjmowania lub odprawy towaru, tudzież w wypadkach, gdy w składzie dokonywa się czynności, połączonych z porządkowaniem urządzeń lub towaru i dla celów kontroli.

3. Pomieszczenia i urządzenia wolnych składów spirytusu winny odpowiadać wszelkim wymogom niniejszego rozporządzenia, dotyczącym magazynów gorzelni i rektyfikacyj (§ 169). Znajdujące się w nich zbiorniki i mierniki mają być należycie zmierzone w sposób podany w §§ 46 — 49.

4. Wolne składy wyrobów wódczanych winny posiadać pomieszczenia i urządzenia do magazynowania tych wyrobów, przewidziane dla fabryk wódek gatunkowych w § 321 ust. 2 punkt d. W pomieszczeniach tych wyroby wódczane należy przechowywać w takim porządku, aby w każdym czasie zapas wyrobów wódczanych z łatwością można było ustalić i obliczyć.

5. Przechowywanie w wolnych składach innych towarów jest zabronione.

§ 297. 1. Wolne składy spirytusu winny posiadać tak samo, jak magazyn gorzelni i rektyfikacyj, wszelkie narzędzia miernicze, niezbędne do pomiaru zbiorników oraz do mierzenia mocy spirytusu i temperatury płynu.

2. Wolne składy wyrobów wódczanych winny posiadać miary i przyrządy, przewidziane dla fabryk wódek gatunkowych.

§ 298. 1. Wolne składy spirytusu i wyrobów wódczanych winny znajdować się pod wspólnem zamknięciem przedsiębiorcy i urzędnika K. S., pełniącego stały nadzór.

2. Przyjmowanie i wydawanie spirytusu i wyrobów wódczanych może się odbywać tylko w obecności urzędnika, pełniącego stały nadzór.

§ 299. 1. Urzędnikowi, pełniącemu stały nadzór, właściciel wolnego składu obowiązany jest oddać bezpłatnie mieszkanie, odpowiadające warunkom, ustalonym w § 25.

2. Każdy wolny skład winien posiadać pokój, odpowiadający warunkom § 24, przeznaczony do wykonywania czynności urzędowych.

§ 300. 1. Osoby, ubiegające się o uzyskanie pozwolenia na urządzenie wolnego składu spirytusu lub wyrobów wódczanych, winny złożyć w U. S. A. M. podanie ze wskazaniem przybliżonego rocznego obrotu i zwyczajnego zapasu składowego oraz rodzaju zabezpieczenia należności monopolowych.

2. U. S. A. M. po przeprowadzeniu potrzebnych dochodzeń przedstawia podanie wraz ze swoją opinją władzy skarbowej II instancji, a ta Ministrowi Skarbu.

3. Minister Skarbu, udzielając pozwolenia, podaje równocześnie warunki zabezpieczenia interesów Skarbu, których zachowania winien dopilnować U. S. A. M. przed uruchomieniem wolnego składu.

§ 301. Po otrzymaniu pozwolenia przedsiębiorca winien zgłosić wolny skład U. S. A. M. do weryfikacji. Do zgłoszenia winien przedsiębiorca dołączyć w 3-ch egzemplarzach:

1) pozwolenie Ministra Skarbu, 2) zaświadczenie władzy przemysłowej, że pomieszczenie odpowiada wymogom ustawy przemysłowej, 3) szczegółowy plan i opis pomieszczeń, 4) spis naczyń i przyrządów oraz przybliżoną pojemność naczyń, 5) deklarację o odpowiedzialnym kierowniku przedsiębiorstwa. Deklaracja ta ma być podpisana przez właściciela i przez osobę odpowiedzialną na dowód przyjęcia odpowiedzialności.

§ 302. Po otrzymaniu dokumentów, wyszczególnionych w poprzednim paragrafie, U. S. A. M. zarządzi weryfikację składu. Czynności weryfikacyjne polegają na sprawdzeniu na podstawie dostarczonych dokumentów rzeczywistego stanu pomieszczeń i urządzeń oraz na pomiarze naczyń. O dokonanych czynnościach, poza protokółami pomiaru naczyń, należy sporządzić ogólny protokół weryfikacyjny, zawierający szczegółowy opis dokonanych czynności, jak również opis stanu pomieszczeń, naczyń i przyrządów. Akta weryfikacyjne, zeszyte w chronologicznym porządku i oparafowane przedkłada Inspektor K. S. władzy skarbowej II instancji do zatwierdzenia. Jeden egzemplarz zatwierdzonych akt weryfikacyjnych przesyła urzędnik K. S. do przechowania w U. S. A. M., drugi dla wolnego składu, a trzeci przechowa władza skarbowa II instancji.

§ 303. 1. Przed uruchomieniem wolnego składu przedsiębiorca winien wykupić odpowiednie świadectwo przemysłowe oraz wpłacić w kasie skarbowej opłatę patentową w wysokości, przewidzianej dla hurtowej sprzedaży napojów alkoholowych (załącznik do art. 83 rozdział B punkt 2 b).

2. Ponadto przedsiębiorca winien zabezpieczyć należność monopolową przez złożenie kaucji lub innej gwarancji w wysokości, ustalonej w pozwoleniu, w sposób, przewidziany w §§ 60 i 61.

§ 304. U. S. A. M. po sprawdzeniu akt weryfikacyjnych oraz dowodów wpłacenia właściwego

świadectwa przemysłowego i opłaty patentowej i złożenia zabezpieczenia wydaje patent akcyzowy, na mocy którego wolny skład może być uruchomiony.

§ 305. 1. W wolnym składzie spirytusu należy prowadzić księgi:

a) magazynową, wzór Nr. 30,
b) rewizyjną, wzór Nr. 18,
c) rozporządzeń władz skarbowych, wzór Nr. 23.

2. W wolnym składzie wyrobów wódczanych należy prowadzić księgi:

a) obrachunkową, wzór Nr. 32,
b) rewizyjną, wzór Nr. 18,
c) rozporządzeń władz skarbowych, wzór Nr. 23.

3. Obroty spirytusem lub wyrobami wódczanemi zapisuje się w księgach tego samego dnia.

§ 306. 1. Obrachunkowe rewizje wolnych składów przeprowadza Inspektor K. S. z reguły raz na kwartał. Niezależnie od tej okresowej rewizji mogą być przeprowadzane w wolnych składach rewizje niespodziewane.

2. Obrachunkową rewizję wolnego składu spirytusu przeprowadza się w sposób identyczny z rewizją magazynu gorzelni lub rektyfikacji, przyczem przy rewizji należy uwzględniać normy dopuszczalnego zaniku magazynowego, podane w § 35. Z nadwyżkami i nadmiernemi ubytkami, stwierdzonemi przy rewizjach, należy postępować według przepisów §§ 39, 41 i 42.

3. Obrachunkową rewizję wolnego składu wyrobów wódczanych przeprowadza się w sposób, przewidziany dla rewizji fabryk wódek gatunkowych.

4. Wolny skład wyrobów wódczanych nie korzysta z żadnych norm zaników na pokrycie strat przy przyrządzaniu i magazynowaniu, ani z zaników drogowych. Faktyczne straty alkoholu, zarówno drogowe, jak i magazynowe, stwierdzają protokólarnie urzędnicy skarbowi, rewidujący wolny skład, poczem na podstawie protokółów zapisuje się je na rozchód w księdze obrachunkowej.

5. Dla wyrównania naturalnych strat spirytusu, które powstają przy przyrządzaniu i przechowywaniu wyrobów wódczanych, wywiezionych zagranicę, uwzględnia się przy rewizjach rzeczywisty ubytek, o ile tenże nie przekracza 4% spirytusu, wywiezionego w wyrobach wódczanych zagranicę. Ubytek, przekraczający 4% spirytusu, wywiezionego w wyrobach wódczanych zagranicę, podlega opłacie.

§ 307. 1. Postępowanie przy pobieraniu należności za ubytki winno być następujące:

a) w wolnych składach spirytusu należność monopolową należy pobierać tylko za ubytki nadmierne, przekraczające dopuszczalne, normy zaniku,
b) za ubytki w wolnych składach wyrobów wódczanych, przekraczające normy, ustalone w § 306 ust. 5, pobiera się należność monopolową w wysokości ceny sprzedażnej spirytusu do wyrobu wódek gatunkowych, zmniejszonej o koszta własne D. P. M. S.

2. Zwolnienie od zapłaty należności monopolowej za ubytki w wolnych składach, przekraczające dozwolone normy zaniku, może nastąpić tylko wtedy, jeżeli ubytki powstały wskutek przyczyn, przewidzianych w art. 9 ust. 2.

§ 308. 1. Wolne składy wyrobów wódczanych mogą nabywać spirytus w ilościach, niezbędnych do przyrządzania wyrobów wódczanych:

a) od D. P. M. S. spirytus oczyszczony po cenie kosztów własnych D. P. M. S. (art. 20 ust. 1 punkt a),
b) od prywatnych przedsiębiorstw, spirytus, pędzony z owoców, jagód i odpadków z nich lub z wina, a za zezwoleniem Ministra Skarbu także inny spirytus specyficznego rodzaju, bez opłaty monopolowej, ustalonej w art. 15 ust. 3,
c) z wolnej ręki, spirytus eksportowy (art. 31 ust. 3).

2. U. S. A. M., w których okręgu będą otwarte wolne składy, winny prowadzić ścisłą kontrolę spirytusu i wyrobów wódczanych, które po złożeniu w wolnym składzie są obciążone należnością monopolową.

§ 309. 1. Spirytus, przechowywany w wolnych składach, można wydawać do zużycia lub obrotu w kraju tylko za zezwoleniem D. P. M. S. i pod warunkami, każdorazowo przez D. P. M. S. ustalonemi.

2. Wyroby wódczane, obciążone należnością monopolową, można przewozić z jednego wolnego składu do drugiego za zezwoleniem U. S. A. M., właściwego dla miejsca wywozu.

3. Wyroby wódczane można wywozić z wolnego składu do wolnego obrotu w kraju dopiero po zapłaceniu należności, obliczonej według ceny sprzedażnej spirytusu do wyrobu wódek gatunkowych mniej koszta własne D. P. M. S.

§ 310. 1. Istniejące obecnie wolne składy winny w terminie sześciomiesięcznym od chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia przystosować swe urządzenia do przepisów niniejszego rozporządzenia. Minister Skarbu może ten termin przedłużyć.

2. Istniejące wolne składy wyrobów wódczanych winny ponadto wykazać w terminie dwumiesięcznym od chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, że obrót ich (przychód i rozchód) w dwu następujących po sobie latach wynosił co najmniej po 1000 hl. spirytusu 100°. Wolne składy, które obrotu tego nie wykażą lub których obrót w dwu następnych latach okaże się mniejszy aniżeli po 1000 hl. 100° spirytusu, ulegają likwidacji. Sposób likwidacji określi Minister Skarbu.

CZĘŚĆ IV.

Wyrób i sprzedaż wódek gatunkowych.

§ 311. 1. Napoje spirytusowe, zawierające, oprócz alkoholu etylowego i wody, różne domieszki smakowe i aromatyczne, bądź pochodzenia roślinne-

go w postaci wyciągów z owoców, traw lub korzeni (esencyj) lub soków, bądź sztuczne domieszki aromatyczne, a ewentualnie także barwniki lub cukier, noszą nazwę wódek gatunkowych.

2. Domieszki te winny znajdować się w wódkach gatunkowych w ilościach, nadających wódkom wyraźne własności smakowe.

3. Do wódek gatunkowych zalicza się również: likiery, rumy, araki, koniaki i t. p. napoje, naturalne wódki owocowe i zbożowe.

4. Za naturalne wódki owocowe uważa się także wódki, które są wyrabiane ze spirytusu, wypędzonego z owoców (a więc z cukru zawartego wyłącznie w tych owocach), i nieoczyszczonego zapomocą rektyfikacji.

5. Za naturalne wódki zbożowe uznaje się takie wódki, które są wyrabiane ze spirytusu zbożowego, nieoczyszczonego zapomocą rektyfikacji, zatem zawierającego wszystkie substancje, znajdujące się w surowym spirytusie zbożowym.

6. Do kategorji wódek gatunkowych zalicza się również wszelkie rytualne wyroby pejsachowe.

7. Nie zalicza się do wódek gatunkowych napojów, w których alkohol wytworzony został przez fermentację, bez następnej destylacji, jak np. wina gronowe, owocowe, jagodowe i piwa.

8. Moc wódek gatunkowych nie może być mniejsza od 16% oraz nie może przewyższać 45% objęt. przy + 15° C.

§ 312. 1. Wódki gatunkowe, z wyjątkiem wódek gatunkowych zbożowych, wolno wyrabiać tylko z rektyfikatu I gatunku lub też z rektyfikatu podwójnie oczyszczonego, odpowiadającego wszelkim wymaganiom czystości i jakości, ustalonym przez centralne laboratorjum chemiczne D. P. M. S.

2. Rektyfikat taki nabywa się od D. P. M. S. z magazynów państwowych wytwórni wódek i rektyfikacyj lub też z prywatnych przedsiębiorstw rektyfikacyjnych, oczyszczających surówkę monopolową i uprawnionych do takiej sprzedaży.

3. Do wyrobu naturalnych wódek owocowych wolno używać spirytusu nierektyfikowanego, wyprodukowanego w gorzelniach przemysłowych z zacierów, z owoców, odpadków z nich, jagód i win.

4. Do wyrobu wódek pejsachowych wolno używać wyłącznie spirytusu pejsachowego, melasowego albo owocowego (§§ 349 i 350).

5. Zabrania się poddawać fermentacji spirytusowej owoce i jagody, przeznaczone do wyrobu odpowiednich wyciągów i soków, używanych do fabrykacji wódek gatunkowych. Fermentację taką można stosować tylko w gorzelniach owocowych.

§ 313. 1. Domieszki, służące do nadawania wódkom gatunkowym smaku, zapachu lub koloru, mogą być:

a) naturalne, otrzymywane z owoców, ziół, korzeni i t. p.,
b) sztuczne.

2. Domieszki sztuczne, jak esencje, estry, barwniki i t. p. mogą być dodawane do wódek, o ile nie są szkodliwe dla zdrowia.

§ 314. 1. Do słodzenia wódek gatunkowych wolno używać wyłącznie cukru trzcinowego (sacharoza).

2. Zabrania się dodawania sacharyny, syropu, cukru skrobionego (glukoza) lub innych środków słodzących.

§ 315. Zabrania się dodawania do wódek gatunkowych:

a) gliceryny lub innych szkodliwych dla zdrowia domieszek, powiększających gęstość trunków,
b) środków, zaostrzających działanie alkoholu.

§ 316. 1. Na wyrób wódek gatunkowych potrzebne jest zezwolenie Ministra Skarbu.

2. Wyrób wódek gatunkowych i nalew ich do butelek może odbywać się tylko w fabrykach, zgłoszonych do ruchu, zaopatrzonych w odpowiednie urządzenia i należycie sprawdzonych.

§ 317. 1. Koncesje udzielane są na czas nieograniczony.

2. Koncesje mogą być wydawane osobom prawnym lub fizycznym:

a) których firma została zarejestrowana we właściwym sądzie,
b) co do których nie zachodzą przeszkody z § 30,
c) do których majątku nie otwarto postępowania upadłościowego.

§ 318. Osoby, ubiegające się o otrzymanie koncesyj na wyrób wódek gatunkowych, winny złożyć podanie w U. S. A. M. z wyszczególnieniem miejscowości, w której zamierzają uruchomić fabrykę, firmy oraz przypuszczalnej ilości i rodzajów wódek, jakie zamierzają wyrabiać.

§ 319. 1. Po zebraniu informacyj o osobie petenta, o jego stanie majątkowym i o tem, czy nie był karany, U. S. A. M. przedkłada podanie w drodze służbowej Ministrowi Skarbu do decyzji.

2. W razie przychylnej decyzji Ministra Skarbu, władza skarbowa II instancji wydaje proszącemu zezwolenie na otwarcie fabryki wódek gatunkowych.

§ 320. 1. Pomieszczenia fabryki wódek gatunkowych nie mogą być połączone z jakiemkolwiek innem przedsiębiorstwem przemysłowem lub z zakładem handlowym.

2. Terytorjum fabryki wódek wraz z wszystkiemi zabudowaniami winno być odgrodzone od innych przedsiębiorstw szczelnym parkanem lub murem o wysokości co najmniej 2 m. lub też murowanym budynkiem, w którym okna muszą być zaopatrzone w mocne kraty żelazne i w siatki, a siatki mają być przymocowane do krat okna i zabezpieczone urzędowemi plombami.

3. Wjazd do każdego poszczególnego zakładu musi być urządzony oddzielnie z ulicy lub z osobnego wspólnego podwórza, posiadającego bramę wjazdową od ulicy. Wspólne podwórze ma łączyć się przez bramy z podwórzami poszczególnych zakładów, a nie

może mieć bezpośredniego połączenia z budynkami fabrycznemi. Tory przemysłowe mogą przecinać cały teren poszczególnych przedsiębiorstw, muszą być jednak odgrodzone bramami, pozostającemi pod stałem zamknięciem.

4. Na terytorjum fabrycznem mogą znajdować się nie mające bezpośredniego połączenia z fabryką mieszkania właściciela i pracowników fabryki; wejście do tych mieszkań jednak winno znajdować się tylko na podwórzu fabrycznem.

§ 321. 1. Wszystkie pomieszczenia fabryki wódek gatunkowych winny odpowiadać wymogom obowiązującej ustawy przemysłowej oraz przepisom sanitarnym i bezpieczeństwa pracy.

2. Fabryka wódek gatunkowych winna posiadać następujące oddzielne pomieszczenia o specjalnem przeznaczeniu:

a) do magazynowania czystego rektyfikatu,
b) do wyrobu i magazynowania wódek gatunkowych, jeszcze nienalanych do butelek (w beczkach, kufach, butlach i t. p.) W pomieszczeniu tem mogą być również przygotowywane i przechowywane różne soki, morsy, esencje i t. p.,
c) oddział rozlewni, czyli pomieszczenie, w którem odbywa się nalew wódek do butelek, korkowanie i etykietowanie,
d) skład do przechowywania wódek, nalanych do naczyń. W pomieszczeniu tem gotowe wyroby winny być umieszczone na półkach według rodzajów, mocy i pojemności naczyń, w celu umożliwienia łatwego sprawdzania zapasów.

3. Zabrania się wykonywania w powyżej wskazanych pomieszczeniach jakichkolwiek innych prac fabrycznych, aniżeli te, do jakich odnośne pomieszczenie zostało przeznaczone.

§ 322. 1. Fabryka wódek gatunkowych winna posiadać odpowiednio urządzony, ogrzewany i oświetlony pokój, przeznaczony do czynności urzędowych.

2. W razie zarządzenia stałej kontroli, przedsiębiorca jest obowiązany dostarczyć urzędnikowi K. S. mieszkanie, odpowiadające wymogom § 25.

§ 323. 1. Fabryka wódek gatunkowych musi posiadać:

a) zbiorniki lub beczki na rektyfikat,
b) naczynia do przechowywania półfabrykatów, soków, morsów, nalewek i t. p.,
c) zbiorniki, beczki, kufy, na gotowe wyroby,
d) odpowiednie filtry,
e) mechaniczne urządzenie do napełniania naczyń.

2. Wymienione zbiorniki, naczynia i filtry po zgłoszeniu ich w U. S. A. M. winny być zmierzone i zarejestrowane w protokółach weryfikacyjnych. Przed dokonaniem pomiaru, naczynia te nie mogą być używane do przechowywania płynów spirytusowych.

3. Zbiorniki, kufy i większe naczynia, przeznaczone do przechowywania spirytusu i wyrobów wódczanych, winny być trwale ustawione i zaopatrzone w skalę lub laski miernicze.

§ 324. Fabryka wódek gatunkowych winna posiadać następujące narzędzia miernicze i przyrządy:

a) zalegalizowane, toczone miary do mierzenia naczyń i zbiorników o pojemności 10 i 5 l., a ponadto wszelkie miary, niezbędne do sprawdzania zawartości płynu w naczyniach z gotowemi wyrobami wódczanemi, które fabryka wypuszcza do sprzedaży i do nalewu których jest uprawniona na mocy art. 25 ust. 2,
b) zalegalizowaną wagę dziesiętną z odważnikami,
c) zalegalizowane alkoholomierze z tablicami redukcyjnemi i termometry,
d) składaną miarę lub taśmę metryczną,
e) aparat Salleron'a do odpędzania alkoholu z wódek gatunkowych, celem sprawdzenia ich mocy.

§ 325. 1. Do otrzymywania destylatów, używanych do wyrobu wódek gatunkowych oraz do oczyszczania odpadków spirytusowych, otrzymywanych przy fabrykacji wódek, wolno przedsiębiorcy posiadać aparaty destylacyjne i rektyfikacyjne o wymiarach dostosowanych do produkcji fabryki. Aparaty te pozostają pod urzędowem zabezpieczeniem na czas nieużywania i mogą być używane tylko pod nadzorem urzędników K. S.

2. Zezwolenie na ustawienie wspomnianych aparatów wydaje Minister Skarbu. Udzielenie takiego zezwolenia winno być wyraźnie zaznaczone na dokumencie koncesyjnym.

§ 326. 1. Za zezwoleniem władzy skarbowej II instancji fabryka wódek gatunkowych może posiadać w obrębie tej samej miejscowości kilka oddziałów fabrykacyjnych do wyrobu półfabrykatów, gotowych wyrobów i przechowywania surowców, niemniej jednak tylko w jednym z tych oddziałów może nalewać wódki do naczyń, w których wódki te wydaje do wolnego obrotu. Patent akcyzowy opłaca się tylko od oddziału, w którym odbywa się nalew gotowych wyrobów.

2. Oddział, w którym nalewa się wódki do naczyń, winien być oznaczony w koncesji i w patencie.

§ 327. W ciągu 6-ciu miesięcy od daty otrzymania koncesji, a nie później jak na 14 dni przed zamierzonem rozpoczęciem wyrobu wódek, przedsiębiorca winien zawiadomić U. S. A. M. o uruchomieniu fabryki. Do zawiadomienia należy dołączyć w dwóch egzemplarzach:

a) plan fabrycznego budynku i dokładny opis wszystkich pomieszczeń z wykazaniem wymiarów tychże i ich przeznaczenia.
b) plan sytuacyjny fabryki,
c) spis wszystkich przyrządów i naczyń,
d) dokładny opis aparatu destylacyjnego i rektyfikacyjnego wraz z rysunkami, uwidoczniającemi ich wygląd zewnętrzny i we-

nętrzne urządzenie poszczególnych części, o ile fabryka ma prawo i zamierza ustawić takie aparaty,

e) wykaz wyrobów wódczanych z wyszczególnieniem nazw i rodzajów wyrobów, jakie przedsiębiorstwo zamierza wyrabiać,

f) deklarację o osobie odpowiedzialnej za czynności fabryki wraz z pisemną zgodą tej osoby na przyjęcie odpowiedzialności,

g) zaświadczenie władzy przemysłowej, że wskazane pomieszczenia odpowiadają wymaganiom technicznym, sanitarnym i bezpieczeństwa pracy.

§ 328. 1. Po zbadaniu i sprawdzeniu dokumentów, wymienionych w poprzednim paragrafie, U. S. A. M. zarządza weryfikację fabryki.

2. Weryfikację przeprowadza inspektor K. S. przy udziale urzędników skarbowych, w obecności przedsiębiorcy lub jego zastępcy.

3. Przedsiębiorca winien zawczasu przygotować urządzenie fabryki do urzędowego sprawdzenia, tak, aby nie narażać urzędników na stratę czasu.

§ 329. 1. Weryfikacja fabryki wódek polega na:

a) oględzinach i porównaniu z opisem pomieszczeń, przyrządów i naczyń fabrycznych,

b) pomiarze naczyń,

c) sporządzeniu protokółów weryfikacyjnych.

2. Przepisy o pomiarze naczyń podane są w §§ 46 — 52.

§ 330. Inspektor K. S. przesyła zeszyte w chronologicznym porządku i oparafowane akta weryfikacyjne w 2-ch egzemplarzach U. S. A. M., który zatwierdza akt weryfikacyjny i zwraca jeden jego egzemplarz fabryce do przechowania, a drugi przechowuje u siebie.

§ 331. Przedsiębiorca po otrzymaniu zatwierdzonych akt weryfikacyjnych oraz po wykupieniu odpowiedniego świadectwa przemysłowego i patentu akcyzowego, może rozpocząć wyrób wódek gatunkowych.

§ 332. 1. Władze skarbowe mają prawo kontrolowania fabryk wódek gatunkowych o każdej porze.

2. Stały nadzór musi być ustanowiony w tych fabrykach wódek gatunkowych, które korzystają z prawa ustawienia aparatu destylacyjnego (rektyfikacyjnego — § 325) na czas używania tego aparatu.

§ 333. Przedsiębiorca fabryki wódek gatunkowych jest obowiązany:

a) utrzymywać w porządku wszystkie akta i książki kontrolne, dotyczące fabryki wódek, oraz urzędowe cechy naczyń i przyrządów,

b) na żądanie władz skarbowych niezwłocznie okazywać księgi fabryczne, wymienione w § 334, tudzież odnośne dokumenty,

c) zawiadamiać urzędników skarbowych, dozorujących fabrykę, o wszystkich zamierzonych zmianach w urządzeniu fabryki. Zawiadomienia takie powinien przedsiębiorca składać na piśmie w 2-ch egzemplarzach, a zamierzone zmiany może przeprowadzać dopiero po uzyskaniu zezwolenia U. S. A. M.,

d) umożliwiać i ułatwiać urzędnikom skarbowym wykonywanie kontroli przedsiębiorstwa przez udzielanie im wszelkich wyjaśnień oraz pomocy przy dokonywaniu czynności kontrolnych.

§ 334. W każdej fabryce wódek gatunkowych mają być prowadzone następujące księgi:

a) księga obrachunkowa spirytusu i wyrobów wódczanych — wzór Nr. 32,

b) rejestr codziennie nalanych gotowych wyrobów wódczanych podług rodzajów mocy i pojemności naczyń — wzór Nr. 33,

c) księga rozporządzeń władz skarbowych — wzór Nr. 23.

§ 335. Po zakończeniu robót w fabryce, przedsiębiorca winien zsumować wpisy do ksiąg pomocniczych i wyniki zapisać do księgi obrachunkowej o ile możności tego samego dnia, a najpóźniej następnego dnia przed rozpoczęciem robót.

§ 336. Każda przesyłka spirytusu, przeznaczonego do wyrobu wódek gatunkowych, winna być przyjęta przez fabrykę wódek w obecności urzędnika K. S., który ustala faktyczne ubytki drogowe, względnie ewentualne nadwyżki. W razie nieprzybycia urzędnika K. S., przesyłka może być przyjęta bez nadzoru skarbowego.

§ 337. Badanie zapasów spirytusu i obrachunkowe rewizje przeprowadza się w fabrykach wódek gatunkowych na ogólnych zasadach §§ 53 — 55 w terminach według uznania U. S. A. M. — jednak z końcem każdego roku obrachunkowego musi być przeprowadzona rewizja obrachunkowa. Badanie poprzedza zamknięcie ksiąg fabrycznych.

§ 338. 1. Fabryki wódek gatunkowych, jako przedsiębiorstwa, przerabiające spirytus już opłacony, nie korzystają z jakichkolwiek norm dozwolonych zaników.

2. Ubytki, nieprzekraczające 2% przychodu spirytusu, zapisuje się przy każdej rewizji obrachunkowej na rozchód z uwagą „straty przy produkcji" dla uzgodnienia obrotów książkowych przychodu i rozchodu spirytusu.

3. O ileby jednak obrachunkowa rewizja wykazała znaczniejszy ubytek, przekraczający 2% przychodu spirytusu, urzędnicy K. S., rewidujący fabrykę wódek, obowiązani są wdrażać dochodzenie dla ustalenia przyczyn tych nadmiernych ubytków.

4. Takie nadmierne ubytki należy również wpisywać w księgach na rozchód z odpowiednią uwagą, pozatem jednak, o ile dochodzenie ustali nielegalną sprzedaż spirytusu lub wyrobów wódczanych, przedsiębiorca winien być pociągany do odpowiedzialności karno-skarbowej.

§ 339. Nadwyżki spirytusu, ustalone przy obrachunkowych rewizjach w fabrykach wódek gatunkowych, winny być zapisywane na przychód w księdze obrachunkowej.

§ 340. 1. Fabryki wódek gatunkowych obowiązane są zgłaszać swe wyroby D. P. M. S. Do zgłoszeń winny być dołączane próby wyrobów w oryginalnem opakowaniu, w ilości 3-ch półlitrowych butelek każdego rodzaju wódek.

2. Po zbadaniu wódek przez centralne laboratorjum chemiczne D. P. M. S. i stwierdzeniu, że odpowiadają one warunkom §§ 311 — 315, D. P. M. S. zawiadamia przedsiębiorcę oraz właściwy U. S. A. M., pod jakim numerem dany rodzaj wódki został wciągnięty do rejestru. Numer rejestru winien być uwidoczniony na etykietach wyrobów, wydawanych do obrotu handlowego.

3. D. P. M. S. odmówi zarejestrowania wyrobów, nie odpowiadających wymogom §§ 311 — 315, zawiadamiając jednocześnie przedsiębiorcę o przyczynach niezarejestrowania takich wódek.

4. Od decyzji D. P. M. S. przedsiębiorca może odwołać się do Ministra Skarbu w terminie dwutygodniowym od daty doręczenia zawiadomienia. Decyzja Ministra Skarbu jest ostateczna.

5. Po ukończeniu rejestracji zabrania się dawać do obrotu handlowego wódki gatunkowe, nie zarejestrowane przez D. P. M. S.

§ 341. 1. Ustala się następujące granice odchyleń miary i mocy w nalanych i przeznaczonych do sprzedaży wyrobach wódczanych prywatnych fabryk wódek gatunkowych, w porównaniu z miarą i mocą, oznaczonemi na etykietach: odchylenie miary — 1% przy temperaturze płynu $+ 12^0R = 15^0C$; odchylenie mocy — 0,5 stopnia hektolitrowego, niezależnie od mocy wyrobu.

2. Rozmyślne i systematyczne wykorzystywanie dopuszczalnych odchyleń miary i mocy jest niedopuszczalne.

§ 342. 1. Przedsiębiorca, posiadający kilka niepołączonych z sobą oddziałów fabrykacyjnych (§ 326), może przesyłać własne wyroby i półfabrykaty z jednego oddziału do drugiego.

2. Na przesłane półfabrykaty i wyroby urzędnicy K. S. wypisują świadectwa przewozowe, na mocy których wyroby lub półfabrykaty winny być zaksięgowane w oddziale wysyłającym i otrzymującym.

3. Fabryka wódek, wyrabiająca destylaty: owocowe, winne, rumowe, arakowe i t. p., może na tych samych warunkach odstępować tę wyroby innej fabryce, stosując się do postanowień, zawartych w niniejszym paragrafie, ust. 1 i 2.

§ 343. 1. Przeznaczone do obrotu handlowego naczynia, zawierające gotowe wyroby wódczane, muszą być zamknięte lakiem bądź też nałożonemi na korek i zaopatrzonemi w odcisk pieczęci fabrycznej kapslami lub kapselinami lub też w inny sposób, uznany przez Ministra Skarbu.

2. Przy zamykaniu naczyń kapseliną wolno zamiast pieczętowania nakładać na korek odpowiednie naklejki papierowe, zanurzane następnie wraz z szyjką butelki w kapselinę.

3. Każde naczynie z wyrobami wódczanemi należy zaopatrzyć w etykietę, na której winna być wymieniona nazwa i rodzaj wyrobu, numer rejestru, ilość i moc napoju oraz firma i siedziba firmy. Na odwrotnej stronie etykiety ma być oznaczona data rozlewu.

4. Zabrania się umieszczania na etykiecie nazw i oznaczeń, mogących wprowadzić kupującego w błąd co do jakości, pochodzenia, rodzaju i zawartości wyrobu, etykietą oznaczonego.

5. Krajowe wyroby firm o obcem brzmieniu mają ponadto być oznaczone na etykiecie wyraźnym napisem „wyrób krajowy" literami nie mniejszemi od największych na etykiecie.

§ 344. Wyroby wódczane zagranicznego pochodzenia, nalane do naczyń w krajowych fabrykach wódek, a zaopatrzone w kapsle i etykiety firm zagranicznych, mają posiadać wyraźny napis, umieszczony w sposób, podany w § 343 ust. 5, wskazujący zagraniczne pochodzenie wyrobu i krajową fabrykę, w której je rozlano.

§ 345. 1. Wyroby wódczane, których nazwa na etykiecie wskazuje, iż są wyprodukowane ze specjalnych gatunkach spirytusu (żytniówka, śliwowica, winiak, rum, koniak i t. p.) nie mogą zawierać innych gatunków spirytusu, prócz takiego, jaki odpowiada ich nazwie. Jeżeli te gatunki wódek są robione na spirytusie ziemniaczanym z dodaniem pewnej ilości spirytusu powyższych gatunków (przynajmniej jednak 10%), to wódki te powinny być oznaczone na etykietach jako „mieszane".

2. Wszystkie inne wyroby wódczane mogą być wydawane z fabryki z zaznaczeniem na etykiecie nazwy, któraby w żadnym razie nie wprowadzała w błąd co do jakości i smaku wódki gatunkowej.

3. Wyroby, wyprodukowane przy użyciu sztucznych esencyj, winny być oznaczone na etykiecie, jako „sztuczne" lub „przygotowane na esencji sztucznej".

§ 346. Fabryki wódek gatunkowych mogą sprzedawać własne wyroby tylko koncesjonowanym hurtowym i detalicznym sprzedawcom w naczyniach zamkniętych i w ilościach nie mniejszych od ilości, ustalonej w art. 75 ust. 2 (t. j. 15 l. obj.).

§ 347. Zakłady, uprawnione na mocy nadanych im koncesyj do prowadzenia hurtowej sprzedaży wódek, mogą wydawać je nie inaczej, jak za świadectwami przewozowemi, w ilościach nie mniejszych od ustalonych w art. 75 ust. 2 (15 l. obj.). Sprzedaż wódek niezgodnie z powyższym przepisem będzie karana na zasadach odnośnych przepisów ustawy karnej skarbowej.

§ 348. 1. Każdy zakład hurtowej sprzedaży wyrobów wódczanych winien prowadzić rejestr przychodu i rozchodu wódek, podług wzoru Nr. 34.

2) Właściciele hurtowych sprzedaży wyrobów wódczanych mogą otrzymywać oraz wydawać wódki wyłącznie za świadectwami przewozowemi, na zasadzie których obowiązani są dokonywać zapisy w rejestrach przychodu i rozchodu tegoż samego dnia, w którym wódki otrzymali lub wysłali.

3. Zakłady hurtowej sprzedaży wyrobów wódczanych obowiązane są przechowywać w należytym porządku dokumenty do rejestru przychodu i rozchodu (świadectwa przewozowe) i okazywać je na każde żądanie urzędnikom skarbowym, rewidującym te zakłady.

4. Za prawidłowe prowadzenie rejestrów przychodu i rozchodu oraz za należyte przechowywanie dokumentów przewozowych odpowiedzialni są właściciele zakładów. Niestosowanie się do tych przepisów powoduje kary, przewidziane ustawą karną skarbową.

5. Rejestry przychodu i rozchodu w hurtowych miejscach sprzedaży winny być zamykane z końcem roku kalendarzowego i przechowywane na miejscu co najmniej w ciągu jednego roku po ich zamknięciu.

Pejsachowy spirytus.

§ 349. Za spirytus pejsachowy uznaje się tylko taki spirytus, który wyrobiono z melasy lub z owoców przy zachowaniu przepisów rytuału żydowskiego.

§ 350. 1. Spirytus pejsachowy może być pędzony wyłącznie w gorzelniach przemysłowych (melasowych i owocowych), odpowiadających wymaganiom rytualnym i posiadających przydział prawa odpędu.

2. Gorzelnie i rektyfikacje pejsachowe kwalifikuje jako takie D. P. M. S. na skutek prośby zainteresowanych, popartej zaświadczeniem miejscowego rabinatu i na wniosek właściwej władzy skarbowej II instancji.

§ 351. Wypęd spirytusu pejsachowego w gorzelniach, wymienionych w § 350, może się odbywać w ciągu całej kampanji, w granicach przyznanego prawa odpędu.

§ 352. Oczyszczanie spirytusu pejsachowego i nalew wyrobów z tego spirytusu może odbywać się tylko w zakładach (rektyfikacja, fabryka wódek), znajdujących się przy gorzelniach pejsachowych (§§ 349 i 350). Wyjątki od tej zasady dopuszczalne są za zezwoleniem D. P. M. S. na wniosek właściwej władzy skarbowej II instancji.

§ 353. 1. Gorzelnie pejsachowe, zarówno melasowe, jak i owocowe, obowiązują przepisy o urządzeniu i kontroli gorzelni, zawarte w Cz. II Dział II oraz przepisy o oczyszczaniu i magazynowaniu, zawarte w Cz. III Dział I niniejszego rozporządzenia.

2. Rozpoczęcie wypędu i oczyszczanie spirytusu pejsachowego winien przedsiębiorca w przepisanym terminie zgłosić osobno we właściwym U. S. A. M.

3. Przedsiębiorca winien zaprowadzić dla spirytusu pejsachowego osobne książki gorzelnicze i rektyfikacyjne według wzorów ogólnych.

§ 354. 1. Ilość spirytusu pejsachowego, surowego, przeznaczona do oczyszczania i nalewu, celem sprzedaży wewnątrz kraju, nie może przekraczać prawa odpędu, wyznaczonego dla danej gorzelni.

2. Pozostałe w fabrykach wódek gatunkowych z minionego okresu Paschy zapasy opłaconego spirytusu pejsachowego mogą być w następnym okresie Paschy dopuszczone do rozprzedaży.

§ 355. D. P. M. S. zwalnia spirytus pejsachowy, tak melasowy, jak również owocowy, fabrykom wódek, uprawnionym do nalewu pejsachowych wyrobów, za opłatą, ustaloną w art. 15 ust. 3.

§ 356. Nalew spirytusu pejsachowego do naczyń szklanych i przechowywanie ma się odbywać na następujących zasadach:

a) nalew może odbywać się w fabrykach wódek, wymienionych w § 352,
b) spirytus pejsachowy można nalewać tylko w okresie 2 miesięcy roku, przyczem koniec tego okresu przypada na ostatni tydzień Paschy żydowskiej,
c) przy nalewie spirytusu pejsachowego mają zastosowanie przepisy §§ 333 — 335, dotyczące fabryk wódek gatunkowych,
d) nalew spirytusu pejsachowego nie może się odbywać równocześnie z nalewem wódek gatunkowych,
e) spirytus pejsachowy winien być przechowywany zupełnie oddzielnie od wódek gatunkowych,
d) fabryki, uprawnione do nalewu spirytusu pejsachowego, winny prowadzić osobną księgę obrachunkową tego spirytusu, podług wzoru, ustalonego dla wódek gatunkowych,
g) na etykietach naczyń ze spirytusem pejsachowym ma być umieszczony napis „spirytus pejsachowy", niezależnie od innych napisów, przewidzianych w ust. 3-cim § 343,
h) o rozpoczęciu i ukończeniu nalewu spirytusu pejsachowego uprawnione do tego fabryki wódek winny zawiadamiać właściwą władzę skarbową II instancji.

§ 357. Przy sprzedaży butelkowanego spirytusu pejsachowego obowiązują następujce przepisy:

a) sprzedaż może się odbywać tylko w okresie, przewidzianym w § 356 punkt b.
   Po upływie tego okresu nierozprzedane zapasy spirytusu pejsachowego winny być protokólarnie stwierdzone i wzięte pod urzędowe zamknięcie, do następnego okresu sprzedaży,
b) sprzedaż spirytusu pejsachowego dla rytualnych potrzeb ludności wyznania mojżeszowego winna odbywać się na ogólnych zasadach. Sprzedaż spirytusu pejsachowego bezpośrednio z fabryk wódek jest zabroniona.

CZĘŚĆ V.

O urządzeniu zakładów sprzedaży napojów alkoholowych.

Ogólne warunki, którym winny odpowiadać wszelkiego rodzaju zakłady ze sprzedażą napojów alkoholowych.

§ 358. Do zakładów, sprzedających napoje, **wyrabiane ze spirytusu i wszelkie inne napoje, za-**

wierające alkohol, jako to wino, piwo, porter i miód należą: a) hurtowe sprzedaże napojów spirytusowych a także innych napojów alkoholowych, b) detaliczne handle win i wódek, handle win ze sprzedażą wszelkich napojów alkoholowych i towarów kolonjalnych i handle piwa ze sprzedażą detaliczną bez prawa wyszynku i c) wszelkie jadłodajnie, restauracje I i II rzędu, bary, winiarnie z pokojami gościnnemi, cukiernie, karczmy i domy zajezdne, bufety przy klubach, lokalach stowarzyszeń, zabawach publicznych i t. p., sprzedające napoje alkoholowe z prawem ich wyszynku na miejscu oraz piwiarnie z wyszynkiem wyłącznie piwa i podawaniem gorących potraw lub zimnych zakąsek.

§ 359. 1. Na sprzedaż wszelkich napojów alkoholowych (wódek czystych i gatunkowych, piwa, miodu, win) potrzebne jest zezwolenie (koncesja) właściwej władzy skarbowej.

2. Sprzedaż napojów t. zw. niskoprocentowych, t. j. zawierających najwyżej 2,5% alkoholu wagowo, może się odbywać na podstawie zgłoszenia, podanego U. S. A. M. i po wydaniu przez ten urząd patentu akcyzowego.

§ 360. 1. Wszelkie zakłady sprzedaży napojów alkoholowych winny odpowiadać warunkom niniejszego rozporządzenia.

2. Przedsiębiorcy zakładów sprzedaży napojów alkoholowych powinni stosować się do przepisów tego rozporządzenia.

3. Władze skarbowe i administracyjne oraz ich organa mają prawo wstępu do zakładów sprzedaży napojów alkoholowych w celu kontroli i sprawdzenia ksiąg akcyzowych, zapasów napojów i ustalenia, czy przepisy niniejszego rozporządzenia są należycie przestrzegane.

§ 361. 1. Koncesje wydaje się oznaczonej osobie i na ściśle oznaczone miejsce sprzedaży na czas nieograniczony z zastrzeżeniem prawa odwołania tego zezwolenia bez żadnego odszkodowania. O odwołaniu zezwolenia ma być przedsiębiorca zawiadomiony przynajmniej na sześć miesięcy przed terminem, wyznaczonym dla zamknięcia zakładu.

2. Odwołanie koncesji na skutek uchwalonego przez gminę lub zarządzonego przez powiatowy związek komunalny w myśl art. 4 ustawy z dnia 23 kwietnia 1920 r. (Dz. U. R. P. z r. 1922 Nr. 35, poz. 299) zakazu sprzedaży lub wyszynku napojów alkoholowych następuje bez żadnego odszkodowania za zawiadomieniem przynajmniej na dwa miesiące przed rozpoczęciem tego roku kalendarzowego, w którym zakaz ma obowiązywać. W razie zamknięcia zakładu za nadużycia podatkowe nie przyznaje się terminu ulgowego na likwidację.

§ 362. Przy otwieraniu zakładów (przedsiębiorstw) detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych należy co do liczby i rozmieszczenia tychże ściśle przestrzegać przepisów ustawy z dn. 23 kwietnia 1920 r. (Dz U. R. P. z r. 1922 Nr. 35, poz. 299) o ograniczeniach w sprzedaży i spożyciu napojów alkoholowych.

§ 363. 1. Nie mogą utrzymywać zakładów detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych, ani prowadzić ich jako zastępcy:

a) osoby, skazane sądownie za przestępstwa z chęci zysku pochodzące na karę pozbawienia wolności ponad trzy miesiące,
b) osoby, skazane sądownie za nadużycia podatkowe,
c) osoby, którym cofnięto koncesję na podstawie art. 8 ustawy z dn. 23 kwietnia 1920 r. (Dz. U. R. P. z r. 1922 Nr. 35, poz. 299),
d) osoby, zamieszkałe stale zagranicą względnie na obszarach, na których rozp. P. R. nie obowiązuje,
e) osoby, nie posiadające obywatelstwa polskiego, o ile istniejące traktaty lub konwencje nie zawierają odrębnych w tym względzie postanowień.

2. Przed nadaniem koncesji władza skarbowa zasięga o osobie petenta opinji powiatowej władzy administracji ogólnej, właściwej dla miejsca jego zamieszkania.

§ 364. Samodzielnymi sprzedawcami napojów alkoholowych nie mogą być osoby niepełnoletnie t. j. w wieku poniżej 21 lat; w zakładach restauracyjnych ze sprzedażą napojów alkoholowych (§ 375) nie wolno używać jako służby pomocniczej osób, które nie ukończyły lat 15.

§ 365. 1. Przedsiębiorcy zakładów ze sprzedażą napojów alkoholowych winni zaopatrywać się w napoje alkoholowe wyłącznie w zakładach, uprawnionych do sprzedaży tych napojów na mocy obowiązujących przepisów.

2. Przedsiębiorcy zakładów detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych obowiązani są mieć na sprzedaż w tych zakładach wszelkie wódki monopolowe w ilości, dostatecznie zabezpieczającej pokrycie miejscowego zapotrzebowania. Przedsiębiorcy zakładów detalicznej sprzedaży winni wystawiać na widocznem i dostępnem dla publiczności miejscu cenniki monopolowych wyrobów. Cenniki te dostarczać będzie D. P. M. S. za zwrotem kosztów druku. Nie stosujący się do tych przepisów mogą być pozbawieni koncesji.

§ 366. 1. W zakładach detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych z wyszynkiem wolno sprzedawać napoje alkoholowe na kieliszki tylko po cenie, uwidocznionej w cenniku, sporządzonym przez przedsiębiorcę zakładu. Napoje alkoholowe w naczyniach zamkniętych powinny być sprzedawane: monopolowe po cenie, oznaczonej na etykiecie, pozostałe zaś według cennika, sporządzonego przez przedsiębiorcę.

2. Napoje alkoholowe wolno sprzedawać tylko w tym stanie, w jakim wyszły z wytwórni. Zabrania się:

a) dodawać jakichkolwiek substancyj, zmieniających moc, smak lub wygląd czystych wódek monopolowych, mieszać poszczególne gatunki ze sobą lub z innemi wyrobami chyba, że spożywca wyraźnie tego zażąda dla wypicia na miejscu,

b) odrywać, uszkadzać lub zmieniać opaski lub pieczątki, znajdujące się na butelkach z wyrobami alkoholowemi przed odkorkowaniem.

§ 367. 1. Zakłady sprzedaży napojów alkoholowych winny stosować się do godzin handlu, ustalonych przez właściwe władze stosownie do obowiązujących przepisów.

2. Niestosowanie się do tych przepisów będzie karane również na podstawie ustawy karnej skarbowej.

§ 368. 1. Jeżeli na sprzedaż napojów alkoholowych potrzebna jest koncesja, to wówczas sprzedaż ta winna odbywać się na warunkach, w koncesji określonych, przez właścicieli koncesji lub zatwierdzonych przez władze skarbowe ich zastępców, tudzież z zachowaniem wymogów ustawy z dnia 23 kwietnia 1920 r. o ograniczeniach w sprzedaży i spożyciu napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. z r. 1922 Nr. 35, poz. 299).

2. Wydzierżawianie lub odstępowanie koncesji osobom trzecim bez zezwolenia właściwej władzy skarbowej jest wzbronione pod groźbą pozbawienia koncesji.

§ 369. Wszystkie zakłady z wyszynkiem napojów alkoholowych mają również prawo sprzedaży tych napojów w naczyniach zamkniętych, a na żądanie konsumenta zobowiązane są, z wyjątkiem restauracyj I rzędu, do sprzedaży napojów alkoholowych w zamkniętych naczyniach do domu.

Urządzenie i prowadzenie zakładów z wyłączną sprzedażą napojów alkoholowych bez prawa wyszynku.

§ 370. Do zakładów ze sprzedażą napojów bez prawa wyszynku należą:

a) sklepy hurtowe ze sprzedażą wszelkich napojów alkoholowych i składy hurtowe wyłącznie wina i miodu lub piwa,
b) handle detaliczne win i wódek,
c) handle win i wyrobów kolonjalnych ze sprzedażą wszelkich napojów alkoholowych,
d) handle piwa,
e) handle win.

§ 371. Pomieszczenie każdego zakładu ze sprzedażą napojów alkoholowych musi obejmować przynajmniej jeden pokój i nie może mieć wewnętrznego połączenia z jakiemkolwiek innem pomieszczeniem handlowem lub mieszkaniem prywatnem.

§ 372. 1. Hurtowe składy piwa, miodu i wszelkiego rodzaju win mogą zajmować pomieszczenia w podwórzu w piwnicach, lecz również bez wewnętrznego połączenia z lokalami mieszkalnemi.

2. Przez hurtową sprzedaż wina, miodu i piwa rozumieć należy sprzedaż w ilości najmniej 15 litrów jednorazowo.

§ 373. 1. W hurtowych składach piwa, miodu i wina oraz handlach win ściąganie tych napojów do butelek powinno odbywać się z zachowaniem należytej czystości, w oddzielnym, przeznaczonym dla tej czynności lokalu, przy dopełnieniu następujących wymagań: naczynia, używane przy ściąganiu, powinny byc wymyte i wysuszone; zabrania się używania korków, już raz użytych, do naczyń z napojem, ściągniętym w zakładzie sprzedaży; dla odróżnienia od napojów butelkowanych w wytwórni, powinny być przyklejone osobne etykiety, na których oprócz nazwy i gatunku napojów jako też miejsca ich wyrobu, oznaczyć należy również miejsce rozlewu, pojemność naczynia i nazwisko właściciela składu, w którym napój nalano do butelek.

2. W celu udogodnienia sprzedaży piwa w miejscowościach bardziej oddalonych od browarów i składów i znajdujących się w znacznem oddaleniu od stacji kolejowej, U. S. A. M. może, o ile uzna za potrzebne, zezwolić na butelkowanie piwa na tych samych warunkach również w handlach piwa.

§ 374. W zakładach z wyłączną sprzedażą napojów alkoholowych do domów nie może być żadnych urządzeń, które mogłyby służyć do wyszynku tych napojów. W szczególności zabrania się przechowywania kieliszków, szklanek, korkociągów i t. p. przedmiotów, które są potrzebne do wyszynku.

Urządzenie i prowadzenie zakładów ze sprzedażą napojów alkoholowych z prawem wyszynku.

§ 375. Do zakładów ze sprzedażą napojów alkoholowych z prawem wyszynku należą:

a) restauracje I rzędu z obsługą ponad 20 osób i wszelkie bufety z prawem sprzedaży napojów alkoholowych na kieliszki, bez obowiązku sprzedaży napojów w zamkniętych naczyniach do spożycia na miejscu,
b) restauracje II rzędu z obsługą od 1 do 20 osób, cukiernie, karczmy i domy zajezdne ze sprzedażą wszelkich napojów alkoholowych na kieliszki z obowiązkiem sprzedaży napojów w zamkniętych naczyniach także do spożycia na miejscu,
c) winiarnie ze sprzedażą win i miodu, połączone z pokojami gościnnemi,
d) piwiarnie z prawem wyszynku piwa, miodu i wina.

§ 376. Zakłady ze sprzedażą napojów alkoholowych z prawem wyszynku powinny posiadać lokal, urządzony odpowiednio do swego przeznaczenia i miejscowych stosunków, oraz czynić zadość ogólnym przepisom sanitarnym, obowiązującym dla zakładów sprzedaży oraz konsumowania artykułów spożywczych.

§ 377. We wszystkich zakładach ze sprzedażą napojów alkoholowych z prawem wyszynku przewody, służące do rozlewu piwa, winny być utrzymywane we wzorowej czystości.

§ 378. 1. W pokoju zakładu restauracyjnego, w którym znajduje się bufet, powinna być ustawiona szafa do przechowywania napojów.

2. Napoje alkoholowe powinny być przechowywane tylko w pewnych określonych i zamykanych pomieszczeniach. Przechowywanie ich w innych miejscach jest zabronione (poza sprzedażą z bufetu).

§ 379. 1. Zakłady restauracyjne powinny posiadać ustępy czysto utrzymywane, a wieczorem oświetlone.

2. Dla przechowywania wierzchniej odzieży gości w zakładach restauracyjnych powinny być urządzone ogólne wieszadła w przedpokojach pod opieką służby, albo wieszadła przy stołach w pokojach dla gości.

§ 380. W pokoju, w którym umieszczony jest bufet, tudzież na stołach dla gości powinny znajdować się cenniki wszystkich sprzedawanych w zakładzie potraw, zakąsek i napojów.

§ 381. Przy sprzedaży piwa, wina i wódek do wypicia na miejscu z naczyń zamkniętych, naczynia te powinny być otwierane w obecności spożywców.

§ 382. Bufety ze sprzedażą wszelkich napojów alkoholowych przy klubach, stowarzyszeniach i t. p., na balach i zabawach publicznych, winny się znajdować w pomieszczeniach tych zakładów i instytucyj, do których użytku są przeznaczone.

§ 383. Za domy zajezdne (karczmy), o których mowa w art. 76 ust. 3 punkt d) i w załączniku do art. 83 (lit. B. punkt 4), uważa się takie zakłady sprzedaży napojów alkoholowych z wyszynkiem, które posiadają oprócz lokalu handlowego, w zależności od miejscowych stosunków, jeden lub kilka pokoi, przeznaczonych dla spoczynku podróżujących, z urządzeniami dla noclegu.

§ 384. 1. Zabrania się wpuszczać do zakładów osoby, będące widocznie w stanie nietrzeźwym, oraz małoletnich bez towarzystwa osób starszych.

2. Na każde żądanie gości powinny być wydawane należycie ostemplowane rachunki.

§ 385. W każdej piwiarni z wyszynkiem powinny być cenniki napojów i potraw, podawanych i znajdujących się w zakładzie. Piwo wolno podawać tylko w takich naczyniach, na których uwidoczniono pojemność w litrach i dziesiętnych częściach litra. Na szklankach pojemność ma być zaznaczona trawioną kreską, do której musi sięgać piwo, podawane z większego naczynia (beczki, syfonu i t. p.) bez piany.

§ 386. 1. Zabrania się przechowywać w piwiarniach napoje alkoholowe, niedozwolone do sprzedaży w tych zakładach, oraz próżne naczynia z innych napojów alkoholowych, oprócz dozwolonych do sprzedaży w tych zakładach.

2. Zabrania się pod odpowiedzialnością właściciela lub jego zastępcy, picia w piwiarniach napojów alkoholowych, niedozwolonych do sprzedaży w tych zakładach, nawet gdyby napoje te były kupione przez gości w innem miejscu i przyniesione przez gości do piwiarni.

§ 387. Przedsiębiorca każdego nowootworzonego zakładu ze sprzedażą napojów alkoholowych powinien dołączyć do deklaracji o wydanie patentu akcyzowego zaświadczenie właściwej władzy przemysłowej, że lokal zakładu odpowiada wymogom ustawy przemysłowej.

§ 388. Władze skarbowe II instancji po porozumieniu się z wojewódzkiemi władzami administracji ogólnej mogą w wypadkach wyjątkowych udzielać zezwolenia na ulgi od wymogów niniejszych przepisów co do urządzenia zakładów ze sprzedażą napojów alkoholowych.

Sprzedaż napojów alkoholowych o zawartości do 2½% alkoholu.

§ 389. Patenty akcyzowe na sprzedaż napojów alkoholowych o zawartości do 2½% alkoholu wagowo mogą otrzymywać osoby, co do których nie zachodzą przeszkody z § 363.

§ 390. Ściąganie do butelek i sprzedaż napojów o zawartości alkoholu do 2½% powinny się odbywać na warunkach, określonych wyżej dla piwa i wina o zawartości powyżej 2½% alkoholu. Przy ściąganiu piwa i wina należy oznaczać na etykietach oprócz danych, wymienionych w § 373, także zawartość alkoholu w napoju (do 2½%).

§ 391. W zakładach ze sprzedażą napojów o zawartości do 2½% alkoholu zabrania się przechowywania nietylko innych napojów alkoholowych, lecz również piwa i wina z większą zawartością alkoholu, jak 2½%.

§ 392. 1. U. S. A. M. może odebrać bez odszkodowania patent akcyzowy na sprzedaż napojów o zawartości do 2½% alkoholu tym osobom, które uznano dwukrotnie winnemi przechowywania lub sprzedaży napojów alkoholowych, na handel któremi wymagana jest koncesja władzy skarbowej.

2. Na wniosek powiatowej władzy administracji ogólnej, spowodowany dwukrotnem przekroczeniem ustawy z dnia 23 kwietnia 1920 r. (Dz. U. R. P. z r. 1922 Nr. 35, poz. 299) i zgodny z opinją powiatowej komisji do walki z alkoholizmem, U. S. A. M. obowiązany jest odebrać bez odszkodowania patent akcyzowy na sprzedaż napojów o zawartości do 2½% alkoholu.

CZĘŚĆ VI.

Kontrola nad przewozem spirytusu i wyrobów spirytusowych w granicach Państwa, przywozem z zagranicy i wywozem zagranicę.

Przewóz spirytusu i wyrobów ze spirytusu w kraju.

§ 393. 1. Prywatne przedsiębiorstwa i zakłady, wysyłające spirytus i wyroby spirytusowe, są odpowiedzialne:

a) za prawidłowe wysłanie,
b) za należyte opakowanie przesyłek, całość naczyń, skrzyń i t. p. i ich zabezpieczeń,
c) za nadmierne ubytki drogowe spirytusu, przewożonego luzem w wypadkach, gdy spirytus jest własnością Państwa, lub też gdy jest obciążony należnością monopolową, a przedsiębiorstwo, w myśl przepisów niniejszego rozporządzenia, korzysta z norm dozwolonego zaniku drogowego, ustalonego w § 36,
d) za częściowe lub całkowite niedostarczenie przesyłki do miejsca przeznaczenia, o ile

przyczyną tego nie było zdarzenie, niezależne od przedsiębiorcy.

2. Spirytus i wyroby spirytusowe, wysyłane bez udziału K. S., może wysyłające przedsiębiorstwo już po wysłaniu skierować do innego odbiorcy przez odpowiednią zmianę świadectwa przewozowego i przez zawiadomienie K. S. dawnego miejsca przeznaczenia o nowem miejscu przeznaczenia. W tym wypadku urzędnik K. S. pierwotnego miejsca przeznaczenia przesyła wtórnik świadectwa przewozowego urzędnikowi K. S., właściwemu dla nowego miejsca przeznaczenia.

§ 394. 1. Przesyłki spirytusu lub wyrobów spirytusowych, które na mocy przepisów niniejszego rozporządzenia (§ 407 ust. 2) mają być wysyłane w obecności K. S., powinni urzędnicy skarbowi zabezpieczać przez nałożenie urzędowych zamknięć (plomb) na naczynia lub opakowania.

2. Przesyłki spirytusu lub wyrobów spirytusowych. wysyłane bez udziału K. S., jak np. spirytus z gorzelni lub gotowe wyroby wódczane, przeznaczone do sprzedaży na rynku krajowym, z fabryk wódek gatunkowych, winny być zabezpieczone plombami wysyłającego przedsiębiorstwa.

3. Zabezpieczenia zarówno urzędowe, jak i prywatne, winny być tak nałożone, aby zabezpieczały dane naczynie lub opakowanie od dostępu do wnętrza i uniemożliwiały dokonanie nadużycia bez uszkodzenia zabezpieczeń.

4. Rodzaj i numer zabezpieczeń należy wpisywać w świadectwie przewozowem.

§ 395. 1. Każda przesyłka spirytusu (czystego lub skażonego) lub wyrobów wódczanych, oraz morsów i esencyj, zawierających spirytus, przewożonych luzem (w cysternach, beczkach lub innych naczyniach prócz butelek, etykietowanych przepisowo), w ilości ponad 1 litr objętościowy, a także przesyłka wszelkich wyrobów spirytusowych, wywożonych zagranicę za zwrotem części opłaty od spirytusu, winny być zaopatrzone w świadectwo przewozowe podług załączonego wzoru Nr. 35.

2. Każda przesyłka spirytusu lub wyrobów wódczanych, przewożona z jednego przedsiębiorstwa do drugiego w ilości ponad 15 litrów objętościowych, w butelkach, posiadających przepisowe etykiety, winna być zaopatrzona w świadectwa przewozowe, podług załączonego wzoru Nr. 36.

3. Podane wyżej dokumenty przewozowe mają być stosowane bez względu na odległość pomiędzy miejscem wydania a miejscem przyjęcia przesyłek.

4. Świadectwa przewozowe winny towarzyszyć przesyłkom przez cały czas trwania przewozu, od chwili wysłania aż do chwili odbioru.

5. Do przewozu wyrobów wódczanych w przepisowych opakowaniach, przeznaczonych do własnego użytku, nie potrzeba świadectwa przewozowego.

6. Pod przesyłką spirytusu i wyrobów spirytusowych należy rozumieć jedno lub kilka opakowań, skierowanych w danym czasie pod pewnym adresem na imię tego samego odbiorcy.

7. Do przesyłek, przywożonych z zagranicy, stosuje się przepisy § 420.

§ 396. 1. Arkusz świadectwa przewozowego obu podanych wyżej wzorów składa się z trzech części: właściwego świadectwa, wtórnika i grzbietu.

2. Prywatne przedsiębiorstwa, wysyłające spirytus lub wyroby spirytusowe (§ 395), winny zawczasu przed rozpoczęciem roku obrachunkowego (§ 10) zaopatrzyć się w świadectwa przewozowe w niezbędnej ilości.

3. W tym celu wspomniane przedsiębiorstwa mają złożyć właściwemu U. S. A. M. zeszyty druków świadectw przewozowych, zawierające odpowiednią ilość arkuszy.

4. U. S. A. M. winien otrzymane zeszyty oparafować, przesznurować i końce sznura opatrzyć lakową pieczęcią urzędową. Ponadto U. S. A. M. winien ostemplować każdy arkusz zeszytu urzędową tuszową pieczęcią w taki sposób, aby jeden stempel był odciśnięty pomiędzy właściwem świadectwem przewozowem i jego wtórnikiem, drugi zaś pomiędzy wtórnikiem i grzbietem oraz, aby środki odcisków pieczęci znajdowały się mniej więcej na linjach granicznych.

5. Przy parafowaniu zeszytów na każdym arkuszu należy wystawiać jednakową liczbę porządkową tak na właściwym świadectwie, jak również na jego wtórniku oraz grzbiecie.

6. Zeszyty świadectw przewozowych mają być używane tylko w ciągu tego roku obrachunkowego, na jaki zostały wydane. Po upływie roku zeszyty należy zwracać temu U. S. A. M., który je poświadczył.

§ 397. 1. Wypełnianie wymaganych dat na wszystkich trzech częściach świadectwa przewozowego należy do obowiązków wysyłającego przedsiębiorcy lub jego zastępcy.

2. Świadectwa przewozowe na przesyłki, wysłane w obecności urzędnika K. S., podpisuje oprócz przedsiębiorcy także urzędnik K. S. Przy wysyłaniu przesyłek bez udziału urzędnika K. S. świadectwo przewozowe ma podpisać przedsiębiorca, wysyłający przesyłkę, lub jego zastępca.

3. Ogólna zawartość 100°-owego spirytusu w przesyłkach winna być wypisywana w świadectwie przewozowem i na jego wtórniku liczbą i słownie.

§ 398. 1. W razie popełnienia jakiejkolwiek omyłki przy wystawianiu świadectw przewozowych należy błędny zwrot poprawić zgodnie z przepisem § 16.

2. Gdyby sprostowanie omyłki nastręczało znaczniejsze trudności, należy przekreślić wszystkie części druku świadectwa przewozowego i w całości pozostawić to świadectwo w zeszycie, a sporządzić nowe świadectwo przewozowe.

§ 399. Sporządzone i podpisane świadectwo przewozowe wydaje się odbiorcy względnie przewożącemu przesyłkę, a w razie przewozu publicznemi środkami przewozowemi, dołącza się do listu przewozowego.

§ 400. 1. Urzędnik, w obecności którego przesyłkę wysłano, albo przedsiębiorca, o ile wysłano przesyłkę bez udziału urzędnika skarbowego, powinien przesłać wtórnik świadectwa przewozowe-

go na przesyłki spirytusu nieopłaconego lub nabytego po cenie ulgowej oraz na wyroby z takiego spirytusu w dniu wysłania przesyłki listem poleconym, a wtórnik świadectwa na inne przesyłki listem zwykłym Inspektorowi K. S., w którego obwodzie znajduje się odbiorca, względnie urzędnikowi stałego nadzoru, jeżeli przedsiębiorstwo, otrzymujące przesyłkę, jest pod stałym dozorem.

Jeżeli przedsiębiorstwo, otrzymujące przesyłkę, znajduje się w tej samej miejscowości, można wtórnik świadectwa przewozowego doręczyć przez posłańca.

2. Przedsiębiorca, który wysłał wtórnik, powinien przechowywać pokwitowania pocztowe, naklejając je na pozostające w zeszycie grzbiety świadectw przewozowych.

§ 401. Naczynia, w których przewozi się spirytus lub wyroby wódczane, jak cysterny, beczki, balony i t. p., winny posiadać napis, zawierający numer naczynia i jego tarę. Na skrzyniach i opakowaniach przesyłek wyrobów wódczanych w butelkach należy uwidaczniać nazwę i adres firmy wysyłającej.

§ 402. 1. Przesyłki spirytusu i wyrobów wódczanych winny być dostarczane do miejsc przeznaczenia w takiem opakowaniu, w jakiem je wysłano.

2. Wyjątki są dopuszczalne:

a) w razie konieczności przelania spirytusu z cystern kolejowych do beczek lub odwrotnie,

b) w razie uszkodzenia w drodze beczek, skrzyń lub innych opakowań.

3. W obu powyższych wypadkach należy wezwać najbliżej zamieszkałego urzędnika K. S. i w jego obecności przeprowadzić przelew i przepakowanie. Przepis powyższy nie odnosi się do przesyłek wyrobów wódczanych wewnątrz kraju.

§ 403. Przy przelewach spirytusu w drodze z beczek do cystern można łączyć w jednej cysternie kilka przesyłek, pochodzących od jednego nadawcy, gdy są przenaczone dla jednego odbiorcy.

§ 404. 1. Gdy zajdzie konieczność zmiany miejsca przeznaczenia przesyłki, odprawionej przy udziale urzędnika K. S., podczas jej przewożenia, wysyłający winien zawiadomić o tem urzędnika K. S. najbliżej zamieszkałego od miejsca, w którem przesyłka znajduje się w danej chwili.

2. Urzędnik K. S. wpisuje w świadectwie przewozowem zmianę miejsca przeznaczenia oraz ewentualną zmianę nazwiska odbiorcy i zawiadamia o tem urzędników K. S., dozorujących przedsiębiorstwo wysyłające oraz przedsiębiorstwo, do którego początkowo przesyłka miała być skierowana.

3. Wtórnik świadectwa przewozowego winien być urzędowo przesłany do nowego miejsca przeznaczenia przesyłki.

4. Badanie zawartości przesyłki jest zbędne, o ile zamknięcia okażą się nienaruszone.

5. Zmiana miejsca przeznaczenia może nastąpić również już po nadejściu przesyłki do początkowo wyznaczonego miejsca odbioru, jednak tylko przed przyjęciem przesyłki i przed zdjęciem zabezpieczeń z naczyń lub opakowań.

6. Kierowanie przesyłki do innego odbiorcy ma się odbywać w sposób wyżej podany.

§ 405. 1. Przesyłki spirytusu lub wyrobów wódczanych, niezaopatrzone w świadectwa przewozowe, lub niezgodne z świadectwami przewozowemi, winny być przez władze skarbowe lub policyjne zatrzymywane niezwłocznie po ich wykryciu.

2. Urzędnik, który przesyłkę zatrzymał, winien przeprowadzić dochodzenie i ewentualnie sporządzić protokół karny.

§ 406. 1. Przewozem spirytusu i wyrobów wódczanych poza publicznemi przedsiębiorstwami przewozowemi mogą trudnić się zawodowo tylko przedsiębiorstwa spedycyjne, które otrzymały od władzy skarbowej II instancji odpowiednie uprawnienie i wykupiły właściwe świadectwo przemysłowe i patent akcyzowy.

2. Upoważnienia udzielane będą na czas nieograniczony z zastrzeżeniem odwołania w każdej chwili bez jakiegokolwiek odszkodowania.

3. Władza skarbowa II instancji cofnie udzielone pozwolenie w wypadku niestosowania się spedytora do obowiązujących przepisów, lub skazania go za nadużycia podatkowe.

4. Spedytorzy winni prowadzić rejestr przewiezionych przesyłek spirytusu i napojów spirytusowych według wzoru Nr. 37.

§ 407. 1. Odprawa spirytusu monopolowego z gorzelni, rektyfikacyj, wolnych składów i składnic monopolowych może nastąpić jedynie na zlecenie D. P. M. S.

2. Odprawa spirytusu, sprzedanego przez Państwowy Monopol Spirytusowy do naczyń odbiorcy do zużycia w kraju, spirytusu, przeznaczonego na wywóz zagranicę, a także wywożonych zagranicę wyrobów spirytusowych, które w kraju nie przeszły jeszcze do wolnego obrotu, może się odbyć dopiero po okazaniu zezwoleń właściwych władz i tylko w obecności K. S.

§ 408. 1. O zamierzonej odprawie przesyłki, podlegającej urzędowemu zabezpieczeniu (§ 394 i 407 ust. 2), przedsiębiorca lub jego zastępca winien zawczasu zawiadomić właściwego urzędnika K. S.

2. Przesyłki, urzędowo zabezpieczone, winny być po nadejściu ich do miejsca przeznaczenia zgłaszane właściwym urzędnikom skarbowym.

3. Przed przybyciem urzędnika skarbowego urzędowe zabezpieczenia nie mogą być zdjęte z naczyń lub opakowań transportowych.

Wyjątek stanowią wypadki, przewidziane w § 336.

§ 409. 1. Obecny przy przyjęciu przesyłki urzędnik K. S. winien:

a) sprawdzić stan urzędowych zabezpieczeń,

b) porównać, czy ilość i rodzaj opakowań lub naczyń zgadza się z danemi świadectwa przewozowego,

c) ustalić ogólną ilość zawartego w przesyłce alkoholu, względnie ilość butelek, napełnionych napojami i porównać z danemi świadectwa przewozowego,

d) przy odbiorze spirytusu, pobranego po zniżonej cenie lub obciążonego należnością monopolową, sporządzić protokół przyjęcia według wzoru Nr. 38 w 5-ciu egzemplarzach,

z których jeden należy doręczyć odbiorcy dla dołączenia do dokumentów przedsiębiorstwa, drugi — przesłać Inspektorowi K. S. lub urzędnikowi stałego nadzoru przedsiębiorstwa, które transport wysłało, trzeci — przesłać D. P. M. S., czwarty i piąty — władzom skarbowym II instancji miejsca wysłania i miejsca odbioru.

Przy odbiorze spirytusu całkowicie opłaconego, należy daty przyjęcia spisać w świadectwie przewozowem.

2. W protokółach przyjęcia przesyłek należy bezwzględnie wpisywać dane, dotyczące stwierdzonego stanu zabezpieczeń urzędowych i naczyń transportowych. Ponadto należy przytaczać dokładne obliczenia dozwolonego zaniku drogowego, datę nadejścia przesyłki do miejsca odbioru, ilość faktycznie stwierdzonego ubytku oraz ewentualny nadmierny ubytek drogowy, za który należy wymierzyć należność monopolową (art. 9 ust. 1) i postąpić w myśl przepisów § 43.

§ 410. Wtórniki świadectw przewozowych, po przyjęciu przesyłki, po porównaniu wtórnika z właściwem świadectwem przewozowem i po odnotowaniu na wtórniku wyników przyjęcia przesyłki, jakie były zaznaczone na świadectwie, winny być przesyłane przez urzędnika, właściwego dla miejsca odbioru przesyłki, urzędnikowi K. S., właściwemu dla miejsca wysłania przesyłki, dla dołączenia do dokumentów rozchodowych przedsiębiorstwa, które dokonało odprawy.

Przywóz spirytusu i wyrobów spirytusowych z zagranicy.

§ 411. Spirytus i wyroby spirytusowe, podlegające opłacie skarbowej przy przywozie, można przywozić z zagranicy tylko przez urzędy celne I klasy.

§ 412. 1. Pozwoleń na przywóz spirytusu z zagranicy udziela Minister Skarbu.

2. Na przywóz napojów spirytusowych z zagranicy w ramach kontyngentów, ustalonych w traktatach handlowych, udziela pozwoleń Minister Przemysłu i Handlu.

3. Na przywóz napojów spirytusowych, nieobjętych kontyngentami przywozu, jak również z krajów, z któremi Rzeczpospolita Polska nie zawarła traktatów handlowych, udziela pozwoleń Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

4. Przy przywozie innych wyrobów spirytusowych pozwolenie władz skarbowych nie jest wymagane.

§ 413. 1. Zezwolenia na przywóz spirytusu mogą otrzymywać przedsiębiorstwa, uprawnione do przerobu spirytusu w fabrykach wódek lub na cele techniczne i przemysłowe.

2. Na przywóz napojów spirytusowych mogą otrzymywać pozwolenia:

a) fabryki wódek, do dalszego przerobu,
b) koncesjonowani sprzedawcy napojów alkoholowych, celem dalszej odprzedaży,
c) inne osoby do własnego użytku.

3. Napoje spirytusowe, przywożone z zagranicy przez koncesjonowanych sprzedawców do dalszej sprzedaży, muszą odpowiadać obowiązującym w kraju przepisom co do najwyższej dopuszczalnej mocy alkoholu (45°), co do pojemności butelek, opakowania i oznaczania wyrobów, jak i wszystkim innym przepisom, zawartym w Cz. IV niniejszego rozporządzenia (o wyrobie i sprzedaży wódek gatunkowych).

§ 414. 1. Opłacie skarbowej przy przywozie z zagranicy podlegają: spirytus (surowy lub oczyszczony) i takie wyroby spirytusowe, do sporządzenia których monopolowy spirytus bywa sprzedawany po cenie wyższej od ceny kosztów własnych D. P. M. S.

2. Do wyrobów takich należą wszelkiego rodzaju napoje spirytusowe, ekstrakty i esencje spirytusowe, wyroby kosmetyczne i perfumeryjne na spirytusie, preparaty lecznicze i przetwory farmaceutyczne na spirytusie (specyfiki farmaceutyczne, wyroby galenowe i t. p.).

3. Wolne od opłaty skarbowej przy przywozie z zagranicy są takie wyroby spirytusowe, które sporządza się w kraju ze spirytusu monopolowego, nabywanego po cenie kosztów własnych D. P. M. S. lub niższej (np. politura, lakier).

§ 415. Władze skarbowe (akcyzowe i celne) I i II instancji są obowiązane dopilnować, aby przywożone z zagranicy spirytus i wyroby spirytusowe były pokryte zezwoleniami na przywóz i dokumentami celnemi.

§ 416. W podaniu o uzyskanie pozwolenia na przywóz z zagranicy spirytusu lub napojów spirytusowych należy wymienić:

a) firmę, siedzibę i rodzaj przedsiębiorstwa,
b) kraj, z którego spirytus lub napoje spirytusowe mają być sprowadzone, oraz miejsce odbioru przesyłki,
c) rodzaj napoju, moc oraz ogólną ilość spirytusu w litrach 100°, o ile zaś zawartość spirytusu nie może być ustalona przez badanie alkoholomierzem — ponadto zawartość przesyłki w litrach objętościowych,
d) urząd celny, w którym przesyłka ma być oclona.

§ 417. 1. Podróżni, przekraczający granicę za paszportem zagranicznym, mogą przywozić z zagranicy dla własnego użytku napoje spirytusowe bez zezwolenia, lecz tylko w ilości, nieprzekraczającej 1 litra objętościowego.

2. Ilość ta, przywożona w butelkach odkorkowanych, nie podlega opłacie skarbowej, przy przewozie zaś w butelkach z nietkniętą pieczęcią należy pobrać opłatę skarbową, przyczem moc czystego spirytusu przyjmuje się na 96%, zawartość zaś absolutnego alkoholu w napojach spirytusowych przyjmuje się na 45%.

§ 418. 1. Do wymiaru opłaty skarbowej od spirytusu i wyrobów spirytusowych, sprowadzanych z zagranicy, uprawnione są właściwe urzędy celne.

2. Opłatę skarbową oblicza się od zawartości absolutnego alkoholu w sprowadzonych wyrobach.

Ogólną ilość alkoholu, zawartego w sprowadzonych z zagranicy wyrobach, a podlegającego opłacie skarbowej, ustala się na podstawie pojemności oraz mocy wyrobów w sposób następujący:

a) Przy przesyłkach, dostarczanych luzem, ustala się pojemność przez określenie wagi netto przesyłki, sprawdzając wagę brutto beczek, cystern lub innych naczyń, oraz przyjmując tarę naczyń według oryginalnej faktury wysyłającego zagranicznego przedsiębiorstwa, o ile nie zachodzą wątpliwości co do prawdziwości tary, podanej w fakturze. W przeciwnym razie należy sprawdzić istotną wagę, przelewając płyn do innych beczek, cystern, lub też ustalić objętość płynów spirytusowych zapomocą cechowanych miar.

b) Dla butelkowanych, gotowych wyrobów spirytusowych bierze się ogólną pojemność płynu we wszystkich naczyniach, obliczoną po sprawdzeniu pewnej ilości naczyń.

c) Moc poszczególnych napojów i wyrobów spirytusowych przyjmuje się z reguły, jak następuje:

w araku	70%
„ koniaku	70%
„ wyrobach wódczanych	45%
„ rumie	75%
„ wyrobach kosmetycznych	70%
„ „ perfumeryjnych	85%

dla ustalenia objętości wyrobów perfumeryjno-kosmetycznych przyjmuje się 1000 g = 1000 cm³ = 1 litr.

w ekstraktach i esencjach spiryt.	70%
„ preparatach leczniczych, przetworach farmaceutycznych	80%

objętości w litrach.

d) Na żądanie przywożącego należy ustalić zawartość absolutnego alkoholu w sprowadzonych wyrobach spirytusowych zapomocą alkoholomierza, po uprzedniem oddestylowaniu alkoholu na przyrządzie Sallerona lub innym.

e) Gdy strona nie zgadza się z wynikiem rewizji celnej co do mocy napojów lub innych wyrobów spirytusowych, ustalonej zapomocą alkoholomierza i aparatu odpędowego i zgłasza odpowiednie zażalenie, lub też sam urząd celny ma w tym względzie wątpliwości, pobiera się z każdego gatunku napojów lub innych wyrobów spirytusowych po dwie półlitrowe próby i przedstawia się je do decyzji centralnej władzy, zastosowując przepisy o postępowaniu celnem zarówno co do sposobu przedstawiania próbek, jak i wypuszczania zareklamowanego towaru do wolnego obrotu.

f) Ogólną ilość absolutnego alkoholu, zawartego w sprowadzanych napojach względnie innych wyrobach, ustala się według zawartości alkoholu w poszczególnych gatunkach.

3. Przywóz próbek regulują przepisy celne.

§ 419. 1. Opłata skarbowa winna być uiszczona jednocześnie z opłatą celną. Odraczanie uiszczenia opłaty skarbowej jest niedozwolone.

2. Opłatę skarbową należy wpłacać na budżet Ministerstwa Skarbu według stawek, obowiązujących w dniu jej pobrania.

§ 420. Dla przesyłek spirytusu i napojów spirytusowych, odprawionych przez urzędy celne, dokumenty celne zastępują świadectwa przewozowe.

Wywóz spirytusu i wyrobów spirytusowych zagranicę.

§ 421. Do czasu zorganizowania się jednej na całe Państwo spółdzielczej organizacji eksportowej (art. 5 ust. 6, art. 97 ust. 2 oraz rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 2 sierpnia 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 695), t. j. do 1 września 1928 r. spirytus w stanie surowym lub oczyszczonym, przekraczający wewnętrzne zapotrzebowanie D. P. M. S. (t. zw. eksportowy) może być wywożony zagranicę przez organizacje eksportowe, działające dotychczas na podstawie statutów, zatwierdzonych przez Ministra Skarbu.

§ 422. Dla uzyskania zwolnienia spirytusu do wywozu zagranicę, spółdzielcza organizacja winna złożyć na imię Ministra Skarbu podanie ze wskazaniem składu monopolowego, gorzelni, rektyfikacji, wolnego składu, w których znajduje się spirytus, urzędu celnego, przez który ma nastąpić wywóz, gatunku, mocy i ogólnej ilości przeznaczonego do wywozu spirytusu w litrach 100°.

§ 423. 1. Odprawa poszczególnych ilości spirytusu, zwolnionego do wywozu zagranicę, następuje na każdorazowe zlecenie D. P. M. S. w granicach ilości, zwolnionych przez Ministra Skarbu.

2. Dla uzyskania takiego zlecenia na odprawę, organizacja eksportu spirytusu winna pisemnie zawiadomić D. P. M. S., z jakiego składu, jaki gatunek i jakie ilości spirytusu mają być wydane.

§ 424. 1. O zamierzonej odprawie organizacja eksportu spirytusu zawiadamia Inspektora K. S., w obwodzie którego znajduje się skład spirytusu i przedstawia mu pozwolenie Ministra Skarbu oraz zlecenie D. P. M. S.

2. Przygotowaną do odprawy przesyłkę należy aż do czasu wysłania przechowywać pod wspólnem zamknięciem przedsiębiorcy i urzędnika K. S.

§ 425. 1. Przewóz spirytusu do urzędu celnego odbywa się za świadectwem przewozowym (wzór Nr. 35), z zachowaniem wszelkich przepisów niniejszego rozporządzenia, dotyczących przewozu spirytusu na terenie Państwa, z tem uzupełnieniem, że w świadectwie przewozowem wymienia się urząd celny, przez który przesyłka ma wyjść zagranicę, oraz przybliżony czasokres, w ciągu którego ta przesyłka ma dojść do urzędu celnego.

2. Świadectwo przewozowe należy adresować do właściwego urzędu celnego i dołączyć je do dokumentów kolejowych. Wtórnik świadectwa przewozowego należy przesłać do urzędu celnego.

3. Zgłoszenie przesyłki w urzędzie celnym i odprawa przesyłki następuje zgodnie z przepisami o postępowaniu celnem.

§ 426. W wypadkach, kiedy spirytus nie może być wywieziony przez urząd celny, podany w zezwoleniu i w świadectwie przewozowem, winien wysyłający względnie jego zastępca lub spedytor zgłosić to najbliższemu urzędnikowi K. S. z wnioskiem o skierowanie przesyłki przez inny urząd celny. Urzędnik K. S., udzieliwszy odnośnego zezwolenia, zaznacza to w świadectwie przewozowem i zawiadamia o tem urząd celny, który był pierwotnie wymieniony w świadectwie przewozowem.

§ 427. Gdyby do urzędu celnego nadeszła część przesyłki, oznaczonej w świadectwie przewozowem, a druga część była jeszcze w drodze, wysyłający zaś życzyłby sobie wysłać dostarczoną część przesyłki niezwłocznie, urząd celny w porozumieniu z najbliższym Inspektorem K. S. może pozwolić na taką częściową odprawę.

§ 428. Po otrzymaniu wtórnika świadectwa przewozowego władza skarbowa bada, czy dozwolony zanik drogowy nie został przekroczony, a w razie stwierdzenia nadmiernego ubytku zarządza wymierzenie i ściągnięcie należności za ten ubytek.

§ 429. 1. Wywóz wódek gatunkowych i innych wyrobów spirytusowych zagranicę za zwrotem części opłaty należy zgłaszać Inspektorowi K. S.

2. W zgłoszeniu wysyłający winien podać:

a) imię, nazwisko i adres, względnie firmę i siedzibę przedsiębiorstwa wysyłającego,

b) miejsce, skąd nastąpi wysyłka oraz kraj, do którego wyroby zamierza wysłać,

c) rodzaj, gatunek i moc wyrobu, rodzaj i pojemność poszczególnych naczyń oraz ogólną zawartość alkoholu w przesyłce w litrach 100°,

d) firmę i siedzibę przedsiębiorstwa, w którem wyroby zostały wyprodukowane,

e) urząd celny, przez który ma nastąpić wywóz.

§ 430. 1. Po otrzymaniu zgłoszenia Inspektor K.S. przy udziale drugiego urzędnika skarbowego odprawia przesyłkę.

2. Dokonywający odprawy urzędnicy są obowiązani:

I. w wypadku wywozu wyrobów, nalanych do butelek:

a) sprawdzić zawartość opakowań z butelkami,

b) pobrać próby według własnego uznania,

c) sprawdzić w sposób przepisany miarę i moc płynu w poszczególnych butelkach,

d) ustalić ogólną zawartość płynu w butelkach oraz zawartość w nich alkoholu w litrach 100°,

e) nałożyć urzędowe zabezpieczenia w sposób, uniemożliwiający otwarcie opakowań w czasie przewozu;

II. w wypadku wywozu wyrobów luzem t. j. w beczkach, kufach lub innych naczyniach prócz butelek:

a) sprawdzić tarę i stan naczyń,

b) dopilnować napełniania naczyń wyrobami i ustalić zawartość i moc płynu w naczyniach transportowych oraz ogólną ilość zawartego w nich alkoholu w litrach 100°,

c) nałożyć urzędowe zabezpieczenia w sposób, uniemożliwiający otwarcie naczyń w czasie przewozu.

§ 431. 1. Na przewóz w granicach Państwa wyrobów spirytusowych, przeznaczonych do wywozu zagranicę, należy wystawiać świadectwa przewozowe (wzór Nr. 35). W świadectwach tych niezależnie od wszelkich wymaganych dat, należy zaznaczać przybliżony termin dostawy przesyłki do urzędu celnego stosownie do przepisów § 425.

2. Świadectwo przewozowe należy adresować do właściwego urzędu celnego i dołączyć je do dokumentów kolejowych, wtórnik zaś świadectwa przewozowego — wysłać pocztą, listem poleconym do tegoż urzędu celnego.

§ 432. Sprawdzanie i odprawa przesyłki napojów i innych wyrobów spirytusowych w urzędzie celnym odbywa się tak samo, jak przy wywozie spirytusu.

§ 433. 1. Dla otrzymania zwrotu opłat od spirytusu, wywiezionego w wyrobach zagranicę, zainteresowane przedsiębiorstwa winny złożyć zawiadomienia o wywozie w U. S. A. M.

D. P. M. S. zarządzi zwrot części opłaty monopolowej na mocy danych wtórnika świadectwa przewozowego i po zestawieniu ich z danemi kwitu deklaracyjnego, wydanego przez urząd celny, o przejściu przesyłki przez granicę.

2. Kwotę zwrotu oblicza się od ilości alkoholu, zawartego w wyrobach, faktycznie wywiezionych zagranicę.

3. Za podstawę do obliczenia kwoty, podlegającej zwrotowi, bierze się w myśl art. 31 ust. 2 różnicę pomiędzy ceną, zapłaconą za spirytus, zawarty w tych wyrobach względnie użyty do wyprodukowania wymienionych wyrobów, a ceną kosztów własnych D. P. M. S., według stawek, obowiązujących w dniu wywozu przesyłki zagranicę. Jeżeli jednak udowodnionoby, że opłaty skarbowe od spirytusu, zawartego w wyrobach względnie użytego do wyprodukowania wyrobów wywiezionych zagranicę, były niższe, aniżeli obowiązujące w dniu wywozu, to opłaty te zostaną zwrócone według stawek istotnie uiszczonych.

§ 434. Dla uzyskania zezwolenia na prawo zakupu spirytusu eksportowego, na mocy przepisu art. 31 ust. 3 punkt b. przedsiębiorca, którego wyroby zostały już wywiezione zagranicę, winien złożyć na imię Ministra Skarbu podanie, poparte dowodami, wyraźnie stwierdzającemi ilość i jakość wyrobów oraz ogólną zawartość alkoholu (w litrach 100°) w wyrobach, wywiezionych zagranicę, względnie ilość spirytusu użytego do wyprodukowania wywiezionych wyrobów.

§ 435. W następujących wypadkach eksporter mimo złożenia wszystkich wymaganych dowodów nie ma prawa do wolnego zakupu spirytusu eksportowego:

a) jeżeli stwierdzono, że eksporter popełnił przy wywozie jakiekolwiek nadużycie, które spowodowało straty Skarbu Państwa,

b) w razie stwierdzenia, że spirytus, pobrany do wytworzenia wyrobów, przeznaczonych na wywóz, został zużyty do innych celów.

§ 436. 1. Wolny zakup eksportowego spirytusu przez osoby, które zobowiążą się wywieźć zagranicę lub na obszar W. M. Gdańska, wyroby spirytusowe, może nastąpić za zezwoleniem Ministra Skarbu pod warunkiem złożenia zabezpieczenia w wysokości różnicy między ceną spirytusu, przeznaczonego na wódki gatunkowe, a ustaloną ceną spirytusu eksportowego. Różnicę tę oblicza się według cen, obowiązujacych w dniu złożenia zebezpieczenia; w razie zmiany tych cen Minister Skarbu może zażądać dodatkowego zabezpieczenia, lub też zwolnić część złożonego zabezpieczenia.

2. W zezwoleniu ustala się sposób przeprowadzenia kontroli nad prawidłowem użyciem pobranego spirytusu, nadto oznacza się termin, w ciągu którego wyroby te mają być wywiezione. Złożone zabezpieczenie bedzie zwrócone, o ile wyroby z zakupionego spirytusu eksportowego zostaną wywiezione zagranicę we właściwym czasie, z zachowaniem wszelkich przepisów, dotyczących wywozu wyrobów spirytusowych.

§ 437. Wywóz spirytusu i wyrobów spirytusowych za zwrotem opłaty skarbowej może odbywać się tylko przez urzędy celne I klasy.

§ 438. 1. Przy obrocie z W. M. Gdańskiem stosuje się postępowanie przekazowe zgodnie z postanowieniami art. 207 i 208 i załącznika 1 do art. 207 i 208 umowy polsko-gdańskiej z dnia 24 października 1921 r., ratyfikowanej ustawą z dnia 17 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. z r. 1922 Nr. 16, poz. 139).

2. Pozatem mają zastosowanie przepisy niniejszego rozporządzenia o kontroli nad wywozem i przywozem z zagranicy spirytusu i wyrobów spirytusowych.

3. Po odprawie przywożonych przesyłek K. S. wystawia przy spirytusie i napojach spirytusowych świadectwo przewozowe i wydaje je przywożącemu dla dołączenia do przesyłki, a wtórnik świadectwa przewozowego przesyła Inspektorowi K. S., w którego okręgu znajduje się przedsiębiorstwo, dla którego przesyłka jest przeznaczona.

CZĘŚĆ VII.

O skażaniu, przerobie i sprzedaży spirytusu, nieprzeznaczonego do spożycia.

§ 439. 1. Spirytus, przeznaczony do wszelkich innych celów, aniżeli do spożycia, winien być z reguły skażony (zdenaturowany).

2. Skażenie spirytusu ma na celu doprowadzenie go do stanu, w którym nie nadawałby się do spożycia. Spirytus skaża się przez dodawanie domieszek, zmieniających smak, zapach i ewentualnie zabarwienie spirytusu, lecz nie zmieniających jego chemicznego składu i istotnych właściwości.

3. Zależnie od przeznaczenia spirytusu skaża się go albo t. zw. ogólnym środkiem, albo środkami szczególnemi.

4. Skażanie zapomocą środka ogólnego winno być w zasadzie stosowane we wszystkich wypadkach, gdy spirytus w ten sposób skażony może być użyty, np. do oświetlenia, ogrzewania, napędu i t. p.

5. Gdy rodzaj zastosowania spirytusu nie pozwala na skażenie spirytusu środkiem ogólnym, natenczas należy stosować jeden z podanych w niniejszem rozporządzeniu środków szczególnych.

§ 440. 1. Minister Skarbu może zezwolić na skażenie spirytusu do szczególnych celów technicznych i przemysłowych zapomocą innych, niewymienionych w niniejszem rozporządzeniu, środków skażających, a także na użycie do tych celów spirytusu czystego, w stanie nieskażonym.

2. Wyższe zakłady naukowe otrzymują spirytus czysty do celów naukowych po cenie kosztów własnych D. P. M. S. na podstawie zaświadczenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

3. U. S. A. M. wydaje pozwolenia na pobór spirytusu do celów leczniczych i naukowych oraz dla aptek i szpitali, dalej do wyrobu cukierków i t. p. przedmiotów spożywczych, do wyrobu środków galenowych, do wyrobu alkoholu absolutnego, w końcu do wzmacniania win i soków i do wyrobu wszelkiego rodzaju esencyj.

4. Wysokość ulgowych cen ustala Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu (art. 21 ust. 2).

§ 441. 1. Jeżeli przy przerobie skażonego spirytusu otrzymuje się w przebiegu fabrykacji zpowrotem spirytus częściowo lub całkowicie odkażony, wówczas zezwolenia na pobór spirytusu wydaje Minister Skarbu, który ustala równocześnie warunki i sposób wykonywania kontroli.

2. W tych wypadkach należy składać podania do władzy skarbowej II instancji, a w podaniu wymienić środek skażający oraz opisać przebieg przerobu skażonego spirytusu i powrotnego wydobywania spirytusu w stanie odkażonym.

3. Udzielając zezwoleń, Minister Skarbu może zażądać skażenia spirytusu innym środkiem, aniżeli podany przez przedsiębiorcę.

4. Powrotnie otrzymywany spirytus względnie odpadki od fabrykacji, zawierające spirytus, mogą być używane jedynie do tego samego celu, do jakiego spirytus pierwotnie był wydany. Odpadki mogą być również zniszczone w obecności 2-ch urzędników K. S.

5. Przed ponownem użyciem spirytus winien być skażony w ten sam sposób, jak przed pierwszem użyciem

6. Spirytus, otrzymywany powtórnie w toku fabrykacji, należy zapisywać na przychód do ksią-

żek kontrolnych danego przedsiębiorstwa, na mocy sporządzanych przez K. S. protokółów, stwierdzających ilość otrzymanego spirytusu oraz dokonanie skażenia.

§ 442. 1. Spirytus skażony, jak również i czysty, przeznaczony do skażenia lub przerobu w stanie nieskażonym na inne wyroby, należy przechowywać w miejscu, zgłoszonem U. S. A. M. i uznanem przez ten urząd za odpowiednie.

2. Spirytus nieskażony winien być bezwarunkowo przechowywany pod urzędowem zamknięciem.

3. Naczynia, przeznaczone do przechowywania spirytusu, winny być wytarowane, względnie wymierzone płynem w myśl przepisu § 49.

4. Każde przedsiębiorstwo, przerabiające spirytus, ma posiadać zalegalizowane narzędzia, niezbędne do mierzenia mocy czystego spirytusu oraz zalegalizowane pojemniki i wagę.

5. Gdy w przedsiębiorstwie przechowuje się spirytus, skażony różnemi środkami, należy uwidocznić na każdem naczyniu, jakim środkiem skażony był spirytus w niem zawarty.

§ 443. 1. Ogólny środek skażający jest własnością D. P. M. S., która dostarcza go do miejsc skażania bądź w postaci gotowej mieszaniny, bądź też jako jej poszczególne części składowe.

2. Wszystkie części składowe ogólnego środka skażającego wysyłane są pod urzędowem zabezpieczeniem i za świadectwem przewozowem.

3. Szczególne środki skażające nabywają zainteresowane przedsiębiorstwa w handlu. Nabyte ilości środka skażającego mają być pokryte rachunkiem (fakturą). Środki szczególnego skażenia mogą być dopuszczone do skażenia dopiero po uprzedniem zbadaniu ich i zakwalifikowaniu przez pracownie chemiczne D. P. M. S.

4. D. P. M. S. sprzedaje we własnym zarządzie środki szczególnego skażenia, na które jest większy popyt.

5. Recepty skażania spirytusu zapomocą ogólnego środka skażającego oraz zapomocą szczególnych środków, jak również skład tych środków i sposób ich badania podane są w załączniku B.

§ 444. 1. Urzędnicy K. S. pobierają w obecności przedsiębiorcy próbki szczególnych środków skażających celem odesłania ich do chemicznego badania. Do badania należy pobierać po 2 próbki w ilościach, podanych w załączniku C. Na żądanie jednak pracowni, która przeprowadza badanie, przedsiębiorca winien dostarczyć środek skażający w wymaganej większej ilości. Przed pobraniem próbek należy środek skażający dokładnie wymieszać tak, ażeby przesłana do badania próba odpowiadała ściśle składowi całego zapasu środka skażającego.

Przedsiębiorca nie może mieć wpływu na sposób czerpania próbek. Naczynia z próbkami (butelki, słoje, puszki, torebki i t. p.) należy zabezpieczać plombą lub pieczęcią urzędową oraz przedsiębiorcy, zaopatrywać w kartki z napisami, oznaczającemi rodzaj i ilość środka skażającego, którego próbę pobrano, oraz wymieniać znaki zabezpieczeń urzędowych, nałożonych na naczyniach z próbkami. O pobraniu prób należy spisywać krótki protokół w 2-ch egzemplarzach: jeden egzemplarz protokółu dołącza się do prób, wysłanych do badania, drugi pozostawia się przy książce kontrolnej przedsiębiorstwa. Po pobraniu próbki urzędnicy K. S. nakładają urzędowe zabezpieczenia na cały zapas środka skażającego.

2. Urzędowe zabezpieczenie pozostaje na naczyniach przez cały czas badania prób. Po otrzymaniu dodatnich wyników badania, zabezpieczenie urzędowe może być zdjęte, lecz tylko w obecności urzędnika K. S. i winno być ponownie nakładane aż do chwili zużycia całego zapasu środka skażającego.

§ 445. 1. Pracownie chemiczne D. P. M. S. badają jedną z nadesłanych próbek, drugą zaś przechowują u siebie przez okres półroczny. Po tym okresie przedsiębiorca może otrzymać zpowrotem pozostające na przechowaniu próbki. W przeciwnym razie ulegają one zniszczeniu.

2. Wynik badania stwierdza pracownia chemiczna przez wystawienie zaświadczenia (wyniku analizy), które przesyła urzędnikom, pobierającym próbę. Zaświadczenie to razem z protokółem pobrania odnośnych prób stanowi załącznik do książki kontrolnej.

§ 446. Przedsiębiorca ponosi koszty przesyłki i chemicznego badania prób szczególnych środków skażających. Należność, przypadającą za dokonanie badań chemicznych, obliczoną według stawek, ustalonych przez D. P. M. S., winien przedsiębiorca wpłacić do kasy D. P. M. S.

§ 447. 1. Badanie octu, jako środka skażającego, przeprowadza w wytwórniach octu Inspektor K. S.

2. Przedsiębiorstwo jest obowiązane zaopatrzyć się na swój koszt w przepisane przez władzę skarbową potrzebne przyrządy i odczynniki, uzupełniać je i stale utrzymywać w stanie, zdatnym do użycia.

§ 448. 1. Skażaniem spirytusu zapomocą ogólnego środka skażającego zarządza D. P. M. S.

2. Władza skarbowa II instancji może zezwolić gorzelniom rolniczym, na dokonywanie skażania spirytusu środkiem ogólnym, pod warunkiem jednak, że otrzymany denaturat będzie zużyty wyłącznie na potrzeby własnego gospodarstwa

3. Do skażania winien być w tych wypadkach stosowany ogólny środek skażający, nabyty w D. P. M. S.

§ 449. Skażanie spirytusu środkami szczególnemi odbywa się w miejscach odbioru spirytusu albo w przedsiębiorstwach, w których spirytus ma być zużyty.

§ 450. 1. Skażanie spirytusu ma się odbywać w obecności urzędników skarbowych.

2. O zamierzonem skażeniu przedsiębiorstwo winno zawczasu zawiadomić właściwego Inspektora K. S.

3. Urzędnicy, w obecności których dokonano skażenia, notują na rachunku (fakturze), wystawionym przez przedsiębiorstwo, od którego nabyto skażający środek, ilość wziętych do skażenia środków i zabezpieczają za każdym razem pozostałość tego środka urzędowem zamknięciem (§ 444).

4. Jeżeli urzędowe zabezpieczenie naczynia ze zbadanym już środkiem skażającym okazało się naruszone, lub też dostęp do wnętrza naczynia był możliwy, — należy pobrać ponownie dwie próby takiego środka skażającego i przesłać je do chemicznego zbadania.

5. Skażać jednorazowo można nie mniej, niż 1 hl. alkoholu łącznie. Władza skarbowa II instancji może jednak w poszczególnych wypadkach zezwolić na wyjątki.

6. Skażenie jest skończone, gdy środek skażający rozpuścił się dokładnie w spirytusie, względnie utworzył emulsję.

7. O dokonanem skażeniu spirytusu urzędnicy skarbowi sporządzają protokół według wzorów Nr. 39 i 40. W protokóle zaznacza się wynik skażenia oraz ilości i rodzaj środków skażających. Ilość skażonego spirytusu zapisuje się na przychód do ksiąg kontrolnych, według wzoru Nr. 41, jeżeli spirytus był skażony ogólnym środkiem skażającym, i według wzoru Nr. 42, jeżeli skażenia dokonano szczególnemi środkami.

8. W każdym wypadku dokonania skażenia urzędnicy skarbowi biorą próbę w naczynie o pojemności przynajmniej 1 litra. Po urzędowem opieczętowaniu tego naczynia pieczęcią urzędową i przedsiębiorcy oraz oznaczeniu etykietą doręcza się próbkę przedsiębiorcy, który ma ją przechowywać w ciągu 2-ch miesięcy, licząc od dnia dokonania skażenia. Po tym okresie czasu przedsiębiorca może próbą dowolnie rozporządzać.

§ 451. 1. Przedsiębiorca zamierzający przerabiać spirytus skażony szczególnemi środkami, winien złożyć podanie w U. S. A. M., wskazać ilość potrzebnego spirytusu nieskażonego, cel, do którego ma być użyty spirytus skażony, wymienić środek skażający, sposób technicznego postępowania przy zużyciu skażonego spirytusu, miejsce, w którem życzy sobie skażać spirytus, oraz miejsce przechowywania spirytusu skażonego, jak również pobranego, lecz jeszcze nieskażonego.

2. Pozwolenia wydaje władza skarbowa II instancji, o ile przydział spirytusu nie jest zastrzeżony kompetencji Ministra Skarbu (§ 440 ust. 1 i § 441).

§ 452. 1. Przed pobraniem przydzielonego spirytusu, w wypadkach, gdy spirytus ma być skażony nie w miejscu jego poboru, przedsiębiorca, pobierający spirytus, jest obowiązany zabezpieczyć należność monopolową w wysokości różnicy pomiędzy ceną, wyznaczoną na spirytus do wyrobu wódek gatunkowych, a ceną nabywanego spirytusu. Zabezpieczenie to ma być złożone w sposób, przepisany w §§ 60 i 61.

2. W wypadkach skażania spirytusu w miejscach poboru zabezpieczenie nie jest potrzebne.

3. Złożone przez przedsiębiorcę zabezpieczenie będzie zwrócone dopiero po przedłożeniu protokółu o dokonanem skażeniu oraz po uiszczeniu opłaty za ewentualne nadmierne ubytki drogowe spirytusu.

4. Minister Skarbu może w wyjątkowych wypadkach zezwolić na odstąpienie od żądania zabezpieczenia, jak również na odmienne regulowanie wysokości i formy zabezpieczenia.

§ 453. 1. Przedsiębiorstwo, zamierzające przerabiać spirytus nieskażony, winno uzyskać na to pozwolenie Ministra Skarbu (§ 440).

2. W podaniu należy wymienić cel użycia, roczne zapotrzebowanie, miejsce przechowania oraz przewidywaną normę zużycia spirytusu przy przerobie. Ponadto należy dokładnie opisać przebieg danej fabrykacji.

3. Jeżeli w przebiegu fabrykacji odzyskuje się zpowrotem część spirytusu, należy również podać, jaki jest procentowy stosunek otrzymywanego zpowrotem spirytusu do całej ilości spirytusu, wziętego do przerobu.

4. Spirytus można używać wyłącznie do celów, podanych w zezwoleniu i tylko we własnem przedsiębiorstwie.

5. Przedsiębiorstwo, które otrzymało zezwolenie na zużycie spirytusu nieskażonego, ma prowadzić książkę kontrolną według wzoru Nr. 43.

§ 454. 1. Spirytus skażony oraz nieskażony, przeznaczony do przerobu, należy przewozić pod urzędowem zabezpieczeniem z zachowaniem przepisów Cz. VI niniejszego rozporządzenia.

2. Przy przewozie spirytusu, tak skażonego jak i nieskażonego, należy obliczać zanik drogowy podług przepisów §§ 36 i 43.

3. Przy ubytkach drogowych, przekraczających dozwolone normy zaniku, należy:

a) przy spirytusie nieskażonym, ściągać należność w wysokości różnicy pomiędzy ceną, obowiązującą w czasie stwierdzenia ubytku za spirytus do wyrobu wódek gatunkowych, a ceną zapłaconą za nabyty spirytus; niezależnie od tego należy postąpić w myśl przepisów § 41,

b) przy spirytusie, skażonym szczególnym środkiem — przeprowadzać dochodzenie i w razie udowodnienia użycia spirytusu do innych celów, aniżeli te, do jakich był przeznaczony, wdrażać postępowanie karno-skarbowe,

c) przy spirytusie skażonym, stanowiącym własność monopolową — ściągać należność w wysokości ceny sprzedażnej tego spirytusu.

§ 455. Co najmniej raz na miesiąc urzędnik K. S. bada zapasy spirytusu w przedsiębiorstwach w obecności przedstawiciela przedsiębiorstwa; wyniki badania zapisuje się do księgi obrachunkowej.

§ 456. 1. Przy magazynowaniu spirytusu w przedsiębiorstwach, które przerabiają spirytus w stanie nieskażonym, należy obliczać zanik magazynowy według przepisów § 35 przy zastosowaniu postanowień §§ 38 i 41.

2. Zaniki przy używaniu spirytusu do celów przemysłowych ustala w każdym poszczególnym wypadku Minister Skarbu.

§ 457. Jeżeli jedno przedsiębiorstwo przerabia spirytus, nabyty po różnych cenach, wtedy poszczególne oddziały przedsiębiorstwa, przerabiające taki spirytus, nie mogą mieć między sobą wewnętrznego połączenia.

§ 458. 1. Pomieszczenia przedsiębiorstw, przerabiających spirytus, przyrządy i naczynia, służące do przechowywania i przerobu spirytusu, mają być przed rozpoczęciem przerobu urzędowo sprawdzone. Z czynności tej należy spisać stosowny protokół.

2. Przerób spirytusu ma się odbywać ściśle według opisu technicznego postępowania, zgłoszonego przez przedsiębiorstwo i zatwierdzonego przez władzę skarbową.

§ 459. 1. Urzędnicy K. S. obowiązani są w miarę potrzeby badać, a władze skarbowe zarządzać badanie ilości spirytusu w gotowych wyrobach lub półfabrykatach oraz kontrolować zużywanie spirytusu podczas fabrykacji.

2. W razie nasuwającego się podejrzenia urzędnicy K. S. mogą pobierać próbki gotowych wyrobów i półfabrykatów za zwrotem ceny kosztów własnych i odsyłać je w drodze urzędowej do zbadania przez pracownie chemiczne D. P. M. S. W takich wypadkach nie należy nakładać urzędowych zabezpieczeń na naczyniach, z których pobrano próbki.

3. Każde przedsiębiorstwo, przerabiające spirytus nieskażony lub skażony szczególnym środkiem, obowiązane jest przedstawiać na żądanie władz skarbowych rachunki i faktury na sprzedane wyroby ze spirytusu.

§ 460. 1. Stały nadzór ma być ustanowiony w fabrykach sztucznego jedwabiu, w fabrykach eteru i w wytwórniach bezdymnego prochu. Przedsiębiorstwa te winny bezpłatnie oddać do dyspozycji urzędników, wyznaczonych do stałego dozorowania, mieszkanie, odpowiadające wymaganiom § 25.

2. Stały dozór może być ustanowiony również i w innych przedsiębiorstwach, przerabiających spirytus w stanie skażonym lub nieskażonym, o ile władze skarbowe II instancji uznają to za niezbędne.

§ 461. 1. Zabrania się:

a) wydzielać spirytus z ogólnej masy skażonego spirytusu,
b) wydzielać całkowicie lub częściowo ze skażonego spirytusu środek skażający lub dodawać do skażonego spirytusu środki, mogące zmniejszyć działanie środka skażającego pod względem smaku, zapachu lub zabarwienia,
c) ułatwiać innym osobom całkowite lub częściowe odkażanie spirytusu,
d) używać lub ułatwiać innym osobom używanie spirytusu skażonego, całkowicie lub częściowo zwolnionego od opłaty monopolowej, do innych celów, niż te, do jakich został przeznaczony.

2. Powyższy zakaz w dosłownem jego brzmieniu ma być wywieszony w miejscu widocznem we wszystkich przedsiębiorstwach, przerabiających spirytus skażony, oraz we wszystkich zakładach, trudniących się sprzedażą skażonego spirytusu.

§ 462. 1. Moc wyrobów perfumeryjno-kosmetycznych płynnych pod wszelką nazwą i postacią, które sporządzono na spirytusie etylowym, nabytym po ulgowych cenach, nie może być niższą od 60° Tr. Materjały fryzjerskie, które nadają się do użytku tylko przy niższej zawartości alkoholu, mogą posiadać niższą moc, nie niższą jednakże od 45°. Moc spirytusu w wodach fryzjerskich i waga netto zawartości płynu w naczyniach powinny być uwidocznione na etykiecie, przyczem dopuszczalne różnice mocy nie mogą przenosić 2°.

2. Artykuły perfumeryjne i kosmetyczne, wyrobione ze spirytusu, nabytego po ulgowej cenie, mogą być wypuszczane z wytwórni do wolnego obrotu tylko w stanie zupełnie wykończonym w naczyniach, zamkniętych w sposób w handlu przyjęty.

3. Rozlew wody kolońskiej i t. p. wyrobów ze spirytusu, nabytego po ulgowych cenach, poza wytwórnią może odbywać się tylko na podstawie zezwolenia władzy skarbowej II instancji. Przedsiębiorstwa, trudniące się rozlewem, podlegają kontroli skarbowej narówni z wytwórniami.

4. Na każdem opakowaniu wyrobów perfumeryjno-kosmetycznych, wyrabianych ze spirytusu, nabytego po ulgowych cenach (flakony, słoiki, tuby, pudełka, obwoluty papierowe do mydeł), puszczanem w obrót handlowy, winna być wyraźnie i czytelnie oznaczona firma fabryki i jej siedziba.

§ 463. 1. Wszystkie przedsiębiorstwa, przerabiające spirytus bądź skażony szczególnym środkiem, bądź w stanie nieskażonym, winny prowadzić książki według załączonych wzorów Nr. Nr. 41, 42 i 43 oraz książkę odbiorców gotowych wyrobów.

2. Książki służą na okres roku kalendarzowego; przychód spirytusu i gotowych wyrobów ma być wpisywany natychmiast, natomiast rozchód gotowych wyrobów z końcem każdego dnia na podstawie pomocniczego podręcznego zapisku.

3. Powrotnie uzyskiwany spirytus wykazuje się w księdze kontrolnej, wzór Nr. 44.

4. Odpisy książek winny być przesyłane władzy skarbowej II instancji w sposób i w terminie, przepisanym w § 13.

§ 464. 1. Kto zamierza trudnić się sprzedażą spirytusu skażonego ogólnym środkiem skażającym, winien na to uzyskać pozwolenie U. S. A. M.

2. Pozwolenie należy przechowywać w zakładach sprzedaży na widocznem miejscu.

3. Osoby, uprawnione do detalicznej sprzedaży denaturatu, mogą nabywać skażony spirytus tylko w rozlewniach, w hurtowniach monopolowych, w komisowych hurtowniach lub w koncesjonowanych hurtowniach prywatnych.

4. Sprzedaż detaliczna spirytusu skażonego dozwolona jest tylko w naczyniach monopolowych o przepisanej pojemności, zaopatrzonych w nienaruszone zamknięcie urzędowe.

5. Kupcy detaliczni nie mogą sprzedawać spirytusu skażonego po cenach wyższych od cen, ustalonych przez Ministra Skarbu i oznaczonych na etykiecie.

6. W miejscach hurtowej sprzedaży skażonego spirytusu ogólnym środkiem winno się prowadzić książki przychodu i rozchodu spirytusu według wzoru Nr. 45.

7. Sprzedawcy obowiązani są pod rygorem cofnięcia prawa sprzedaży zastosować się do wszelkich przepisów o sprzedaży spirytusu skażonego.

§ 465. 1. Przedsiębiorcy, zużywający spirytus skażony w większych ilościach do celów napędowych lub technicznych, oraz szpitale, zużywające taki spirytus na potrzeby własne, otrzymują go z przedsiębiorstw monopolowych za osobnem pozwoleniem U. S. A. M.

2. W tych wypadkach wydaje się spirytus do naczyń odbiorcy, którego obowiązują wszelkie przepisy i rygory niniejszego rozporządzenia, dotyczące przewozu spirytusu do miejsca przeznaczenia.

3. Jednorazowy pobór spirytusu skażonego do naczyń własnych może wynosić najmniej 1 hl.

O urządzeniu i kontroli fabryk octu ze spirytusu.

§ 466. 1. Pomieszczenia fabryki octu nie mogą mieć żadnej łączności z mieszkaniami, jak również z innemi przedsiębiorstwami.

2. Każda octownia winna posiadać:

a) skład do przechowywania czystego i skażonego spirytusu, nadający się do nałożenia urzędowego zabezpieczenia,
b) oddział wyrobu octu,
c) skład gotowego octu,
d) pokój, przeznaczony do czynności urzędników K. S., który ma odpowiadać wymogom § 24.

§ 467. 1. W oddziale odbioru i przechowywania spirytusu powinny znajdować się naczynia i przyrządy, potrzebne do przyjęcia, skażania i przechowywania spirytusu.

2. W oddziale tym przechowuje się również zalegalizowaną wagę, służącą do przyjmowania spirytusu.

3. Naczynia transportowe, kadź denaturacyjną z łatwym dostępem ze wszystkich stron i naczynia do przechowywania skażonego spirytusu należy urzędownie zmierzyć wodą i zaopatrzyć w laski miernicze lub płynowskazy ze skalą, zapomocą których możnaby dokładnie mierzyć ilość płynu.

§ 468. W lokalu, przeznaczonym do wyrobu octu, znajdują się stojaki (aparaty) do przerobu spirytusu na ocet, naczynia do przechowywania dziennej porcji skażonego spirytusu i zbiornik do przyjmowania gotowego produktu. Naczynia te mogą być wymierzone geometrycznie. W sali aparatowej i w każdym stojaku winny znajdować się odpowiednie termometry.

§ 469. Gotowy ocet przechowuje się w oddzielnym, przeznaczonym tylko do tego celu magazynie, w odpowiednich zbiornikach lub beczkach, które powinny być urzędowo zmierzone i utrzymywane w zupełnej czystości.

§ 470. 1. W pokoju, przeznaczonym dla czynności urzędowych, winny być przechowywane przyrządy i odczynniki, potrzebne do badania zawartości i mocy spirytusu i octu, jako to: pojemniki cechowane 5 l., 1 l. i 0,1 l. do pomiaru naczyń, ocechowany alkoholomierz, termometr i tablice redukcyjne, aparacik odpędowy, zaopatrzony w podziałki cylinder szklany, pipety, roztwór fenolftaleiny, ługu sodowego. W pokoju tym przechowuje się również książki fabryczne, zeszyty i dokumenty.

2. Roztwór fenolftaleiny, ług sodowy i alkoholomierz winny być przechowywane stale pod urzędowem zabezpieczeniem.

3. Władza skarbowa II instancji może zarządzić stały nadzór urzędnika skarbowego w octowni dla pełnienia ścisłej kontroli przerobu spirytusu i wydajności wyrobionego z niego octu. W tym wypadku przedsiębiorca obowiązany jest dostarczyć delegowanemu urzędnikowi do jego dyspozycji bezpłatnie mieszkanie, odpowiadające warunkom § 25.

§ 471. Weryfikacja octowni odbywa się z zachowaniem odpowiednich przepisów, obowiązujących przy uruchomieniu gorzelni, podanych w Cz. II Dz. II niniejszego rozporządzenia.

§ 472. 1. D. P. M. S. ustala nia wnioski władz skarbowych II instancji wysokość rocznego przydziału spirytusu do wyrobu octu dla każdej poszczególnej octowni.

2. Właściciele octowni składają w tym celu podania do właściwej władzy skarbowej II instancji przed 1-ym grudnia każdego roku.

3. W podaniach tych należy wymienić:

a) zapotrzebowania spirytusu na rok następny,
b) maksymalną ilość i moc octu, jaka może być wyprodukowana dziennie w danej octowni ze wskazaniem ilości i pojemności czynnych stojaków,
c) przewidywany miesięczny zbyt z podaniem ilości oraz mocy octu, jaki będzie wypuszczany na rynek.

4. Władze skarbowe II instancji prześlą otrzymane podania ze swojemi wnioskami D. P. M. S. w terminie do 15-go grudnia danego roku.

5. D. P. M. S., załatwiając podania, może zasięgnąć opinji związku właścicieli fabryk octu w sprawie przydziału niezbędnej ilości spirytusu, poczem ustali roczne przydziały poszczególnym octowniom.

6. O przyznanych octowniom rocznych przydziałach spirytusu D. P. M. S. zawiadamia właściwe władze skarbowe II instancji i U. S. A. M., podając jednocześnie do ich wiadomości miejsca, z których spirytus ma być pobierany. Na podstawie zawiadomienia D. P. M. S. władze skarbowe II instancji wydają poszczególnym octowniom odpowiednie dokumenty o wysokości przydziału spirytusu z oznaczeniem warunków poboru i skażenia spirytusu.

7. Octownie, dla których przyznany roczny kontyngent przerobu okaże się niewystarczający, mogą przed upływem roku ubiegać się o powiększenie tego kontyngentu z zachowaniem wyżej podanych formalności, jednak dopiero po wykorzystaniu przynajmniej 3/4 przyznanego im kontyngentu.

§ 473. 1. Spirytus może być wydawany octowniom w granicach przyznanych przez D. P. M. S. rocznych przydziałów (§ 472), w miarę faktycznego przerobu spirytusu na ocet, w ilości za każdym razem co najmniej 1 hl., najwyżej zaś w ilości, równającej się dwumiesięcznemu zapotrzebowaniu danej octowni.

2. Władze skarbowe II instancji i U. S. A. M. obowiązane są dopilnować, aby należność monopolowa była zabezpieczona w myśl przepisu, podanego w § 452.

3. Pobór spirytusu do wyrobu octu odbywa się w następujący sposób:

a) urzędnik K. S., sporządzający protokół skażenia spirytusu, wypełnia po dokonaniu denaturacji zaświadczenie skażenia i pozostawia je po podpisaniu przedsiębiorcy,

b) producent octu, zamierzający pobrać następną partję spirytusu, wypełnia zgłoszenie do U. S. A. M. i przedkłada je wraz z zaświadczeniem i zezwoleniem władzy skarbowej II instancji na pobór spirytusu w ciągu całego roku właściwemu U. S. A. M.,

c) U. S. A. M. na podstawie przedstawionego zgłoszenia i zaświadczenia urzędnika K. S., które pozostaje w urzędzie, sprawdza, czy należność za ewentualne ubytki została zapłacona, czy zabezpieczenie jest wolne i do jakiej wysokości, wreszcie, czy nie zachodzą inne przeszkody i odnotowuje na odwrotnej stronie uprawnienia, że następna partja spirytusu w określonej wysokości może być wydana. W razie braku miejsca na odwrocie uprawnienia należy użyć nowego arkusza, odpowiednio zaświadczonego przez U. S. A. M.,

d) na podstawie takiej notatki, monopolowy skład wydaje spirytus okazicielowi uprawnienia.

§ 474. 1. Spirytus, przywieziony do octowni, winien być bezzwłocznie zgłoszony Inspektorowi K. S. i przyjęty w octowni w obecności urzędnika skarbowego.

2. Zabezpieczenie, złożone na czas przewozu spirytusu, może być zwolnione dopiero po przyjęciu i skażeniu całej ilości spirytusu w myśl przepisu następnego § 475, oraz po zapłaceniu przez przedsiębiorcę należności za ewentualny nadmierny ubytek drogowy.

§ 475. 1. Skażenie uskutecznia się przez zmieszanie spirytusu z wodą i z octem w takim stosunku, aby zawartość kwasu octowego na wagę w mieszaninie wynosiła co najmniej 10% zawartości bezwodnego alkoholu i ażeby mieszanina zawierała najwyżej 20% alkoholu.

2. Ocet do skażania należy brać z magazynu octowni, przyczem przed dokonaniem skażenia ocet ma być dokładnie zbadany przez Inspektora K. S. na procentową zawartość w nim kwasu octowego.

§ 476. O skażeniu spirytusu w octowni spisuje się protokół w 2-ch egzemplarzach, według załączonego wzoru Nr. 46. Dane protokółu wciąga się do książki obrachunkowej. Niezwłocznie po dokonaniu skażenia i dokładnem wymieszaniu płynu skażonego, urzędnicy K. S. pobierają z płynu próbę, sprawdzają w niej zawartość alkoholu oraz kwasu octowego i zlewają do butelki o pojemności co najmniej półlitrowej. Na butelce tej nalepiają etykietę z wymienieniem dnia skażenia i po urzędowem opieczętowaniu, pozostawiają próbę odpowiedzialnemu kierownikowi fabryki octu do przechowania w octowni w ciągu 2-ch miesięcy.

§ 477. 1. Octownia winna zaopatrzyć się w książkę obrachunkową, według załączonego wzoru Nr. 47, oparafowaną i zaświadczoną przez właściwy U. S. A. M.

2. Do książki tej wpisuje się wszystkie dane, dotyczące przychodu i rozchodu spirytusu, przeznaczonego do wyrobu octu, tudziez obrotu gotowego octu, z przeniesieniami od początku roku obrachunkowego, zgodnie z podanemi na wzorze objaśnieniami i pouczeniami.

3. Ostatniego dnia każdego miesiąca odpowiedzialny kierownik octowni robi w książce obrachunkowej zestawienie miesięczne ze wskazaniem pozostałości płynu skażonego na dzień pierwszy ubiegłego miesiąca, przychodu i rozchodu za ubiegły miesiąc, a także pozostałości na dzień pierwszy następnego miesiąca, tudzież obrotu gotowego octu. Taki sam obrachunek należy przeprowadzic za cały rok ubiegły po zakończeniu roku.

4. Jednocześnie z zestawieniem miesięcznem, odpowiedzialny kierownik octowni sporządza odpis książki obrachunkowej za miesiąc ubiegły i po stwierdzeniu zgodności odpisu na miejscu przez urzędnika K. S., przesyła odpis wprost władzy skarbowej II instancji. Gdyby w terminie do 5 dni po upływie miesiąca obrachunkowego urzędnik skarbowy nie przybył do octowni, celem sprawdzenia i potwierdzenia zgodności odpisu, kierownik octowni winien przesłać powyższy odpis władzy skarbowej II istancji, stwierdziwszy uprzednio własnym podpisem zgodność tegoż z książką obrachunkową.

5. Wszelkie dowody, jako to: świadectwa przewozowe, protokóły o przyjęciu i skażeniu spirytusu, kwity na opłatę należności za ewentualne ubytki, przekraczające normę zaników drogowych, należy przechowywać w odpowiednich zeszytach. W octowni muszą się też znajdować oddzielne zeszyty ze szczegółowym opisem i planem octowni tudzież z protokółami weryfikacyjnemi o pomiarze naczyń fabrycznych.

6. Oprócz księgi obrachunkowej, octownie powinny posiadać ewidencję stałych robotników i księgę do zapisywania zarządzeń władz skarbowych.

Eter etylowy i estry.

§ 478. 1. Warunki wyrobu i obrót eterem etylowym normuje osobne rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu i z Ministrem Skarbu z dnia 22 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 281).

2. Przedsiębiorstwa, wyrabiające eter etylowy ze spirytusu podlegają K. S. i są obowiązani stosować się do postanowień niniejszego rozporządzenia o kontroli przedsiębiorstw, przerabiających spirytus skażony szczególnym środkiem.

§ 479. 1. Do wyrobu estru etylowego kwasu octowego lub estru etylowego kwasu mrówkowego może być wydawany spirytus po zniżonej cenie pod warunkiem, że estrów użyje się pod urzędową kontrolą:

a) do wywozu zagranicę,
b) do celów przemysłowych wewnątrz Państwa; jako cele przemysłowe należy również rozumieć przerób estrów w fabrykach przetworów cukrowych,
c) do doświadczeń naukowych lub technicznych,
d) do sporządzania środków opatrunkowych,
e) do celów leczniczych (aptecznych i narkozy).

2. Przedsiębiorstwa, które zamierzają wytwarzać estry do celów wyżej wymienionych ze spirytusu po zniżonej cenie, winny uzyskać na to pozwolenie władzy skarbowej II instancji, podlegają dozorowi K. S. i są obowiązane stosować się do postanowień niniejszego rozporządzenia o kontroli nad przedsiębiorstwami, przerabiającemi spirytus, skażony szczególnym środkiem.

§ 480. Przy ubytkach eteru lub estrów za podstawę do obliczenia spirytusu, zużytego na wyrób tych produktów, przyjąć należy normy, ustalane w poszczególnych wypadkach przez Ministra Skarbu.

§ 481. Poza wypadkami, przewidzianemi w § 479, spirytus może być wydawany do wyrobu estrów po cenach, ustalonych na spirytus do wyrobu wódek gatunkowych.

§ 482. 1. Następujące wyroby nie powinny zawierać alkoholu metylowego: produkty spożywcze— szczególnie napoje alkoholowe, środki lecznicze i wzmacniające, pachnidła, środki do czyszczenia, pielęgnowania lub barwienia skóry, włosów, paznogci, jak również środki do pielęgnowania jamy ustnej. O ile wyroby powyższe zawierają alkohol metylowy, nie mogą znajdować się w handlu i w obrocie i nie mogą być sprowadzane z zagranicy.

2. Przepisy ustępu 1-go nie dotyczą:

a) formaliny i produktów formalinowych,
b) produktów, zawierających znikome, technicznie nieuniknione ilości alkoholu metylowego, powstałego z wyjściowych związków, posiadających grupy metylowe, lub wskutek innych procesów, związanych z przebiegiem fabrykacji. Spirytus drzewny, w myśl niniejszych przepisów, uważany jest również za alkohol metylowy.

CZĘŚĆ VIII.

Postanowienia przejściowe i końcowe.

Ilość nowych gorzelni w trzechleciu 1927/28/29/30.

§ 483. 1. W trzechleciu 1927/28/29/30, to jest w czasie od 1 września 1927 r. do 31 sierpnia 1930 r., może powstać w całem Państwie najwyżej 110 nowych gorzelni rolniczych.

2. Z powyższej ilości przypada na poszczególne województwa:

warszawskie	— 6	wołyńskie	— 10
łódzkie	— 4	poznańskie	— 2
kieleckie	— 4	pomorskie	— 2
białostockie	— 15	krakowskie	— 0
lubelskie	— 6	lwowskie	— 2
wileńskie	— 20	stanisławowskie	— 4
nowogródzkie	— 20	tarnopolskie	— 0
poleskie	— 15	śląskie	— 0

Razem 110.

§ 484. 1. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w miesiąc po ogłoszeniu z następującemi wyjątkami:

normy zaniku magazynowego (składowego) oraz zaniku rektyfikacyjnego, określone w § 34 punkt a) i c) i w §§ 35 i 37 jak również przepisy o prowadzeniu ksiąg obowiązują od początku najbliższego roku obrachunkowego, to jest od 1 września 1928 r. względnie od 1 stycznia 1929 r.

2. Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą wszystkie rozporządzenia, wydane w sprawach, unormowanych w niniejszem rozporządzeniu, z wyjątkiem:

a) tych przepisów dawnych rozporządzeń, które zostały wyraźnie utrzymane w mocy (§§ 109, 216 i 217) i
b) norm zaników magazynowego (składowego) i rektyfikacyjnego oraz przepisów o prowadzeniu ksiąg, które zachowują moc obowiązującą do końca bieżącego roku obrachunkowego, t. j. do 31 sierpnia względnie do 31 grudnia 1928 r.

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*
Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*
Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*
Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

(D. U. R. P. z dnia 11 czerwca 1928 r. Nr. 60 poz. 556.)

ZAŁĄCZNIK A.
do § 110.

INSTRUKCJA

dla władz skarbowych II instancji o sposobie podziału wojewódzkiego prawa odpędu pomiędzy poszczególne gorzelnie przemysłowe (melasowe, drożdżowe, owocowe i pejsachowe).

§ 1.

Po ustaleniu przez Ministra Skarbu wysokości prawa odpędu dla poszczególnych województw i kategoryj gorzelni na dane trzechlecie, władze skarbowe II istancji przystępują do podziału ustalonych ilości pomiędzy poszczególne gorzelnie przemysłowe (art. 37), które złożyły odnośne podanie w przepisanym terminie.

Gorzelnie melasowe.

§ 2.

Podziału prawa odpędu pomiędzy gorzelnie melasowe należy dokonać w sposób następujący:

z wojewódzkiego prawa odpędu gorzelni melasowych:

a) 40% dzieli się w stosunku prostym do rozmiarów gorzelni t. j. do pojemności kadzi fermentacyjnych.

Dla gorzelni melasowych, posiadających podwójne całkowite (z wyłączeniem budynków i kotłów) urządzenie i przyrządy kontrolne osobno dla wypędu spirytusu zwykłego i osobno dla pejsachowego — nie należy uwzględniać kadzi fermentacyjnych, przeznaczonych dla wypędu spirytusu pejsachowego.

W obliczeniu należy uwzględniać geometryczną pojemność kadzi fermentacyjnych gorzelni, lecz nie większą, niż ustaloną w kampanji 1924/25 r., względnie w pierwszej kampanji po dniu 4 października 1924 r., na którą gorzelnia uzyskała prawo odpędu.

b) 40% dzieli się w stosunku prostym do przeciętnej produkcji w trzech kampanjach, bezpośrednio poprzedzających moment podziału prawa odpędu. Jeżeli gorzelnia była czynna tylko dwie lub jedną kampanję, należy uwzględnić odpowiednio przeciętną produkcję w tych dwóch kampanjach lub produkcję jednej kampanji.

Dla gorzelni, wymienionych w punkcie a) ust. 2 należy wyłączyć ilości spirytusu pejsachowego, wyprodukowane na osobnych aparatach.

c) 10% dzieli się w stosunku odwrotnym do liczby kilometrów, wyrażających odległości gorzelni od najbliższej czynnej cukrowni.

Przy większych odległościach należy brać do obliczenia odległość od stacji kolejowej gorzelni do stacji kolejowej cukrowni.

d) 10% dzieli się w zależności od technicznego uposażenia gorzelni. W tym celu władza skarbowa II instancji porówna według własnej oceny i podzieli gorzelnie danego województwa na dwie kategorje: 1) lepiej i 2) gorzej technicznie wyposażone.

Gorzelniom 1-szej kategorji należy przyznać po 3, zaś gorzelniom 2-ej kategorji po 2 punkty, poczem podzielić prawo odpędu wprost proporcjonalnie do liczby punktów.

Gorzelnie drożdżowe.

§ 3.

Każdej gorzelni drożdżowej przydziela się prawo odpędu w granicach wojewódzkiego prawa odpędu dla tej kategorji gorzelni i według przepisów art. 4 ust. 3 punkt c).

Gorzelnie owocowe.

§ 4.

Przy podziale prawa odpędu pomiędzy gorzelnie owocowe, połowę dzieli sie w stosunku do przeciętnej produkcji w ostatnich trzech kampanjach, a drugą połowę — do pojemności kadzi fermentacyjnych, z zastrzeżeniem, zawartem w postanowieniu § 2 punkt a) ust. 3 niniejszej instrukcji.

Dla gorzelni owocowych, nieposiadających przyrządów kontrolnych w chwili podziału odpędu, władza skarbowa II instancji dokona jedynie obliczenia i nie przydzielając prawa odpędu przedstawi swój wniosek do decyzji Ministrowi Skarbu.

Gorzelne pejsachowe (melasowe).

§ 5.

Do otrzymania przydziału prawa odpędu na zasadzie art. 47 ust. 3 punkt e) uprawnione są te gorzelnie melasowe, które równocześnie z podaniem o przydział prawa odpędu złożą deklarację, iż w danem trzechleciu będą pędziły wyłącznie spirytus pejsachowy, tudzież gorzelnie, posiadające specjalne całkowite (z wyłączeniem budynków i kotłów) urządzenie, przeznaczone wyłącznie dla wypędu spirytusu pejsachowego, niezależnie od osobnego całkowitego urządzenia dla wypędu zwykłego spirytusu z melasy. W tym ostatnim wypadku dla wymiaru prawa odpędu należy przyjąć, iż przedsiębiorca posiada dwie odrębne gorzelnie, pod warunkiem, że są one urządzone w myśl obowiązujących przepisów.

Podziału prawa odpędu między gorzelnie pejsachowe dokonają władze skarbowe II instancji na zasadach § 4 ust. 1 niniejszej instrukcji, przyczem o ile gorzelnia produkowała w poprzednich kampanjach zwykły spirytus z melasy i spirytus pejsachowy, należy brać za podstawę wyłącznie produkcję spirytusu pejsachowego.

§ 6.

Po dokonaniu podziału odpędu, władze skarbowe II instancji zawiadamiają każdą gorzelnię o wysokości przyznanego prawa odpędu, a po uprawomocnieniu się przydziału, całkowity materjał przesyłają do D. P. M. S.

ZAŁĄCZNIK B.
do § 443.

NORMY

stosowania środków skażających do skażania spirytusu, nieprzeznaczonego do picia.

Na 1 hl. 100° spirytusu:

1. Do sporządzania spirytusu skażonego ogólnym środkiem, a przeznaczonego do ogrzewania, oświetlenia i t. p.
2 l spirytusu metylowego,
0,5 l zasad pirydynowych,
1 l olejów ketonowych,
0,3 l nafty,
0,2 l barwnika (roztworu fioletu krystalicznego w spirytusie metylowym o zawartości 0,4 g fioletu krystalicznego w jednym litrze spirytusu metylowego).
Razem: 4 litry.

2. Do wytwarzania eteru:
10 l eteru, lub
1 l benzolu, lub
0,5 l terpentyny, lub
0,025 l tłuszczu zwierzęcego.

3. Do wytwarzania celuloidu, celitu, dermatoidu, jedwabiu sztucznego i syntetycznej kamfory:
1 kg kamfory, lub
1 kg kalafonji, lub
10 l eteru.

4. Do wytwarzania farb anilinowych, drukarskich, bieli ołowianej, estrów kwasu octowego, żywic, alkaloidów, glukozydów, paraldehydu, kwasu salicylowego i jego soli, santoniny, materjałów wybuchowych z wyjątkiem tych, które ze względu na potrzeby wojskowe wymagają spirytusu nieskażonego, oraz niektórych środków leczniczych i chemicznych, które w stanie gotowym nie zawierają spirytusu, tudzież estru etylo-octowego lub etylo-mrówkowego:
2 l terpentyny, lub
1,5 l czterochlorku węgla, lub
1 kg kalafonji.

5. Do wytwarzania różnego rodzaju lakierów, z wyjątkiem glazury browarniczej, oraz lakierów, używanych przy wyrobie środków spożywczych, jako też politury, wosków do cieniowania (częściowego zmywania lakieru z wyrobów ceramicznych), oraz środków do czyszczenia przedmiotów zdobniczych i galwanizowanych wyrobów metalowych:
1 kg kalafonji, lub
2 l terpentyny, lub
5 l benzyny naftowej, lub
0.025 l oleju zwierzęcego, lub
2,5 l spirytusu drzewnego.

6. Do wytwarzania glazury browarniczej i apretury wyrobów gumowych:
1 kg kalafonji, lub
6 kg. szelaku.

7. Do wytwarzania lakierów barwnych, farb do pieczętowania i atramentów:
2,5 l spirytusu drzewnego, lub
2 l terpentyny, lub
0,025 l oleju zwierzęcego.

8. Do przyrządzania kolodjum chlorosrebrowego, bromosrebrowego, lub jodosrebrowego, żelatyny chlorosrebrowej, bromosrebrowej lub jodosrebrowej, lub podobnych związków, oraz innych emulsyj do papierów, błon i klisz fotograficznych:
10 l eteru, lub
1 l płynnego kwasu karbolowego.

9. Do przygotowywania chlorku i bromku etylu, do tłuszczów lekarskich, zawierających jod lub brom, oraz do wytwarzania chloroformu, jodoformu lub bromoformu:
0,5 kg chlorku etylu, lub
0,3 kg bromku etylu, lub
0,3 kg chloroformu, lub
0,3 kg jodoformu.

10. Do przygotowywania wyrobów perfumeryjnych i kosmetycznych:
2 l terpentyny, lub
1 l estru dwuetylowego kwasu ftalowego, lub
0,5 kg tymolu, lub
5 kg tynktury benzoesowej, otrzymanej według recepty:
1 część wagowa żywicy benzoesowej i 5 części wagowych spirytusu.

11. Do przygotowywania płynów do dezynfekcji formalinowej (po chorobach zakaźnych):
1 l formaliny.

12. Do celów dezynfekcyjnych, np. mycia rąk przed operacją (lecz nie do przemywania lub wcierania):
1 l estru dwuetylowego kwasu ftalowego.

13. Do sporządzania płynów dla preparatów botanicznych, zoologicznych i medycznych:
1 l estru dwuetylowego kwasu ftalowego, lub
1 l kwasu karbolowego płynnego, lub
1 l benzyny naftowej.

14. Do fabrykacji mydeł i wyrobów pokrewnych:
1 kg oleju rycynowego i
0,4 kg ługu sodowego lub potasowego.

15. Do przyrządzania tłuszczów i maści (lanoliny i t. p.) olejów przędzalniczych i foluszowych, oraz galalitu:
5 l benzyny naftowej.

16. Do przyrządzania środków leczniczych wogóle:
2 l terpentyny, lub
1 kg kalafonji, lub
1 kg kamfory, lub
0,5 kg tymolu.

17. Do sporządzania środków leczniczych dla użytku zewnętrznego:
1 l estru dwuetylowego kwasu ftalowego, lub
1 l kwasu karbolowego płynnego.

18. Do wyrobu octu stołowego:

kwas octowy w takim stosunku, ażeby zawartość w mieszaninie bezwodnego kwasu octowego wynosiła co najmniej 10% zawartości bezwodnego alkoholu, a zawartość alkoholu nie przekraczała 20% objętościowych.

19. Do wyrobu celonu:

5% acetonu i

3% benzolu.

20. Do przygotowywania esencyj dla napojów bezalkoholowych, oraz do wyrobów cukierniczych:

4 l kwasu mlekowego 50%-ego, lub

2,5 l „ „ 80% „

Załącznik C.
do § 444.

Normy ilościowe próbek środków skażających

przesyłanych do badania chemicznego.

Środki skażające, przesyłane celem zbadania, powinny znajdować się w zupełnie czystych, szczelnie zamkniętych lub zakorkowanych naczyniach, lub też w czystych, możliwie dobrze izolowanych od wpływów wilgoci, opakowaniach.

Ilości środków skażających, przesyłane do pracowni chemicznej, winny być następujące:

alkohol metylowy	1 l
zasady pirydynowe	600 cm^3
olej ketonowy	1 l
nafta	400 cm^3
fiolet krystaliczny	5 g
kamfora	30 g
terpentyna	500 cm^3
eter	500 cm^3
olej zwierzęcy	300 cm^3
chloroform	300 cm^3
jodoform	5 g
tymol	15 g
formalina	400 cm^3
ester dwuetylowy kwasu ftalowego	350 cm^3
benzyna naftowa c. wł. 0,65 — 0,73	500 cm^3
ług sodowy	50 g
olej rycynowy	30 g
szelak	50 g
kalafonja	30 g
chlorek etylowy	50 cm^3
bromek etylowy	100 cm^3
czterochlorek węgla	250 cm^3
kwas karbolowy płynny	40 g
aceton	1 l
benzol	400 cm^3
solventnafta	400 cm^3
kwas mlekowy	75 g
tynktura benzoesowa	100 cm^3
kwas octowy	100 cm^3
ocet	500 cm^3

WZÓR Nr. 1.
Załącznik do § 52.

PROTOKÓŁ

pomiaru zbiornika Nr.__________służącego do__________
__________ w __________, znajdującej(ego) się__________

Na zasadzie §§ 46—49 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 lutego 1928 r. __________
____
wykonali pomiar __________(zasadniczy względnie następny) __________Nr.__________znajdującego się w__________
__________, przeznaczonego do __________
____

Przystępując do pomiaru, stwierdzono, że:

1) Zbiornik ustawiony prawidłowo na trwałym fundamencie (takim to): __________
____
2) Zbiornik wykonany z__________ żadnych uszkodzeń, zmian kształtu i przeciekań w szwach nie wykazuje__________
____
3) Uzbrojenie zbiornika stanowią__________
Uzbrojenie zastano w __________
4) Forma zbiornika (cylinder leżący lub stojący, prostopadłościan i t. p.)__________
__________ o wymiarach__________
____
5) Do mierzenia płynu zbiornik posiada (tu należy wymienić rodzaj i ilość przyrządów do mierzenia: laska, taśma, płynowskaz, szkła wzierne)__________
____
6) Poprzedni pomiar był dokonany:__________

Zbiornik napełniono wodą o temperaturze______ ^{0} C. do wylotu rury wpustowej, poczem pomiar uskuteczniano wylewem wody do miernika o pojemności__________, uprzednio dokładnie zmierzonego zapomocą zalegalizowanych miar.

Po odlaniu każdego miernika i po zupełnem uspokojeniu się poziomu wody w zbiorniku, poszczególne podziałki oznaczono kreskami na (lasce, skali i t. p.)
____

Tym sposobem odlano__________ pełnych mierników, pozostały zaś płyn, po zmierzeniu go ocechowanemi miarami pod szkło, stanowi__________ litrów.

Zatem pojemność zbiornika Nr.__________ stanowi ogółem__________ litrów (słownie __________).

Ustaloną pomiarem pojemność oznaczono na zbiorniku olejną farbą obok numeru.

Po ukończeniu pomiaru kreski na (lasce, skali)__________
__________ zostały utrwalone zapomocą (nacięć, farbą olejną) __________
____

Obok podziałek utrwalono w odstępach __________ litrów liczby, odpowiadające pojemności zbiornika, licząc od podziałki oznaczonej kreską zero. Do wskazań__________(laski, skali) należy dodawać__________ litrów.

Przyrząd do mierzenia zabezpieczono należycie od zmian (wskazać jak: plombami, wypaleniem godła__________) __________
____

Do protokółu dołącza się rysunek laski mierniczej.

Przez cały czas trwania pomiaru temperatura wody była__________^{0}C. a temperatura pomieszczenia __________^{0} C.

Protokół sporządzono w 3-ch egzemplarzach, z których__________
____

Inspektor: Komisarz: Kierownik:

UWAGA: Podług tego wzoru należy sporządzać protokóły pomiaru zbiorników, mierników zwykłych oraz wszelkich naczyń i rezerwuarów, przeznaczonych do stałego lub czasowego przechowywania spirytusu lub wyrobów spirytusowych w gorzelniach, rektyfikacjach, wolnych składach, fabrykach wódek gatunkowych i t. p.

WZÓR Nr. 2.

Załącznik do § 52.

P R O T O K Ó Ł

pomiaru kontrolnego miernika (stałego lub przenośnego) Nr.________ znajdującego się w ________

Na zasadzie §§ 46 — 49 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 lutego 1928 r. wykonali pomiar kontrolnego miernika (stałego, przenośnego) Nr.________, znajdującego się w________

Przystępując do pomiaru, stwierdzono, że:

1) Miernik ustawiony (wymienić tu, czy na stałe, czy też czasowo do pomiaru, jak ustawiony)________

2) Miernik wykonany z________

żadnych uszkodzeń, zmian kształtu lub przeciekań nie wykazuje.

3) Uzbrojenie miernika stanowi ________

Uzbrojenie zastano w ________

4) Forma miernika ________ o wymiarach ________

5) Do mierzenia płynu miernik posiada: ________

6) Poprzedni pomiar był dokonany ________

Pomiaru kontrolnego miernika dokonano w ten sposób, że z napełnionej ________ pod szkło 10-cio litrowej zalegalizowanej miary spirytus (wodę) ostrożnie i starannie wylewano do kontrolnego miernika.

Po spłynięciu z miary resztek płynu i zupełnem uspokojeniu się poziomu jego w mierniku oznaczono kreskami kolejne podziałki na*) ________

W powyższy sposób przelano________ miar 10-cio litrowych oraz dolano ________ litrów płynu do zupełnego napełnienia miernika.

Pomiar powtórzono dwukrotnie, przyczem otrzymano wyniki jednakowe.

Zatem pojemność miernika stanowi________ litrów (słownie ________litrów).

Ustaloną pomiarem pojemność oznaczono na mierniku olejną farbą obok numeru.

Otrzymane przy pomiarze kreski na________ utrwalono zapomocą ________, a koło kresek utrwalono ________w odstępach ________ litrów liczby, odpowiadające pojemności miernika od dna do danej kreski.

Urządzenia pomiarowe zabezpieczono od zmian*)________

Przez cały czas trwania pomiaru miernika temperatura (wody, spirytusu)________ była ________° C., temperatura pomieszczenia ________° C.

Protokół sporządzono w 3-ch egzemplarzach, z których ________

Inspektor: **Komisarz:** **Kierownik:**

*) UWAGA: Niewielkie mierniki przenośne (100—200 litrowe) urządzane są zwykle w ten sposób, że nie posiadają wcale urządzeń mierniczych (lasek, szkieł, płynowskazów), na których oznacza się kolejne podziałki. Miernik taki posiada górną część znacznie zwężoną z obrzeżem starannie oszlifowanem, aby napełnianie miernika mogło być uskuteczniane do samego obrzeża pod szkło. Takie przenośne kontrolne mierniki winny być przy pomiarze napełniane całkowicie pod szkło, a pomiar winien być dokonany ściśle bez pozostawienia pęcherzyków powietrza pod szkłem tak samo, jak to się dokonywa przy każdorazowem napełnianiu cechowanej miary.

WZÓR Nr. 3.
Załącznik do § 52.

PROTOKÓŁ

pomiaru odbieralnika Nr.________, przeznaczonego do przyjęcia dziennych odpędów spirytusu w gorzelni____
____

Na zasadzie § 50 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 lutego 1928 r.________________
____
____
____

wykonali pomiar odbieralnika Nr.________, przeznaczonego do przyjęcia dziennych odpędów spirytusu w gorzelni____
____

Przystępując do pomiaru, stwierdzono, że:

1) odbieralnik jest wykonany z ________________________ i posiada formę ________________________
2) ustawiony trwale ________________________
3) uzbrojenie odbieralnika stanowią (dokładnie wyliczyć całe uzbrojenie i opisać urządzenie rur dopływowej i ssącej)________________________
____
____
____
4) Odbieralnik zastano próżny i dobrze oczyszczony.
5) Rury dopływowa i ssąca________________________nie przeciekają i nie są zanieczyszczone.
6) Mieszadło (czy odpowiada swemu przeznaczeniu i czy swobodnie działa) ________________
____
7) Pompa opróżnia odbieralnik (czy do sucha, czy też pozostaje płyn i ile, a o ile pozostaje, to czy jest kurek do spuszczania pozostałości?) ________________________
____
____

Pomiaru odbieralnika dokonano w ten sposób, że z napełnianej pod szkło 10-cio (lub 5-cio) litrowej zalegalizowanej miary spirytus (wodę) ostrożnie i starannie wlewano do odbieralnika. Po spłynięciu z miary resztek płynu i zupełnem uspokojeniu się poziomu jego w odbieralniku, oznaczano kreskami kolejne podziałki na lasce odbieralnika.

W powyższy sposób wlano________________miar________________litrowych oraz dolano________litrów płynu do zupełnego napełnienia odbieralnika.

Pomiar (zasadniczy) powtórzono dwukrotnie, przyczem otrzymano wyniki zupełnie jednakowe.

Następnie dokonano sprawdzenia otrzymanych na lasce podziałek, wlewając do opróżnionego odbieralnika wodę (lub spirytus) z oddziałów bębna kontrolno-mierniczego przyrządu. W tym celu, po każdem kolejnem opróżnieniu się 5-cio litrowego oddziału bębna i po uspokojeniu się płynu w odbieralniku, opuszczano laskę mierniczą i sprawdzano, czy poziom nalanego płynu zgadza się z kreskami, naznaczonemi przy poprzednim pomiarze, dokonanym zapomocą cechowanej miary.

Po otrzymaniu zupełnej zgodności obu pomiarów laskę mierniczą zabezpieczono od zmian, zgodnie z przepisem § 49________________________.

Przez cały czas trwania pomiaru odbieralnika temperatura (wody, spirytusu) była ________ °C., temperatura zaś pomieszczenia________°C.

Protokół sporządzono w 3-ch egzemplarzach, z których________________________
____
____

INSPEKTOR:

KOMISARZ:

KIEROWNIK:

WZÓR Nr. 4.
Załącznik do § 63.

MINISTERSTWO SKARBU

PATENT AKCYZOWY

Opłata patentowa .... zł. (zł. wyraźnie ....)
została wpłacona do Kasy Skarbowej w ....
za pokwitowaniem z dnia .... r. 192... L. ....
Wydany na imię ....
na prawo produkcji, zgodnie z istniejącemi przepisami ....
....
od .... r. 192... do .... r. 192...
w ....
powiatu ....

.........., dnia .... 192 r.

m. p.

Naczelnik Urzędu Skarbowego
Akcyz i Monopolów Państwowych

Niniejszy patent powinien być umieszczony w zakładzie na widocznem miejscu, w przeciwnym razie winni ulegną karze pieniężnej.

Na rok 192...

WZÓR Nr. 5
Załącznik do § 63.

MINISTERSTWO SKARBU

PATENT AKCYZOWY

Opłata patentowa .... zł. (zł. wyraźnie ....)
została wpłacona do Kasy Skarbowej w ....
za pokwitowaniem z dnia .... r. 192... L. ....
Wydany na zasadzie koncesji, udzielonej przez ....
w ....
w dniu .... 192... r. L. ....
na imię ....
na prowadzenie w roku 192..., zgodnie z wymienionemi w koncesji warunkami, przedsiębiorstwa, a mianowicie: ....
w .... powiatu ....
przy ulicy .... w domu Nr. ....

.........., dnia .... 192 r.

m. p.

Naczelnik Urzędu Skarbowego
Akcyz i Monopolów Państwowych

Niniejszy patent powinien być umieszczony w zakładzie na widocznem miejscu, w przeciwnym razie winni ulegną karze pieniężnej.

WZÓR Nr. 6.
Załącznik do § 63.

(*Strona 1*).

W Y K A Z
wydanych patentów akcyzowych.

(*Strona 2*).

N. p.	M I E J S C O W O Ś Ć					Klasa miejscowości		
	Powiat	Miasto	Osada, wieś	Ulica	Nr. domu	I	II	III
1	2	3	4	5	6	7	8	9

(*Strona 3*).

IMIĘ i NAZWISKO	Rodzaj zakładu	Patent	Wpłacono należność		
		Zł. gr.	Kasa	Miesiąc i dzień	L.
10	11	12	13	14	15
Z przeniesienia opłat patentowych					
Do przeniesienia opłat patentowych					

	Nr. porządkowy
	Miejsce nałożenia plomb
	Ilość plomb
	Nr.Nr. plomb
	Data nałożenia czy też zdjęcia plomb i podpisy
	Ilość plomb
	Nr.Nr. plomb
	Data nałożenia czy też zdjęcia plomb i podpisy
	Ilość plomb
	Nr.Nr. plomb
	Data nałożenia czy też zdjęcia plomb i podpisy
	Ilość plomb
	Nr.Nr. plomb
	Data nałożenia czy też zdjęcia plomb i podpisy
	Ilość plomb
	Nr.Nr. plomb
	Data nałożenia czy też zdjęcia plomb i podpisy

WZÓR Nr. 7.
Załacznik do § 187.

SPIS PLOMB

na aparatach .... Nr. ....

powiat .... województwo ....

Kampanja 192...... — 192......

WZÓR Nr. 8.
Załącznik do § 188.

OGÓLNY PROTOKÓŁ O WERYFIKACJI

gorzelni w ______
będącej własnością ______
w powiecie ______ na kampanję ______
Dnia ______ 192__ r.

______

Inspektor K. S. ______
i Komisarz ______ w obecności kierownika gorzelni ______
dokonali oględzin i sprawdzenia gorzelni, znajdującej się w ______
pow. ______ z następującym wynikiem:

1) stwierdzono, że rozkład pomieszczeń gorzelni oraz rodzaj i ilość przyrządów i naczyń odpowiada dołączonym do tego, potwierdzonym urzędownie szkicom, opisom (względnie spisom) i że w składzie pomieszczeń gorzelni oraz rodzaju i ilości przyrządów i naczyń nie zaszła żadna zmiana w porównaniu ze stanem z kampanji ubiegłej, opisanym w protokóle sprawdzenia z dnia ______ 192__ r.
z wyjątkiem: ______

______

______

2) w kampanji bieżącej będą w gorzelni używane przyrządy i naczynia, wymienione w spisie z dnia ______ 192__ r.

3) pojemność kadzi fermentacyjnych i drożdżowych obliczono kubicznie, parnik zaś — ziemniakami, wyniki zaś pomiaru uwidoczniono w dołączonych protokółach z dni ______

______

4) odbieralnik spirytusu wymierzono nalewem wody, a wynik pomiaru podano w przylegającym protokóle z dnia ______ 192__ r.

5) zbiornik, przeznaczony do przechowania spirytusu w magazynie gorzelni, zmierzono kubicznie i wodą według załączonego protokółu z dnia ______

6) w urządzeniu i stanie aparatu odpędowego, opisanych w protokóle z dnia ______ nie zaszły żadne zmiany, lub zaszły zmiany następujące ______

______

Aparat odpędowy wypróbowano wodą i parą, poczem zabezpieczono go plombami Nr. ______, a miejsca zabezpieczone oraz ilości nałożonych plomb wymieniono szczegółowo w załączonym spisie zabezpieczeń.

Przyrząd kontrolno-mierniczy systemu Siemens'a Nr. ______ wytarowano, połączono ze stągwią i aparatem odpędowym i zabezpieczono ze sporządzeniem oddzielnego protokółu z dnia ______

Protokół niniejszy sporządzono w 2-ch egzemplarzach, z których jeden dołączono do dokumentów gorzelni, a drugi przyjęto celem przedłożenia do U. S. A. M.

Podpisy:

WZÓR Nr. 9
Załącznik do § 188.

PROTOKÓŁ

o pomiarze parnika Nr.______________________w gorzelni______________________
powiatu______________________
będącej własnością______________________
____

Pomiaru dokonano dnia______________________
Przy pomiarze byli obecni:______________________
Ze strony U. S. A. M.______________________
Ze strony przedsiębiorstwa______________________
____

Obecni stwierdzili, że parnik żelazny (drewniany) posiada kształt następujący:

a) część dolna — stożek ścięty w wymiarze r__________ R__________ h__________
b) „ środkowa—walec, „ „ „__________ „__________
c) „ górna—stożek ścięty „ „ „__________ „__________ „__________
d) zakończenie górne-szyja-walec „ „ „__________ „__________ „__________

że jest zupełnie próżny i tak zbudowany, że dowolna zmiana jego pojemności jest niemożliwa.

Poszczególne wymiary parnika, podane w opisie naczyń i przyrządów, sprawdzono z rzeczywistemi i stwierdzono, że są one zgodne (różnią się, a mianowicie). Następnie parnik został zmierzony ziemniakami na wagę, do czego były dostarczone ziemniaki należycie czyste. Pomiaru dokonano ocechowaną wagą dziesiętną w następujący sposób:

Po odważeniu 10 worków próżnych, była określona przeciętna tara worka, stanowiąca__________kg. Po wsypaniu do parnika każdych 10 worków zważonych ziemniaków, ziemniaki w parniku wyrównano. Po napełnieniu ziemniakami w ten sposób parnika do samego wierzchu, t. j. do pokrywy, wsypano razem__________worków ziemniaków ogólnej wagi, po potrąceniu tary worków__________kg. (słownie______________________kg.) która to waga stanowi zawartość parnika. Na parniku oznaczono jego Nr.__________ i zawartość w kg. farbą olejną. O pomiarze parnika sporządzono protokół w 2-ch egzemplarzach, z których jeden dołączono do dokumentów gorzelni, drugi zaś przyjęto celem przedstawienia U. S. A. M.

Podpisy:

WZÓR Nr. 10
Załącznik do § 188.

P R O T O K Ó Ł

o pomiarze kadzi fermentacyjnych w gorzelni ______________________________

powiatu ______________________________, będącej własnością ______________________________

____

Pomiaru dokonano dnia ______________________________ 192__ r.

Przy pomiarze byli obecni:

ze strony U. S. A. M. ______________________________

____

ze strony przedsiębiorcy ______________________________

____

Obecni stwierdzili, że kadzie są próżne, dna i boki każdej z nich tak mocno osadzone, że nie mogą byc dowolnie przesunięte. Dna są poziome (lub pochyłe), są równe (lub wygięte) ______________________________

Dalej zbadano kadzie pod względem ich kształtów i stanu krawędzi, przyczem stwierdzono, że kadzie mają kształt ______________________________
na krawędziach nierówności niema. Stwierdzono, że krawędzie kadzi są w pozycji poziomej.

Następnie cechowaną miarą metryczną (lub taśmą) dokonano pomiaru kadzi z następującym wynikiem:

	N. 1	N. 2	N. 3	N. 4	N. 5	N. 6	N. 7	N. 8	N. 9	N. 10	N. 11	N. 12
	w centymetrach											
Wewnętrzna górna długość												
Wewnętrzna dolna długość												
Wewnętrzna górna szerokość												
Wewnętrzna dolna szerokość												
Wysokość w środku												
Pojemność												

Objętość kadzi fermentacyjnej największej z każdego porządku, a mianowice Nr. ______ uznano, jako objętość dla wszystkich trzech kadzi danego porządku, t. j. po ______________ hl.

Ponieważ ilość kadzi przewyższa jeden porządek, t. j. trzy kadzie, a pojemność największej kadzi z każdego porządku nie przekracza różnicy 1%, przeto pojemność największej kadzi fermentacyjnej za Nr. ______ przyjmuje się za pojemność dla wszystkich kadzi.

Następnie na stronie zewnętrznej każdej kadzi nałożono cechy urzędowe i oznaczono farbą olejną pojemność jej (z zaokrągleniem do całego litra) i Nr. kolejny.

Protokół niniejszy sporządzono w 2-ch egzemplarzach, z których jeden dołączono do dokumentów gorzelni, drugi zaś przyjęto celem przedstawienia U. S. A. M.

Podpisy:

Wzór Nr. 11
Załącznik do § 188.

PROTOKÓŁ

o pomiarze kadzi drożdżowych w gorzelni ____________________

powiatu ____________________, będącej własnością ____________________

Dnia ____________________ 192___ r.

Inspektor K. S. ____________________

____________________ i ____________________

w obecności kierownika gorzelni ____________________

dokonali kubicznego pomiaru drożdżowych kadzi z następującym wynikiem:

	N. 4	N. 5	N. 6	N. 7	N. 8	N. 9
	w centymetrach					
Wewnętrzna długość górna . .						
Długość dolna						
Wewnętrzna szerokość górna .						
Szerokość dolna						
Głębokość w środku						
Pojemność						

Następnie na stronie zewnętrznej kadzi nałożono urzędowe cechy i oznaczono olejną farbą pojemność i Nr. kolejny kadzi.

Protokół niniejszy sporządzono w 2-ch egzemplarzach, z których jeden dołączono do dokumentów gorzelni, drugi zaś przyjęto celem przedłożenia U. S. A. M.

Podpisy:

WZÓR Nr. 12

Załącznik do § 175.

PROTOKÓŁ

zbadania stanu aparatu odpędowego w gorzelni ______
powiatu ______, będącej własnością
Dnia ______ 192__ r.
w obecności ______

dokonali oględzin aparatu odpędowego systemu ______

składającego się z następujących części: ______

Szczegółowy opis aparatu znajduje się w osobnym protokóle z dnia ______ dołączonym do dokumentów gorzelni i od dnia tego żadnych zmian w urządzeniu aparatu nie było (albo takie, a takie zmiany) ______

Wyniki oględzin następujące:
wszystkie rury, łączące robocze części aparatu, wykonane są z miedzi (lub żelaza) i wchodzą jedna w druge w kierunku biegu pary lub płynu spirytusowego co najmniej na 20 mm.; wszelkie podłużne i poprzeczną miejsca spojenia rur spirytusowych są lutowane mosiądzem, a wszystkie odkryte krezy (pierścienie), łączące, rury alkoholowe (do pary i płynu), są odpowiednio zabezpieczone. Aparat odpędowy stoi na wolnem miejscu i jest dostępny do badania i zabezpieczenia ze wszystkich stron.

Wogóle ustawienie i urządzenie aparatu odpowiada warunkom, wskazanym w rozporządzeniu wykonawczem do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym. Odpływ lutrynków urządzony jest w następujący sposób: ______

Wewnętrzne urządzenie oziębialnika zostało zbadane i odpowiada swemu przeznaczeniu. Po zbadaniu wszystkie części aparatu odpędowego natychmiast połączono i wypróbowano parą i wodą.

Po zabezpieczeniu aparat odpędowy był połączony ze stągwią (filtrem) i przyrządem kontrolnomierniczym. Wszystkie zabezpieczenia odnotowano w oddzielnym spisie plomb.

Zachowanie w całości aparatu i zabezpieczeń przyjął na swoją odpowiedzialność ______

i kierownik gorzelni ______

Protokół niniejszy spisano w 2-ch egzemplarzach, z których jeden pozostaje na miejscu, drugi zaś zabrano dla przedłożenia U. S. A. M.

Podpisy:

WZÓR Nr. 13

Załącznik do § 209.

PROTOKÓŁ

o opieczętowaniu naczyń w gorzelni w ______, będącej własnością p. ______ powiatu ______
Dnia ______ 192 r. Inspektor K. S. ______
w obecności ______
opieczętował urzędową pieczęcią następujące naczynia, z powodu ukończenia kampanji.
Parnik Nr. ______
Odpędowy aparat ______
Zachowanie w całości nałożonych zabezpieczeń pozostaje na odpowiedzialność przedsiębiorcy.

______ Kontroli Skarbowej

PRZEDSIĘBIORCA:

KIEROWNIK GORZELNI:

Otrzymano dnia.................................192 r.

WZÓR Nr. 14
Załącznik do § 206.

P R O T O K Ó Ł

o przerwie ruchu w gorzelni, znajdującej się ______________________________
powiatu ______________________, należącej do ______________________
Dnia ____________________192 r. o godzinie________ kierownik gorzelni________________
____________________________ wspólnie z wójtem gminy____________________
____________________ i dwoma świadkami: 1) mieszkańcem wsi ____________________
i 2) mieszkańcem wsi____________________ dokonali oględzin gorzelni i stwierdzili, co następuje:
Parnik, kadź zacierowa, kadzie fermentacyjne Nr. Nr.________próżne, w kadziach Nr.Nr.________
zaciery sporządzone dnia____________________, w kadziach Nr. Nr.____________ zaciery z dnia
____________________ i w kadziach Nr.Nr.____________ zaciery z dnia____________________,
kadzie drożdżowe Nr.Nr. ____________ z drożdżami z dnia____________________, odbieralnik próżny.
Liczniki przyrządu kontrolnego wskazują:
spirytusu ____ (i słowami)
alkoholu ____ (i słowami)
Zabezpieczenia na aparacie odpędowym, stągwi i przyrządzie kontrolnym nienaruszone i zgodne ze spisem, sporządzonym dnia ____________________192__ r.
Kierownik gorzelni oznajmił, że przyrząd kontrolno-mierniczy działa nieprawidłowo, a mianowicie:
____
____
że zachodzi konieczna potrzeba wstrzymania ruchu gorzelni celem wyregulowania przyrządu kontrolnego.
Wobec powyższego kolejny zacier, który miał być sporządzony w dniu dzisiejszym o godzinie ____________________, jak również i następne zaciery i drożdże nie będą sporządzane aż do chwili usunięcia przeszkody, nie będzie również odbywać się pędzenie spirytusu.
Ze względu na oznajmienie powyższe wójt gminy____________________________________
nałożył urzędowe pieczęcie na aparat odpędowy w sposób, uniemożliwiający jego używanie.
Protokół niniejszy sporządzono w dwóch egzemplarzach, z których jeden pozostał w gorzelni, drugi zaś przyjął kierownik gorzelni celem niezwłocznego (w ciągu 24 godzin) przesłania Inspektorowi K. S.

Kierownik gorzelni:

Wójt gminy:

Świadkowie:

Uwaga 1. Przedstawiciel władzy administracyjnej, względnie samorządowej przyjmuje udział w sporządzaniu protokółu o przerwie ruchu gorzelni tylko w razie nieobecności urzędników K. S.

Uwaga 2. Inspektor K. S. własnoręcznie robi adnotację o otrzymaniu protokółu, bezzwłocznie udaje się do gorzelni, sprawdza okoliczności, przytoczone w protokóle, przeprowadza dochodzenie o fakcie i powodach przerwy, spisuje treściwy protokół o przeprowadzonych czynnościach (na obu egzemplarzach protokółu o przerwie ruchu gorzelni). zdejmuje pieczęcie z aparatu odpędowego i przeprowadza osobiście badania pracy przyrządu kontrolnego.

Uwaga 3. W razie stwierdzenia faktu nieprawidłowego działania przyrządu kontrolnego Inspektor, posiadający upoważnienie do otwierania tegoż, wzywa najbliższego urzędnika K. S., posiadającego plombownicę i łącznie z nim doprowadza przyrząd do porządku. W przeciwnym razie Inspektor winien wezwać do tej czynności najbliższego urzędnika, upoważnionego do otwierania przyrządów kontrolnych, i do chwili jego przybycia pozostać w gorzelni i osobiście określać ilości wyprodukowanego codziennie alkoholu podług odbieralnika i wpisywać je do ksiąg gorzelni.

Uwaga 4. Podług tegoż wzoru sporządza się protokół o przerwie ruchu z powodu takiego uszkodzenia aparatu odpędowego, że dostęp do spirytusu i jego pary stał się możliwy.

Otrzymał Inspektor Kontroli Skarbowej
w dnia 192 r.

Wzór Nr. 15
Załącznik do § 191.

Do

Inspektora Kontroli Skarbowej

w ....

Gorzelnia w składa do zaświadczenia

z rzędu w kampanji bieżącej

zgłoszenie swoje o zamierzonej produkcji ....

Opłatę patentową zasadniczą uiszczono w Kasie Skarbowej w

dnia 192 r. za poz. w kwocie Zł. ....

Dodatkowa opłata patentowa została wpłacona za pokwitowaniem Kasy

.... dnia .... 192 r. Nr. Zł. ....

Kierownik gorzelni:

Nr. 18.

Pozycja 225.

460

ZAŚWIADCZENIE.

Objętość największej kadzi fermentacyjnej w gorzelni podług aktu weryfikacyjnego z dnia .... 192 .. r. stanowi .... hl, a parnika .... kg na wagę ziemniaków.

Stosownie do poniższego zgłoszenia i na mocy istniejących przepisów zaświadczam, że do prowadzenia w gorzelni .... Nr. ...... zgłoszonych robót w czasie od .... do .... 192 .. r. z wyłączeniem .... przeszkód nie znajduję.

Inspektor Kontroli Skarbowej:

Miejscowość .... Data ....

ZGŁOSZENIE.

W gorzelni .... Nr. ......, należącej do .... dzierżawionej przez ...., znajdującej się w majątku .... powiatu .... robione będą zaciery w czasie od .... do .... 192 .. r., t. j. w ciągu ...... dni z wyłączeniem .... kiedy zacierów nie będzie z powodu ....

W wymienionym okresie gorzelnia będzie czynna na następujących warunkach:

1. Zaciery robić będziemy po ...... razy na dobę, wobec czego zamierzamy zrobić ogółem ...... zacierów ...... przy dobowej fermentacji.

	PORZĄDEK ZACIERÓW W CIĄGU DNIA I	II	III	IV	V	Ogółem na wszystkie zaciery
	centnarów metrycznych					
A. NA ZACIERY						
ziemniaków (lub pulpy) . . .						
słodu zielonego						
ziarna lub mąki						
melasy.						
B. NA DROŻDŻE						
słodu zielonego						
i prócz tego gotowanego zacieru litr						
na początkowe drożdże w dn. słodu zielonego						

2. Poszczególne roboty będą wykonane o godz.:	I	II	III	IV	V
a) nabijanie parnika kończyć się będzie . .					
b) parowanie ziemniaków rozpoczyna się . .					
c) ważenie i mielenie słodu rozpoczyna się .					
d) zacieranie rozpoczyna się.					
e) spuszczanie do kadzi fermentacyjnych . .					
f) pędzenie spirytusu rozpoczyna się. . . .					
g) oddanie spirytusu do magazynu					

KIEROWNIK GORZELNI:

Data:

ROZKŁAD

zacierów i kolejności użycia kadzi fermentacyjnych w gorzelni .... Nr. .... za czas od .... do .... 192 .. r.

Nr. porz.	Data	Nr. Nr. użytych kadzi: drożdżowych	Nr. Nr. użytych kadzi: fermentacyjnych	N. porz.	Data	Nr. Nr. użytych kadzi: drożdżowych	Nr. Nr. użytych kadzi: fermentacyjnych

(*Strona pierwsza*)

IZBA SKARBOWA w ____________

URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH

w ____________

INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ

w ____________

WZÓR Nr. 16

Załącznik do § 219.

KSIĄŻKA PRODUKCYJNA

gorzelni w ____________

należącej do ____________

za kampanję 192 /192

OBJAŚNIENIA I POUCZENIA

I. W gorzelniach:

a) Z przyrządami kontrolno-mierniczemi systemu „Siemensa" z przepisanym odbieralnikiem zapisuje się do książki niniejszej codziennie wskazania liczników spirytusu i alkoholu przed odpędem i po odpędzie spirytusu w postaci ułamka, ilości litrów płynu i alkoholu, jaka przeszła przez przyrząd mierniczy, oraz faktyczną ilość spirytusu, otrzymaną według odbieralnika, ze ścisłością do dziesiętnych części litra. Przy wpisywaniu przychodu setne części litra alkoholu do 0,04 włącznie opuszcza się, a od 0,05 przyjmuje się za 0,1 litra.

b) Z przyrządami kontrolnemi innych systemów i przy posiadaniu odpowiednich odbieralników, wpisuje się codziennie do niniejszej książki dzienny odbiór według ilości, wskazanej przez licznik przyrządu kontrolnego i według ilości, otrzymanej w odbieralniku.

c) W gorzelniach bez przyrządów kontrolnych i odbieralników wyprodukowany spirytus zapisuje się na przychód w miarę dokonywanych odpraw.

II. W rubryce „16" każdodziennie oznacza się przeciętną moc spirytusu według przyrządu mierniczego systemu „Siemensa".

III. W rubryce „17" oznacza się każdodziennie przeciętną ciepłotę odpędu spirytusu w/g ciepłomierza w stągwi. W tym celu co pewien czas (np. 15 lub 20 minut) zapisuje się podczas odpędu wskazania ciepłomierza w stągwi, po ukończonym zaś odpędzie dzieli się sumę wskazań ciepłomierza przez liczbę zapisanych wskazań.

IV. Kierownik gorzelni sporządza miesięczne zestawienia i po zakończeniu kampanji. Równocześnie z prowadzeniem książki produkcyjnej kierownik gorzelni sporządza jej odpisy, które nie później, jak do 5 dni po upływie miesiąca obrachunkowego, odsyła do Izby Skarbowej.

(Strona druga do wzoru nr. 16)

Dzień, miesiąc i rok	Wpłacono opłaty patentowej: Zasadniczej	Dodatkowej	Użyto produktów: Słodu: Zielonego	Suchego	Ziemniaków	Melasy	Innych produktów i jakich	Zawartość skrobi w ziemniakach i cukru w melasie	Do których kadzi fermentacyjnych spuszczono zaciery	Z których kadzi fermentacyjnych dokonano odpęd	Początkowe i końcowe wskazówki liczników przyrządu kontrolno-mierniczego: Spirytusu	Alkoholu	Otrzymano według przyrządu kontrolno-mierniczego: Litrów spirytusu	Litrów alkoholu
	złotych		centnarów metrycznych											
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
Z przeniesienia 1927 r.	100	—	4,9		198			16,9—18,8			002460	002191,8	2460	2191,8
20 marca			0,16											
21 "			0,16											
22 "			0,98		22			17,8%	1					
23 "			0,98		22			17,5%	2					
24 "			0,98		22			17,2%	3					
25 "			0,98		22			17%	1	1	002460	002191,8	310	278,8
											002770	002470,6		

Dnia 25 marca 1927 r. o godzinie 16 przy rewizji gorzelni zastano dzienne roboty
jest zgodny z przepisowo zaświadczonem zgłoszeniem. Liczniki przyrządu kontrolno-
siedem, zero) i alkoholu 002470,6 (zero, zero, dwa, cztery, siedem, zero, sześć
aparatu odpędowego i zabezpieczeń na nich nałożonych, wszystko znaleziono w całości,
Celem sprawdzenia działania przyrządu mierniczego odbieralnik
Inspektor kontroli skarb.

26 marca			0,98		22			17%	2	2	002770	002470,6	310	279,7
											003080	002750,3		

Dnia 26 marca 1927 r. dokonano sprawdzenia działania przyrządu mierniczego przez
działkach 12—23. O sprawdzeniu przyrządu kontrolno-mierniczego sporządzono

27 marca			0,98		22			17%	3	3	003080	002750,3	300	266,7
											003380	003017		
28 "			0,98		22			17%	1	1	003380	003017	310	275
											003690	003292		
29 "			0,98		22			17%	2	2	003690	003292	300	268,5
											003990	003560,5		
30 "			0,98		22			16,7%	3	3	003990	003560,5	290	261
											004280	003821,5		
31 "			0,98		22			16,6%	1	1	004280	003821,5	300	268,5
											004580	004090		
Razem za marzec			10,12		220			16,6—17,8			002460	002191,8	2120	1898,2
											004580	004090		
Razem za kwiecień			29,40		660			15—17			004580	004090	8640	7604,4
											013220	011694,4		
Razem za maj			19,28		440			15—16			013220	011694,4	5600	4872
											018820	016566,4		
Ogółem za kampanję 1926/1927.			63,70		1518			15—18,8			000000	000000	18820	16566,4
											018820	016566,4		

Przeciętna stopniowość według przyrządu mierniczego $\frac{16566,4.100}{18820}$ 88,02

(strona trzecia do wzoru 16)

Przeciętna moc według przyrządu kontrolno-mierniczego	Przeciętna ciepłota w stągwi w czasie odpędu	Otrzymano według odbieralnika				Otrzymano w porównaniu z przyrządem kontrolno-mierniczym		Wyszczególnienie zgłoszeń, na podstawie których jest czynną gorzelnia z podaniem terminów i ilości zgłoszonych do przerobu produktów
		Litrów spirytusu przy ciepłocie	Moc według I tablicy przy pogrążeniu i ciepłocie	Ilość płynu z poprawką według II tablicy	Ogółem litrów alkoholu 100%	Więcej	Mniej	
16	17	18	19	20	21	22	23	24
89,09	8	2450		2472,02	2200,1	16,7	8,4	
89,93	+ 5 R.	+ 7 R. 311	88,5+8 R. 89,8	V+0,7 313,17	281,2	2,4		Według zgłoszenia zaświadczonego przez inspektora kontroli skarbowej na powiat warszawski w dn. 19 marca 1927 r. za L. 3 gorzelnia będzie czynną od 22 marca do 20 maja r.b. przy jednym zacierze dziennie i 3 dobowej fermentacji przerobi 60 zacierów z użyciem

zakończone, stan naczyń gorzelniczych i przebieg robót fabrykacyjnych mierniczego wskazują cyfry spirytusu: 002770 (zero, zero, dwa, siedem, dziesiątych). Przy zewnętrznych oględzinach przyrządu kontrolnego, filtra, zabezpieczenia są zgodne ze spisem plomb. Przekroczeń nie zauważono. po dokładnem opróżnieniu zabezpieczono plombą Nr. 1720.

Kierownik gorzelni

16	17	18	19	20	21	22	23	24
90,22	+ 6 R.	+ 8 R. 311	88,8+8 R. 90,1	V+0,5 312,55	281,6	1,9	—	słodu / ziem. Do 1 głównego zacieru: 82 kg / 2200 kg na drożdże: 16 „ / — „ Razem: 98 kg / 2200 kg

przyjęcie całego odpędu, wyniki sprawdzenia zapisano powyżej w przezapisek i zapisano w dzienniku przyrządu. Inspektor. Kierownik.

16	17	18	19	20	21	22	23	24
88,9	+ 6 R.	+ 9 R. 301	87,7+9 R. 88,7	V+0,4 302,2	268,1	1,4	—	Ogółem do 60 zacierów 5880 kg. 132000 kg.
88,7	+ 5 R.	+ 8 R. 311	87,7+9 R. 88,7	V+0,5 312,55	277,2	2,2		Kierownik gorzelni
89,5	+ 4 R.	+ 7 R. 301	88,3+8 R. 89,6	V+0,7 303,1	271,6	3,1		
90	+ 7 R.	+ 8 R. 290	88,6+8 R. 89,9	V+0,5 291,45	262	1		
89,5	+10 R.	+ 8 R. 299	88,3+9 R. 89,3	V+0,5 300,49	268,3	—	0,2	
1898,2.100 / 2120 89,53	42 : 7 6	2124	1910.100 / 2135,51 89,4	2135,51	1910	12	0,2	
				Kierownik	Gorz.	Sprawdzono:		Inspektor (Komisarz)
7604,4.100 / 8640 88,01	330 : 30 11	8645	7601,1.100 / 8657,3 87,79	8657,3	7601,1	10,5	13,8	
4872.100 / 5600 87	240 : 20 12	5611	4874,2.100 / 5602,5 87	5602,5	4874,2	8,6	6,4	
16566,4.100 / 18420 88,02	9,25	18830	16585,4.100 / 18.867,33 87,9	18867,33	16585,4	47,8	28,8	

Przeciętna stopniowość według odbieralnika $\frac{16585,4.100}{18867,33} = 87,9$

Kierownik Gorzelni: Sprawdzono Inspektor:

IZBA SKARBOWA w____________________
URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH
w____________________
INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ
w

WZÓR Nr. 17
Załącznik do § 221.

KSIĄŻKA MAGAZYNOWA

gorzelni w ____________________

należącej do ______________________________________

Za kampanję 192 /192 r.

Objaśnienia i pouczenia.

1) Do książki magazynowej kierownik gorzelni zapisuje na przychód ilości spirytusu według zapisów książki produkcyjnej, skonstatowane każdodziennie po skończonym odpędzie w odbieralniku ze ścisłością do dziesiętnych litra w rubrykach 3 i 5.

2) W pozycjach rozchodu dziesiętne części litra zaokrągla się, przyczem 0,5 i wyżej do jednego litra, a do 0,4 odrzuca się.

3) Rubryka „9" rozchodu do „rektyfikacji" obejmuje rozchód nazewnątrz i do własnego oddziału rektyfikacyjnego gorzelni.

4) Kierownik gorzelni jest obowiązany sporządzać miesięczne i roczne, za kampanję, zestawienia, jak również jednocześnie z prowadzeniem zapisów w książce winien jest sporządzać jej odpisy, które nie później jak 5-go dnia każdego następnego miesiąca, bez względu na sprawdzenie, przez kontrolę skarbową, obowiązany jest przesłać Izbie Skarbowej.

5) W gorzelniach z oddziałami rektyfikacyjnemi rozchód surówki do własnego oddziału winien się zgadzać z przychodem surówki książki rektyfikacyjnej. Od rozchodu powyższego nie oblicza się zaników 0,25%, jako od rozchodu wewnętrznego.

Dzień, miesiąc i rok	Przychód				Rozchód										Pozostaje przy zamknięciu rachunkow.	Suma dziennych pozostałości	Przypada należności monopolow.				Na poczet należności wpłacono na rach. D.P.M.S. za pokwitowaniem				Pozostaje przy zamknięciu		UWAGI
	Pozycja	Otrzymano z gorzelni	Nadw. przy rew.	Razem	Pozycja	Nr. świad. przew.	Komu, dokąd i na mocy jakiego dowodu wydano spirytus z gorzelni	Do rektyfikacji	Do octowni	Do denaturacji	Na inne potrz.	Zagranicę	Ubytek magaz.	Ogółem			Za ubytki płat.	Za inny rozchód w razie naliczenia na miejscu	Pocenie za litr	Suma	P.K.O. lub Bank Polski	Z dnia	Nr. pokwitow.	Suma	Zaległości	Nadpłata	
	Litrów 100%							Litrów 100%							Litrów 100%		Złotych								Złotych		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28
z przeniesienia		2200,1	100	2300,1				900	178					1078	1222,1	52000											
1927																											
25/III	20	281,2		281,2											1503,3	53503,3											
26/III	21	281,6		281,6											1784,9	55288,2											
27/III	22	268,1		268,1	6	24	Komiczowi w Warszawie na zasadzie zlecenia DPMS za Nr. 1020 z dn. 18/III r. b.		201																		
					7		Ubytek przy rew.						3	204	1849	57137,2											
Razem		3031	100	3131				900	379				3	1282	1849	57137,2											

Dnia 27 marca 1927 r. przy rewizji magazynu gorzelni i sprawdzeniu niniejszej książki z dokumentami skonstatowano: na 1 września 1926 r. spirytusu nie pozostawało, w bieżącej kampanji do chwili rewizji wyprodukowano 3031, litr. 100% spirytusu oraz zaprzychodowano nadwyżki 100 litr. 100%, razem w przychodzie 3131 litr. 100%, spisano na rozchód do rektyfikacji 900 litr. do octowni 379 litr. razem 1279 litr. 100%, powinno było pozostawać 1852 litr. 100%, a znaleziono 1849 (jeden tysiąc osiemset czterdzieści dziewięć) litr. 100% mniej o 3 litry, które jako nie przekraczające normalnego zaniku, a mianowicie 1,1 litr. od sumy dziennych pozostałości (57137,2x0,002:100) i od rozchodu 3,2 litr. (1279x0,25:100), razem 4,3 litr., spisuje się na rozchód powyżej niniejszego zapisu bez opłaty monopolowej.

Inspektor

Kierownik gorzelni

WZÓR Nr. 18
Załącznik do § 229.

KSIĄŻKA REWIZYJNA MAGAZYNU

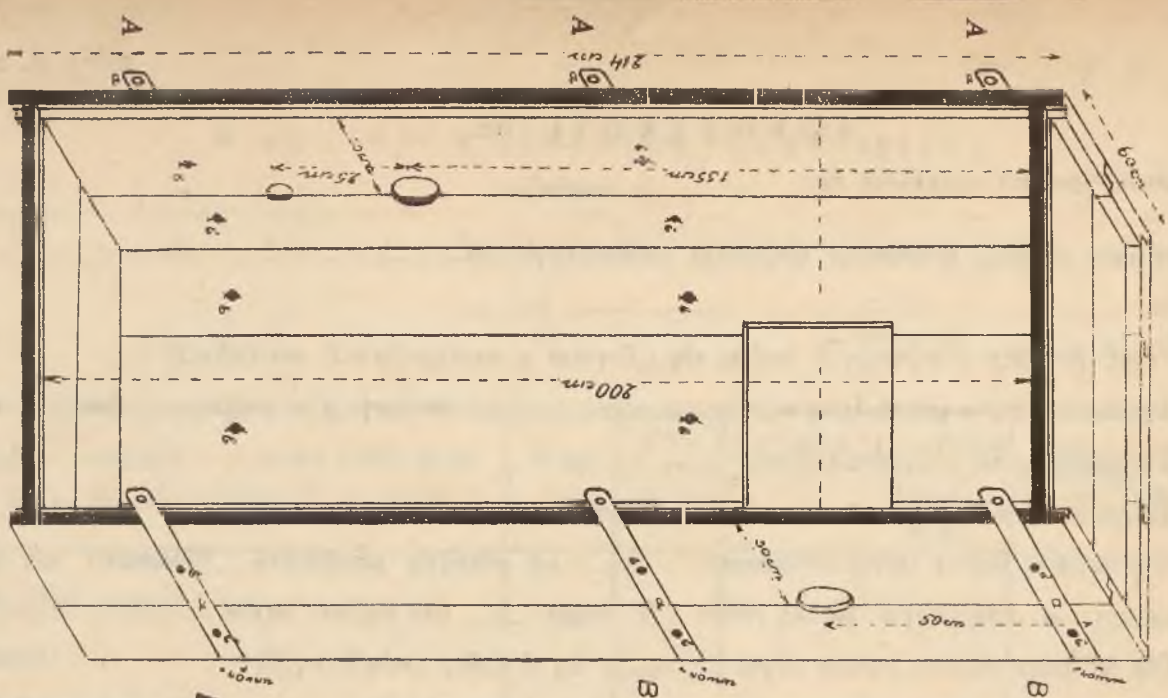
gorzelni w w pow.

na kampanję 192 /19 r.

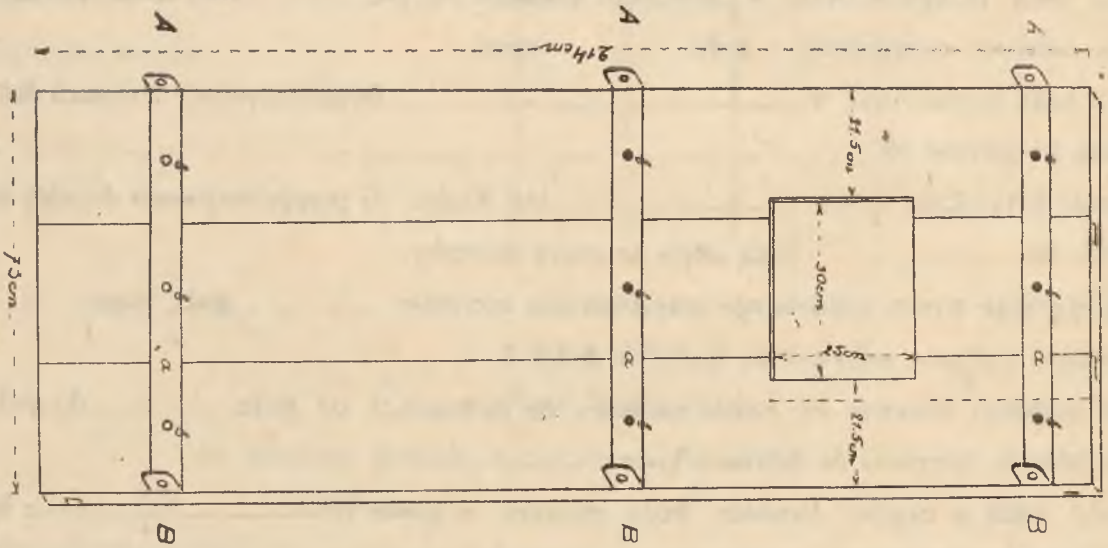
Data badania zapasów magazyn.	Nr. porz. zbiorn. (naczynia)	Objętość zbiornika	Znaleziono płynu	Zanurzenie alkoholomierza w szklance	Temperatura w szklance	Moc p/g tablicy I	Temperatura w zbiorniku (naczyniu)	Volumen na każde 100 L.	Rzeczywista ilość z poprawką litrów	Ilość stopni hektolitrowych (litrów)
		litrów								

ZAŁĄCZNIK Nr. 19, do § 182.

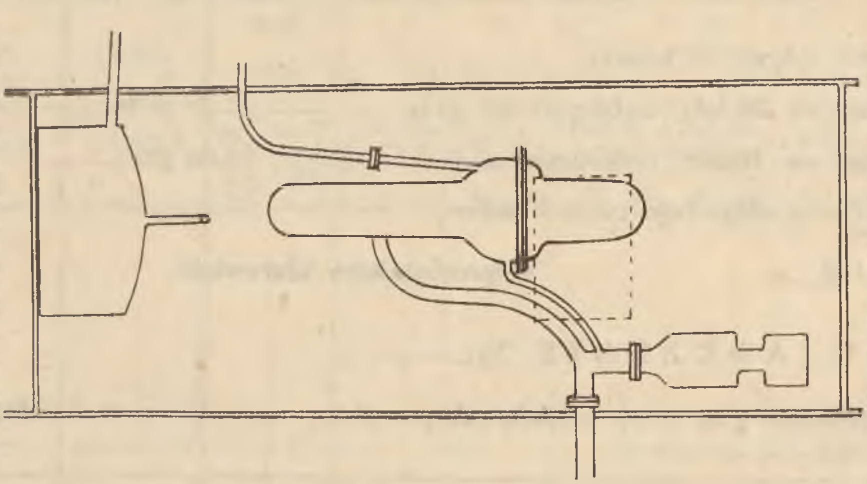
Szafka do filtra, z desek 35 mm.

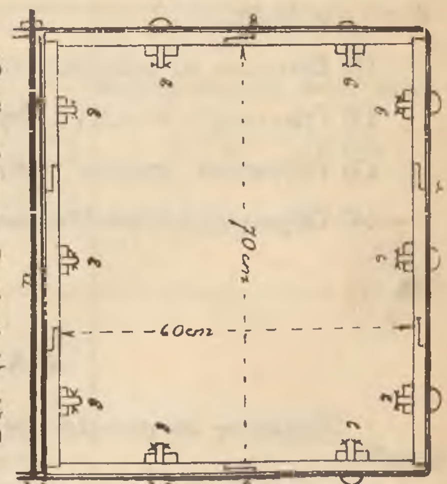
Szafka bez ściany przedniej.

Ściana przednia z oknem.

Filtr i zbiornik przelewowy w szafce.

Szafka złożona Przekrój A'—B'.

Objaśnienie: a. taśma żelazna szer. 40 mm. grub. 4 mm. b. śruby z główkami, nakrętkami i zatyczkami. c. pręt żelazny z główką.

Szafka (§ 182) winna być wykonana z suchych desek, sklejonych ze sobą, jak wskazuje rysunek, ponadto deski łączy się zapomocą żelaznych obręczy i śrub, które winny przejść przez każdą deskę. Obręcze po założeniu przedniej ściany ściąga się zapomocą żelaznych prętów z nacięciem śrubowem na końcach i nakrętek, które należy zabezpieczyć. Szafka winna być wewnątrz pomalowana białą olejną farbą, a nazewnątrz polerowana.

Wymiary, podane na rysunku, mogą być (i winny być) odpowiednio do miejscowych warunków nieco zmienione, naprz. przy wyższem lub niższem umieszczeniu oziębialnika i t. p. Okna robi się w ścianie odejmowanej i w tylnej na przestrzał na wysokości klosza filtra.

WZÓR Nr. 20
Załącznik do § 239.

ZGŁOSZENIE Nr.

W drożdżowni-gorzelni, należącej do ______

______

będą wyrabiane drożdże prasowane sposobem powietrznym od ______ do ______

z wyjątkiem ______

Wyrób drożdży prasowanych będzie się odbywał w następujących warunkach:

1) Codziennie będą przygotowywane ______ zaciery, a w ciągu dni ______ zacierów.

2) Fermentacja będzie jednodobowa.

3) Pojemność kadzi fermentacyjnych — dowolna.

4) Dla zacieru będzie użyte codziennie ______ kg różnych produktów. Wzajemny ich stosunek, opisany w dołączonym planie robót. W ciągu ______ dni będzie użyte ______ kg. Dla każdego zacieru będzie użyte ______ kg drożdży zadatkowych.

5) Zaciery będą przygotowywane w zaciernych kadziach Nr. Nr. ______ Ważenie produktów będzie się odbywać najwcześniej o godz. ______ rano.

6) Zaciery będą fermentować w ______ fermentacyjnych kadziach Nr ______
Porządek ich użycia: Nr. ______
Pojemność największej kadzi ______ litr. Kadzie do przygotowywania drożdży zadatkowych Nr. Nr. ______ będą użyte w miarę potrzeby.

7) Najwcześniejszy termin codziennego przygotowania zacierów ______ godz. rano.

8) Fermentacja zacierów odbywać się będzie o godz. ______

9) Odpęd spirytusu odbywać się będzie nazajutrz po fermentacji od godz. ______ do godz. ______
Przepompowanie spirytusu do składu o godz. ______

10) Wirówki będą w użyciu. Drożdże będą zbierane w kadzi Nr. ______ i ______; brzeczka w kadzi ______.

11) Brzeczka po zebraniu drożdży spływa do kanału.

12) Prasowanie drożdży odbywać się będzie codziennie od godz. ______ do godz. ______

13) Pakowanie drożdży odbywać się będzie codziennie od godz. ______ do godz. ______

14) Odpowiedzialnym kierownikiem w ciągu tego czasu będzie:

dnia ______ 192__ r. **Odpowiedzialny kierownik:**

ZAŚWIADCZENIE Nr. ______

Stosownie do powyższego zgłoszenia i na mocy istniejących przepisów zezwala się w drożdżowni-gorzelni ______

______

na przeprowadzenie robót w czasie od ______ do ______
z wyjątkiem ______

dnia ______ 192__ r. **Inspektor Kontroli Skarbowej:**

Do zgłoszenia Nr.

Plan robót w drożdżowni i gorzelni,

należącej do

....

od .... do .... włącznie.

Nr. bieżący	Jakie produkty i w jakiej ilości będą użyte dla przygotowania zacierów	Waga kg	Data przygot. zacierów	Fermentacja zacierów		Data odpędu spiryt. uskuteczn. w razie dost. ilości alkoholu w brzeczce
				Data	Nr.Nr. kadzi	
	Dla 1-go zacieru					
	Melasy					
	Superfosfatu					
	Siarczanu amonu . . .					

WZÓR Nr 21
do § 240.

KSIĄŻKA
poboru banderoli

do oklejania drożdży, wydawanych z kasy ....

drożdżowni w ....

Data poboru banderoli	Miejsce poboru banderoli	Ilość sztuk		Na sumę												Podpis urzędnika, który wydał banderolę i pieczęć
				Za gotówkę						Na kredyt						
		Opaski dla 500 gr.	Opaski dla 100 gr.	Podatek akcyzowy		10% dodat. nadzw.		Komun. dodatek		Podatek akcyzowy		10% dodat. nadzw.		Komun. dodatek		
				Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	

IZBA SKARBOWA w ____________

URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH

w ____________

INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ

w ____________

WZÓR Nr. 22.
Załącznik do § 252.

KSIĄŻKA OBRACHUNKOWA

Drożdżowni (gorzelni) ____________

za kampanję 192 /19

POUCZENIE.

1) Kierownik drożdżowni wypełnia wszystkie dane przychodu i rozchodu, stosownie do rubryk, z końcem dnia, t. j. po zakończeniu dziennych robót;

2) otrzymane z kasy banderole winny być niezwłocznie ostemplowane pieczęcią firmową i przechowywane w należytym porządku, nie utrudniającym ich sprawdzenia;

3) przy wysyłce drożdży zagranicę, ilość wypuszczoną należy wykazywać w rubryce „12", a dane, dotyczące zwrotu akcyzy w rubryce „uwagi";

4) kierownik winien sporządzać miesięczne i roczne zestawienia, jak również odpisy książki, które najpóźniej każdego 5-go następnego miesiąca przesyłane mają być do Izby Skarbowej;

5) prowadzi się podsumowanie do „przeniesienia" i „z przeniesienia" od początku roku.

Nr	Dział	Jednostka	Rubryka	
19	RACHUNEK BANDEROLI		Kiedy i z jakiej kasy otrzymano banderole	
20		Sztuk	Do paczek 500 gr	
21			Do paczek 100 gr	
22		Złotych groszy	Akcyzowa	Należność
23			10%	
24			Komunalna	
25			Nazwa kasy	Wpłacono
26			Nr. i data pokwitowania	
27		Złotych groszy	Należności akcyzowe	
28			10%	
29			Komunalne	
30	POZOSTAJE	Kg	Drożdży nieobanderolowanych	
31		Sztuk	Do paczek 500 gr.	Banderoli
32			Do paczek 100 gr.	
33		Złotych groszy	Akcyzowy	Niedobór
34			10%	
35			Komunalny	
36			Na podstawie jakiego dokumentu odbywa się fabrykacja drożdży, data i Nr. zaświadczenia	
37	UWAGI			

Data	Użyto produktów w kg					NNr. kadzi fermentacyjnych, do których spuszczono zaciery	Otrzym. drożdży prasowanych		ROZCHÓD								
	Słodu zielonego	Kwiatu słodowego	Melasy	Ziemniaków			NNr. kadzi fermentacyjnych z których zdjęto drożdże	Z pod prasy	Użyto do zacierów	Zniszczono zeps. droż. i odpadków oraz straty przy fabrykacji	Wysłano bez oklejenia banderolami do składnic oraz zagranicę	Oklejono banderolami: Paczek 500 gr	Oklejono banderolami: Paczek 100 gr	Zniszczono zepsutych banderoil	Zużyto banderoli na sumę	Ogółem waga obanderolowanych paczek	Ogólny rozchód drożdży
								Kilogramów	Kilogramów	Kilogramów	Kilogramów	Sztuk	Sztuk	Sztuk	Zł	Kilogr.	Kilogr.
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18

WZÓR Nr. 23
Załącznik do § 252.

IZBA SKARBOWA w ....

URZĄD SKARBOWY AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH

INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ

KSIĘGA ROZPORZĄDZEŃ

władz skarbowych drożdżowni-gorzelni ....
należącej do

1. Rozporządzenia, wpisywane do księgi, winny być podpisane przez urzędnika, który wpisu dokonał, oraz przedsiębiorcę lub odpowiedzialnego kierownika.

2. Księga rozporządzeń ważna jest przez cały czas istnienia przedsiębiorstwa. Coroczna zmiana jest zakazana.

Data i liczba rozp.	Władza, która rozporządzenie wydała	Treść rozporządzenia	Uwagi (Adnotacja kontroli o wykonaniu rozporządzenia)

WZÓR Nr. 24
Załącznik do § 253.

(Strona pierwsza)

IZBA SKARBOWA w
URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH
w
INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ
w

OZNAJMIENIE

wywozu drożdży prasowanych

z wytwórni ....

do składnicy

Dostawa do stałej Kontroli Skarbowej składnicy ....
nastąpi dnia

Obowiązuję się dostawić w powyższym terminie niniejszą posyłkę drożdży prasowanych w oznajmionej ilości i w oznajmionych naczyniach do wyżej wymienionej Kontroli Skarbowej mojej składnicy drożdży z zachowaniem w całości nałożonych na naczyniach urzędowych zabezpieczeń. Nadto przyjmuję odpowiedzialność za przypadający od tych drożdży podatek z dodatkami aż do nadejścia dowodu urzędowego odbioru tych drożdży w składnicy.

(Data)

(Podpis)

Termin dostarczenia dowodu wejścia posyłki do składnicy upływa dnia

(Data)

(Podpis stałej kontroli wytwórni)

(Pieczęć urzędowa)

(Strona druga)

Oznajmienie wytwórni

Wynik odbioru w składnicy

Liczba porz.	Liczba naczyń, ich znaki i numery	Pojedyńczych naczyń			Sprawdzenie urzędowe					Wynik odbioru w składnicy				Uwaga (o zamknięciach urzędowych)
		Tara	Brutto	Netto	Tara	Brutto	Netto	Ogółem drożdży prasow.	UWAGA	Tara	Brutto	Netto	Ogółem drożdży prasowanych	
		Kilogramów								Kilogramów				
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15

Oznajmioną przesyłkę sprawdzono i przekazano dnia ____________

(Pieczęć i podpis stałej kontroli wytwórni)

Dostawioną posyłkę sprawdzono dnia ____________

Za stwierdzony ubytek ________kg. wystawiono urzędowe orzeczenie na kwotę ____________

Poświadcza się dnia ____________

(Pieczęć i podpis stałej kontroli składnicy)

WZÓR Nr. 25
Załącznik do § 257.

W Y K A Z

drożdży, wysłanych w roku 192..... zagranicę Państwa z uwolnieniem od podatku

L. p.	Data wysyłki i numer oznajmienia	Miejsce przeznaczenia posyłki	Nazwa urzędu celnego	Rodzaj opakowania	W a g a		Przypadający podatek		Data wyjścia posyłki zagranicę	U W A G A
					brutto	netto				
					kg					
										Data i L. zezwolenia wł. sk. II inst. Wysokość przyjętego zabezpieczenia

Wykaz ma być prowadzony z całą dokładnością, aby zawsze można było stwierdzić, do jakiej kwoty jest jeszcze wolna gwarancja. Do wykazu mają być dołączone oznajmienia wywozu, poświadczone przez urzędy celne lub przez Kontrolę Skarbową w Tczewie.

(Strona pierwsza)

IZBA SKARBOWA W ....

URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH

w..

INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ

w..

WZÓR Nr. 26
Załącznik do § 258.

OZNAJMIENIE

wywozu drożdży prasowanych poza obszar celny.

Dostawa do urzędu celnego w ....
nastąpi dnia..

Obowiązuję się dostawić w powyższym terminie niniejszą posyłkę drożdży prasowanych w oznajmionej ilości i w oznajmionych naczyniach do wyżej wymienionego urzędu celnego z zachowaniem w całości nałożonych na naczyniach urzędowych zabezpieczeń. Nadto przyjmuję odpowiedzialność za przypadającą za te drożdże akcyzę aż do nadejścia dowodu dokonanej urzędowej odprawy celnej.

(Data)

(Podpis)

Termin dostarczenia dowodu przejścia posyłki poza obszar celny upływa dnia ....

(data)

(Podpis Kontroli Skarbowej)

(Pieczęć urzędowa)

(Strona druga)

Oznajmienie wywożącego — Wynik sprawdzenia posyłki w urzędzie celnym

Liczba porządkowa	Liczba naczyń, ich znaki i numery	Pojedyńczych naczyń: Tara	Brutto	Netto	Sprawdzenie urzędowe: Tara	Brutto	Netto	Ogółem drożdży prasowanych	Uwaga	Tara	Brutto	Netto	Ogółem drożdży prasowanych	Uwaga o nałożonych zamknięciach
		Kilogramów								Kilogramów				
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15

Oznajmioną posyłkę sprawdzono i przekazano

dnia ....

(Pieczęć i podpis Kontroli Skarbowej)

Dostawioną posyłkę sprawdzono i wysłano zagranicę celną dnia ....

(Pieczęć i podpis urzędu celnego)

Za stwierdzony ubytek .... kg
wystawiono urzędowe orzeczenie na kwotę
....

(Pieczęć i podpis urzędu akcvz i monopolów)

Wzór Nr. 27

Załącznik do § 274

ZAŚWIADCZENIE.

Niniejszem zaświadczam, że do oczyszczenia w ____________ rektyfikacji powiatu ____________, należącej do ____________ ____________ w terminie od ________ do ________ r. 192__ na warunkach, wymienionych w poniższem zgłoszeniu spirytusu w ilości ____________ stopni hektolitrowych (litrów alkoholu bezwodnego) przeszkód nie znajduję.

m. ____________, dn. ________ 192__ r.

Do

____

w ____________

ZGŁOSZENIE.

W ____________ rektyfikacji powiatu ____________ znajdującej się (przy gorzelni) ____________ Nr. ________ i należącej do ____________, a dzierżawionej przez ____________ odbywać się będzie oczyszczanie spirytusu w czasie od dnia ____________ do dnia ____________ r. 192__ włącznie na następujących warunkach:

1) do oczyszczenia wzięty będzie spirytus w ilości ____________ ____________ ____________ stopni hektolitrowych;

2) prace przy oczyszczaniu spirytusu we wskazanym wyżej terminie rozpoczynać się będą codziennie o godz. ________ rano, a kończyć o godz. ________ wieczorem. Robót nocnych nie będzie;

3) odpowiedzialność za zachowanie przepisów skarbowych na czas trwania robót, związanych z oczyszczaniem spirytusu podług niniejszego zgłoszenia, przyjmuje na siebie ____________ któremu przepisy te są znane

____________, dn. ____________ 192__ r.

Podpisy:

IZBA SKARBOWA w..................................

URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH

w..................................

INSPEKTOR
KONTROLI SKARBOWEJ

w..................................

WZÓR Nr. 28
Załącznik do § 277.

K S I Ą Ż K A

magazynu z surówką samoistnej rektyfikacji w..................

powiatu.................................., należącej do..................

....

na kampanję 192...../19....

P O U C Z E N I E.

1. Pozostałość z poprzedniej kampanji (roku) winna być wpisywana przez Inspektora K. S. cyframi i słownie.
2. Na przychód zapisuje się wszelkie ilości spirytusu, otrzymywane z zewnątrz, tak surówki, jak i niższych gatunków rektyfikatu, które będą dostarczane celem ich oczyszczania.
3. Rozchód wyprowadza się w całych litrach, licząc 0,5 i wyżej za litr, a poniżej 0,5 odrzucając.
4. Rubryki winny być wypełniane tego samego dnia, kiedy nastąpił przychód lub rozchód.
5. Opłaty patentowe wykazuje się w rubryce „uwagi".
6. Kierownik sporządza miesięczne i roczne zestawienia, a także odpisy książki, które każdego 5 dnia następnego miesiąca należy przesyłać Izbie.
7. Podsumowania „do przeniesienia" i „z przeniesienia" należy prowadzić od początku roku.

Data	PRZYCHÓD: Skąd spirytus dostarczono data i Nr. przewozowego świadectwa	PRZYCHÓD: Podług świadectwa przewozowego (Stopni hektolitrowych (litrów alkoholu bezwodnego))	PRZYCHÓD: Określony przy przyjęciu zanik drogowy (Stopni hektolitrowych (litrów alkoholu bezwodnego))	PRZYCHÓD: Przyjęto (Stopni hektolitrowych (litrów alkoholu bezwodnego))	ROZCHÓD: Nr. świadectwa przewozowego	ROZCHÓD: Komu i dokąd spirytus wydano	ROZCHÓD: Stopni hektolitrowych (litrów alkoholu bezwodnego): Do oczyszczania	Do octowni	Do denaturacji	Dla wojska	Na inne potrzeby i jakie	Ubytki magazynowe	Ogółem	Pozostałość w stopniach hektolitrowych	Suma dziennnych pozostałości	Należność monopolowa według cen sprzedażnych za wyprowadzony w rozchód spirytus (Złote i grosze): Do octowni po	Do denaturacji po	Dla wojska po	Na inne potrzeby po	Za ubytki drogowe po	Za ubytki magazynowe po	Ogółem	Wpłacono do kasy Skarbowej: Jakiej	Za kwitem: Data	Nr.	Suma Zł. gr.	UWAGI
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28
Z przeniesienia		607000	710	606290			523618	51681				869	576168	30122	54535798												
31/XII.26.						ubytek przy rewizji						175	175	29947	54565745												
		607000	710	606290			523618	51681				1044	576343	29947	54565745												

Dnia 31 grudnia r. 192 przy rewizji magazynu surówki i sprawdzeniu niniejszej książki z dokumentami stwierdzono: na 1 stycznia r. b. surówki nie pozostawało, zapisano na przychód do niniejszej rewizji, t. j. w przeciągu całego roku 606290⁰ litrów alkoholu bezwodnego, wydano do własnej rektyfikacji 523618⁰, do octowni 51681⁰ i spisano ubytków 869⁰, razem w rozchodzie 576168⁰ st. hekt., powinno było pozostawać 30122⁰, a znaleziono dwadzieścia dziewięć tysięcy dziewięćset czterdzieści siedem (29947) litrów bezwodnego alkoholu surówki, mniej o 175⁰, które, jako ubytek zapisuje się na rozchód powyżej niniejszego zapisu bez opłaty monopolowej, jako nie przekraczającej dozwolonej normy zaników. Dozwolone zaniki za cały powyższy okres roczny stanowią 1220⁰ litrów bezwodnego alkoholu $(54565745 \times 0{,}002 : 100 = 1091 + 51681 \times 0{,}25 : 100 = 129)$, a rzeczywistych ubytków magazynowych stwierdzono i zapisano na rozchód 1044⁰, wobec czego ilość tego ubytku w zupełności została pokryta dozwolonemi zanikami i nie podlega monopolowej opłacie.

PODPISY: INSPEKTOR:

KIEROWNIK:

IZBA SKARBOWA w

URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH

w

INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ

w

WZÓR Nr. 29
Załącznik do § 277.

KSIĄŻKA REKTYFIKACYJNA

rektyfikacji samoistnej (oddziału rektyfikacyjnego przy gorzelni)
w ....należącej do

....

na kampanję 192 /192 ... r.

POUCZENIE.

1) Książka rektyfikacyjna służy do wyliczania się z obrotu spirytusu, pobieranego na aparat, jak również do określania strat.

2) Pozostający w aparatowni spirytus winien być wliczany przy rewizjach do ogólnego zestawienia zapasów rzeczywistych.

3) Przy miesięcznych rewizjach obrachunkowych, a także po zakończeniu oczyszczania spirytusu aparat rektyfikacyjny winien być opróżniony, jak również i fuzlownik po przemyciu fuzli. Straty na aparacie wpisuje się do rubryki „18", która zawiera w sobie i straty w wodzie fuzlowej rubryki „20".

4) Ilości spirytusu 0,5 l i wyżej liczą się za cały litr, a poniżej 0,5 odrzuca się.

5) Odpisy książki przedstawia się Izbie Skarbowej w przeciągu 5 dni każdego następnego miesiąca.

6) Podług tego wzoru prowadzi się książkę w rektyfikacjach samoistnych i w oddziałach rektyfikacyjnych przy gorzelniach.

7) Otrzymywane produkty rektyfikatu należy bezzwłocznie magazynować.

Data	Wzięto do oczyszczenia z magazynu stopni hektolitrowych (litrów bezwodnego alkoholu)							Otrzymano według obliczenia przedsiębiorcy i zamagazynowano								Ogółem stopni hektolitrowych, litrów alkoholu bezwodnego	Ogólna ilość strat przy rektyfikacji w stopniach hektolitrowych, litrów alkoholu bezwodnego	W fuzlowniku po przemyciu otrzymano		Uwagi
	Podług jakiego zaświadczenia, na jaką ilość stopni hektolitrowych i na jaki termin	Surówki	Produktów rektyfikacyjnych				Ogółem	Pierwszego gatunku				Niższych						Olejów fuzlowych	Straty w wodzie fuzlowej	
			I gat.	II gat.	III gat.			Litrów	Moc I tablica	Redukcja objęt. wg II tabl.	Ogółem litrów alkoholu bezwodnego	II gat.	III gat.	Eterów	Olejów fuzlowych					
												Litrów alkoholu bezwodnego						Litr. alkoholu bezwodn.		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21
	Z przeniesienia	523618	-	108527	6998	—	639143	—	—	—	465059	108527	58733	—	856	633175	—	856	300	
31.XII	Zapisuje się na przychód oleje fuzlowe po przemyciu fuzli z fuzlownika									—	—	—	—	—	200	200	—	200	—	
„	Znaleziono w fuzlowniku wody fuzlowej po przemyciu fuzli i wylano do kanału—jako strata na aparacie														—	—	—	—	31	
		523618	--	108527	6998	—	639143	—	—	—	465059	108527	58733	—	1056	633375	5768	1056	331	

Dnia 31 grudnia 192 r. przy rewizji rektyfikacji zastano rektyfikację nieczynną, urzędowe zabezpieczenia na aparacie i fuzlowniku w całości. Aparat próżny, oprócz fuzlownika, z którego zdjęto zabezpieczenia celem stwierdzenia znajdujących się w nim fuzli i ich przemycia, przyczem w fuzlowniku znaleziono, zgodnie ze sporządzonym protokółem, po przemyciu olejów fuzlowych 200 litrów 100⁰, które zapisano na przychód i wody fuzlowej 31 l. 100%, zniszczonej przez wylanie do kanału, jako strata na aparacie.

Od początku roku, t. j. od 1 stycznia r. b. do niniejszej rewizji, a zatem za cały rok, otrzymano surówki do oczyszczenia 523618⁰ litrów alkoholu bezwodnego, z czego otrzymano po oczyszczeniu rektyfikatu I gatunku 455059⁰ st. hkt. niższych gatunków, a mianowicie: III gatunku 51735⁰ (58733—6998) i olejów fuzlowych 1056⁰, razem 517850⁰ litrów bezwodnego alkoholu, strata na aparacie stanowi 5768⁰ litr bezwodnego alkoholu. Dozwolone straty rektyfikacyjne stanowią 6283⁰ (523618"x1,2:100), wobec czego rzeczywiste straty okazały się mniejsze od dozwolonych normą zaników o 515⁰ i opłacie monopolowej nie podlegają.

Podpisy:

Inspektor

Kierownik

IZBA SKARBOWA w...

URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH

w ....

INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ

w ....

WZÓR Nr. 30

Załącznik do § 277.

KSIĄZKA MAGAZYNU z REKTYFIKATEM.

Rektyfikacji samoistnej w ________________________________

Oddziału rektyfikacyjnego przy gorzelni________________________________

należącej do ________________________________

za kampanję 192__/192__roku.

POUCZENIE.

1. Pozostałość z poprzedniego okresu obrachunkowego winna być wpisywana przez Inspektora K. S. cyframi i słownie.
2. Na przychód zapisuje się wszelkie gatunki rektyfikatu, otrzymywane z własnej rektyfikacji, a także rektyfikat wszelkich gatunków z zewnątrz, nieprzeznaczony do dalszego oczyszczenia i ujawnione nadwyżki przy rewizjach.
3. Rozchód zapisuje się stosownie do rubryk, oznaczając nad ilością wypuszczanych litrów gatunek rektyfikatu i po jakiej cenie.
4. Ilości spirytusu 0,5 i wyżej przyjmuje się i zapisuje, jako litr, a poniżej 0,5 odrzuca się.
5. Kierownik rektyfikacji obowiązany jest prowadzić miesięczne i roczne zestawienie, jak również winien prowadzić równocześnie z książką i odpisy z niej, i przesyłać te odpisy do 5-go dnia następnego miesiąca Izbie Skarbowej.
6. Należy prowadzić zestawienia „do przeniesienia" i „z przeniesienia" od początku roku.
7. Przy obrachunkach w książce niniejszej sporządza się zestawienie ze wszystkich trzech książek, przyczem rektyfikacja wtedy winna być nieczynna.

Data	Skąd	Przychód – Rektyfikat – I gat.	Przychód – Rektyfikat – II gat.	Przychód – Rektyfikat – III gat.	Przychód – Etery	Przychód – Oleje fuzlowe	Przychód – Ogółem	Nr. świadectwa przewoz.	Komu i dokąd spirytus wydano	Rozchód – Do oczyszczania w rektyfikacji własnej – I gat.	Rozchód – Do oczyszczania w rektyfikacji własnej – II gat.	Rozchód – Do oczyszczania w rektyfikacji własnej – III gat.		Do wytwórni państwowej	Do fabrykacji wódek gatunkowych po	Do octowni po	Do denatur. po	Dla wojska po	Do wolnych składów po	Na cele lecznicze po
		Stopni hektolitrowych (litrów bezwodnego alkoholu)								Stopni hektolitrowych										
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21
z przeniesienia		773874	110185	63249		856	948164				108527	6998			700000	54417		724		40000
31/XII 192 r.	na zasadzie prot.					200	200		spisuje się ubytek przy rewizji											
		773874	110185	63249		1056	948364				108527	6998			700000	54417		724		40000

Dnia 31 grudnia 192 r. przy rewizji rektyfikacji i magazynów z rektyfikatem stwierdzono: na 1 stycznia 192 r. nie było pozostałości rektyfikatu i jego gatunków, od 1 stycznia r. b. do niniejszej rewizji, t. j. za cały roczny okres czasu zapisano na przychód rektyfikatu z zewnątrz I gatunku 308815°, II gatunku 1658°, III gat. 4516°, razem 314989° litrów bezwodnego alkoholu, z własnej rektyfikacji rektyfikatu I gatunku 465059°, II gatunku 108527°, III gatunku 58733°, olejów fuzlowych 1056°, razem I gatunku 773874°, II gat. 110185°, III gatunku 63249°, olejów fuzlowych 1056°, a wszystkiego razem 948364°. Wyprowadzono na rozchód: do własnej rektyfikacji II gatunku 108527°, III gatunku 6998° i nazewnątrz I gatunku rektyfikatu 741234°, II gatunku 824°, III gatunku 54478°, razem w rozchodzie I gatunku 741234°, II gatunku 109351°, III gatunku 61476°, razem 912061° litrów bezwodnego alkoholu, powinno było pozostać, rektyfikatu I gatunku 32640°, II gatunku 834°, III gatunku 1773°, olejów fuzlowych 1056°, razem 36303°, a znaleziono I gatunku 32488° II gatunku 821°, III gatunku 1769° i olejów fuzlowych 1034°, razem 36062°, mniej I gatunku 202°, II gatunku 13°, III gatunku 4° i olejów fuzlowych 22°, razem mniej o 241° litr. bezwodnego alkoholu, który to ubytek zapisano na rozchód bez opłaty monopolowej, jako nieprzekraczający dozwolonych normą zaników. Od początku roku, t. j. za całoroczny okres czasu dozwolony zanik magazynowy rektyfikatu stanowi 2551° litr. bezwodnego alkoholu (18717100×0,003:100=561+796075×0,25:100=1990), a rzeczywisty ubytek wynosi 702, wobec czego, jako mniejszy od dozwolonego o 1849°, opłacie monopolowej nie podlega.

Inspektor: **Kierownik:**

Roczny (miesięczny) obrachunek na podstawie trzech ksiąg od 1 stycznia 192 r. do 31-go

Pozostawało na 1 stycznia 192 r.	surówki . . .	—
	rektyfikatu . .	—
Otrzymano w ciągu okresu obrach.	surówki . . .	606290
	z zewnątrz rekt.	314989
	Razem . .	921279
	Zapisano na rozchód . .	847756
	Powinno być . .	73523
	Znaleziono . .	66009
	Mniej o . .	7514°

Ubytek jest mniejszy od dozwolonego zaniku, wobec czego został zapisany przy obrachunkach na rozchód bez opłaty monopolowej.

Inspektor:

c h ó d (litrów bezwodnego alkoholu)																Wpłacono do kasy skarbowej				
Na cele naukowe po	Dla wyrobu sztucznego jedwabiu po	Na kosmetyki po	Na wyrób esencji i estrów po	Na wyrób politury i lakierów po	Na wyrób prochu po	Na inne cele i jakie po	Na próby do analizy	Wyd. olej fuzl.	Wysłano zagranicę	Wysłano do innych rektyfikacyj	Ubytki składowe	Ogółem	Pozostałości w stopniach hektolitrowych (litrów bezwodnego alkoholu)	Suma dziennych pozostałości	Należność opłat monopolowych, które przeds. winien wpłacić do kasy skarbowej bezp. na budżet Zł. gr.	Kwota Zł. gr.	Do jakiej kasy	Pokwitowanie Data	Pokwitowanie Pozycja	Uwagi
22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42
		934								I	300		36103	18681038						
										II	100	912.061								
										III	61									
										I	202									
										II	13	241	36062	18717100						
										III	4									
										ol. fuz.	22									
		934								I g.	502									
										II g.	113	912.302	36062	18717100						
										III g.	65									
										ol. fuz.	22									
											702									

grudnia r. 192 włącznie.

OBLICZENIE DOPUSZCZALNYCH ZANIKÓW.

Magazynowy: a) od sumy dziennych pozostałości surówki 54565920 × 0,002 : 100 . . = 1091⁰

od rozchodu surówki nazewnątrz 51681 × 0,25 : 100 . . . . = 129⁰

b) od sumy dziennych pozostałości rektyfikatu 18717100 × 0,003 : 100 . = 561⁰

od rozchodu rektyfikatu 796075 × 0,25 : 100 . . . . = 1990⁰

Razem 3771⁰

Rektyfikacyjny: od wziętej surówki na aparat rektyfikacyjny 523618⁰ × 1,2 : 100 . . = 6283⁰

Razem dopuszczalny zanik 10054⁰

Ubytek rzeczywisty 7514⁰

Niewykorzystano dozwolonych zaników . 2540⁰

Na okres 192...../ 192.....r. przenosi się zapas surówki 29947⁰, rektyfikatu I gat. 32438⁰, II gat. 821⁰, III gat. 1769⁰, olejów fuzlowych 1034⁰ = 66009⁰.

Kierownik:

IZBA SKARBOWA w ....

URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH

w ....

INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ

w ....

WZÓR Nr. 31

Załącznik do § 287.

PROTOKÓŁ

o zbadaniu odpadków (fuzli) przy oczyszczaniu spirytusu w rektyfikacji .... powiatu ....

....

Dnia .... 192 roku Inspektor K. S. Komisarz .... w obecności dokonali badania ilości i jakości odpadków rafinacyjnych (fuzli), znajdujących się w fuzlowniku Nr. za okres czasu od dnia do dnia .... roku 192 ......

Przy badaniu znaleziono:

	Zbiornik Nr.		
	Warstwa		
	I	II	III
Ilość litrów płynu			
Pogrążenie alkoholomierza			
Temperatura w zbiorniku			
Moc według I tabl.			
Ilość litrów z poprawką według II tabl.			
Ilość stopni hektolitrowych (litr. bezwodnego alkoholu)			
Razem litrów bezwodnego alkoholu			

Określona wyżej ilość odpadków rafinacyjnych (fuzli) została przemyta i po przemyciu okazało się fuzli czystych, t. j. olejów fuzlowych .... litrów bezwodnego alkoholu. Pozostałe po przemyciu wody fuzlowe, stanowiące litrów bezwodnego alkoholu zniszczono przez wypuszczenie do kanału.

Ilość olejów fuzlowych, stwierdzoną po przemyciu fuzli, zapisano w rubrykach książki rektyfikacyjnej „16" i „19" i książki magazynowej rektyfikatu w rubryce „7", jako produkt, otrzymany przy rektyfikacji, a zniszczone wody fuzlowe zapisano w rubryce „20" książki rektyfikacyjnej, jako strata, wchodząca w ogólne straty na aparacie rubryki 18-ej. Od olejów fuzlowych i zniszczonych wód fuzlowych wzięto po jednej próbie, które opieczętowano pieczęcią .... i pozostawiono .... do przechowania w ciągu 6 miesięcy.

Niniejszy protokół sporządzono w 3-ch egzemplarzach, z których jeden pozostawiono w aktach rektyfikacji, dwa zaś przyjął Inspektor K. S. dla przesłania do D. P. M. S. i Izbie Skarbowej.

Podpisy:

WZÓR Nr. 32
Załącznik do § 334.

IZBA SKARBOWA w

URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH

w-

INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ

w-

KSIĄŻKA OBRACHUNKOWA

fabryki wódek gatunkowych w ....

należącej do

na rok 192......

OBJAŚNIENIA I POUCZENIA.

1. W rubrykach przychodu zapisuje się ilości czystego spirytusu, araku, koniaku i t. p., zgodnie z ilościami, oznaczonemi w przewozowych dokumentach, z wykazaniem drogowych ubytków w rubryce „29".
2. Rubryki wewnętrznego obrotu wypełnia się każdodziennie, sumarycznie, bez podziału na rodzaje wyrobionych wódek, z oznaczeniem tylko ilości rozlanych butelek z wyrobami, ich mocy i ogólnej ilości litrów 100%.
3. Rubryki rozchodu nazewnątrz wypełnia się, wpisując każde świadectwo przewozowe oddzielnie, bez podziału na gatunki wódek, notując ogólną ilość butelek każdej pojemności, moc wódek i litry 100%. W samem świadectwie przewozowem winny być dane co do gatunku wódek.
4. Świadectwa przewozowe wypisuje się ze ścisłością do dziesiętnych litra, przyjmując 0,05 i wyżej za 0,1 litra, a poniżej 0,05 odrzucając.
5. Kierownik fabryki wódek sporządza miesięczne i roczne zestawienia, jak również równocześnie z prowadzeniem zapisów w książce sporządza odpisy, które nie później, niż 5-go dnia każdego następnego miesiąca bez względu na sprawdzenie odpisów przez Kontrolę Skarbową, przesyła Izbie Skarbowej.
6. Prowadzi się podsumowanie „do przeniesienia" i „z przeniesienia" roczne.

(Str. II wzoru 32).

Nr	Rubryka	Podgrupa	Grupa
18	Data wysłania		ROZCHÓD
19	Komu i gdzie		ROZCHÓD
20	Data i liczba świadectwa przewozowego		ROZCHÓD
21	sztuk: 1/1 ltr.	Sprzedano wódek gatunkowych	ROZCHÓD
22	sztuk: 0,75 ltr.	Sprzedano wódek gatunkowych	ROZCHÓD
23	sztuk: 0,50 ltr.	Sprzedano wódek gatunkowych	ROZCHÓD
24	sztuk: 0,25 ltr.	Sprzedano wódek gatunkowych	ROZCHÓD
25	sztuk: 0,10 ltr.	Sprzedano wódek gatunkowych	ROZCHÓD
26	Litrów objętościowych	Sprzedano wódek gatunkowych	ROZCHÓD
27	Moc	Sprzedano wódek gatunkowych	ROZCHÓD
28	Litrów 100%	Sprzedano wódek gatunkowych	ROZCHÓD
29	Ubytek drogowy i składowy		ROZCHÓD
30	Litrów 100%: Spirytusu czystego	W magazynach	POZOSTAJE
31	Litrów 100%: Araku, koniaku, esencyj i inn. domieszek alkoholow.	W magazynach	POZOSTAJE
32	Litrów 100%: W gotowych wyrobach		POZOSTAJE
33	Litrów 100%: W przerobie		POZOSTAJE
34	Litrów 100%: Razem		POZOSTAJE
35	Zasadnicza opłata patentowa i dodatkowa		
36	UWAGI		

(Str. I wzoru 32).

PRZYCHÓD							OBRÓT WEWNĘTRZNY									
									Wyrobiono wódek gatunkowych							
Data	Skąd otrzymano spirytus	Data i Nr. świadectwa przewozowego	Ilość spirytusu czystego	Ilość araku, koniaku, esencyj i innych domieszek	Nadwyżka przy rewizji i w przesyłkach	RAZEM	Wzięto spirytusu czystego do przerobu	Wzięto araku, koniaku, esencyj i domieszek alkohol. do przerobu	1/1 ltr.	0,75 ltr.	0,50 ltr.	0,25 ltr.	0,10 ltr.	Litrów objętościowych	Moc	Litrów 100%
			Litrów 100%				Litrów 100%		sztuk							
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17

IZBA SKARBOWA w
URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH
w ....

INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ
w

WZÓR Nr. 33
Załącznik do § 334.

R E J E S T R

nalanych do butelek gotowych wyrobów wódczanych w fabryce wódek gatunkowych w należącej do

pod firmą ....

za 192 rok.

P O U C Z E N I E

1. Rubryki niniejszego rejestru winny być wypełniane codziennie po zakończeniu robót.
2. Każdy gatunek nalanych do butelek wódek wykazuje się oddzielnie poczem sumuje się za cały dzień razem. Suma ta winna odpowiadać ilości wyrobionych wódek, oznaczonej w książce obrachunkowej.
3. Ilości stopni hektolitrowych alkoholu oznacza się do dziesiętnej części litra, przyjmując 0,05 i wyżej za 0,1 ltr., a poniżej 0,05 odrzucając.
4. Odpisów niniejszej książki nie sporządza się.
5. Sporządza się miesięczne i roczne zestawienia przychodu, jak również prowadzi się podsumowania „do przeniesienia" i rocznie „z przeniesienia".

Data	Wyrobiono i zamagazynowano wyrobów gatunkowych											
	Nazwa wyrobu	Data i numer rejestru	Pojemność butelek w litrach							Moc	Litrów bezwodnego alkoholu	Uwagi
			1/1	0,75	0,50	0,25	0,10		Litrów objętościow.			
			s z t u k									
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13

IZBA SKARBOWA w..
URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH
w ....
INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ
w ....

WZÓR Nr. 34.
Załącznik do § 348.

R E J E S T R

przychodu i rozchodu spirytusu domowo-leczniczego, wódek monopolowych i wódek gatunkowych w hurtowni ....

w ....

należącej do ....

na zasadzie koncesji z dnia r. 192....

za rok.........................

P O U C Z E N I E.

1. Wszelkie zakłady z hurtową sprzedażą wyrobów wódczanych obowiązane są do prowadzenia rejestru przychodu i rozchodu spirytusu i wódek.
2. Rubryki przychodu wypełnia się z chwilą otrzymania przesyłki w dniu jej przyjęcia.
3. Rubryki rozchodu hurtownie prowadzą na zasadzie wydawanych świadectw przewozowych, wpisując każde oddzielnie bez zwłoki do rejestru w dniu wydania.
4. Właściciel handlu obowiązany jest prowadzić miesięczne zestawienia i podsumowania „do przeniesienia" i „z przeniesienia" od początku roku do końca.

(Str. I do wzoru 34).

PRZYCHÓD																					
Data	Skąd otrzymano przesyłkę	Data i Nr. świadectwa przewozowego	Spirytus domowo-leczniczy		Wódek monopolowych										Wódek gatunkowych						Litrów 100%
			Pojemn. w ltr.		40° pojemn. w butelkach				45° pojemn. w butelkach				wyborowa 45° Pojemność		Pojemność butelek w litrach						
			1,0	0,50	1,0	0,50	0,25	0,10	1,0	0,50	0,25	0,10	1,0	0,50	1,0	0,75	0,50	0,25	0,10		
			sztuk		sztuk				sztuk				sztuk		sztuk						
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22

(Str. II do wzoru 34).

ROZCHÓD																					
Komu i dokąd wysłano przesyłkę	Data i Nr. świadectwa przewozowego	Spirytus domowo-leczniczy		Wódek monopolowych										Wódek gatunkowych						Litrów 100%	Uwagi
				o mocy 40°				o mocy 45°				Wyborowa 45°		Pojemność butelek w litrach							
				Pojemność butelek w litrach																	
		1,0	0,50	1,0	0,50	0,25	0,10	1,0	0,50	0,25	0,10	1,0	0,50	1,0	0,75	0,50	0,25	0,10			
		sztuk		sztuk				sztuk				sztuk		sztuk							
23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44

WZÓR Nr. 35.
Załącznik do § 395.

Urząd Akcyz i Monopolów Państwowych w ....

ODCINEK ŚWIADECTWA

Nr. ....

Dnia .... 192...

Wypuszczono spirytusu:

Skąd:

Komu:

Dokąd:

Ilość litrów 100° spirytusu

Podpisy:

Z wtórnikiem sprawdził dnia ....

Inspektor lub Komisarz

WTÓRNIK ŚWIADECTWA PRZEWOZOWEGO

Urząd Akcyz i Monopolów Państwowych .... dnia .... 192..... r.

Wtórnik świadectwa Nr. ....

na przewóz spirytusu z ...., powiatu ....

...................., należącego do ....

Komu, dokąd i na podstawie jakiego zezwolenia	Ogólna ilość 100 stopn. litrów spirytusu i jakiego (słowami)	Droga przesyłki	Imię i nazwisko dozorującego przesyłkę

Podpisy:

Ze świadectwem przewozowem sprawdził .... r. 192

Inspektor: Komisarz:

ŚWIADECTWO PRZEWOZOWE

URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH

Dnia .... 192 r.

ŚWIADECTWO Nr. ....

na przewóz spirytusu z ...., powiatu ....

...................., należącego do ....

Komu, dokąd i na podstawie jakiego zezwolenia	Ogólna ilość 100 stopniowych litrów spirytusu	Droga przesyłki	Imię i nazwisko dozorującego przesyłkę

Podpisy:

Z wtórnikiem świadectwa przewozowego sprawdził .... 192 r.

Inspektor: Komisarz:

Nr. Nr. beczek i cystern	Ilość spirytusu w każdej beczce (cysternie)				Zawartość alkoholu		Redukcja			Ilość czystego alkoholu stopni hektolitrowych (litrów)	Uwagi
	Litrów	Według wagi w kilogramach			Pogrążenie alkoholomierza	Przy temperaturze według Reaumura	Moc spirytusu wg. I tablicy	Ilości			
		Brutto	Tara	Netto				w l na rzeczyw. objętość wg. II tablicy	w kg. na litry wg. tablicy III		
							przy temp. + 12 R				
							Suma				

Podpisy:

Nr. Nr. beczek i cystern	Ilość spirytusu w każdej beczce (cysternie)				Zawartość alkoholu		Redukcja			Ilość czystego alkoholu stopni hektolitrowych (litrów)	Uwagi
	Litrów	Według wagi w kilogramach			Pogrążenie alkoholomierza	Przy temperaturze według Reaumura	Moc spirytusu wg. tablicy I	Ilości			
								w litrach na rzeczywistą objętość wg. tablicy II	w kg. netto na litry wg. tablicy III		
		Brutto	Tara	Netto			przy t + 12 R				
							Suma				

Podpisy:

Odcinek świadectwa przewozowego Nr. ....
na wysłane z ....
do ....
dla ....
gotowe wyroby wódczane.

Koncesja Nr. ....

Gatunek wyrobów	Data i Nr. rejestru zatw. wyrobu	M o c	Ilość naczyń o pojemności					Ogółem	
			1	0,75	0,50	0,25	0,10	Litrów objętościowych	Zawartość alkoholu w ltr. 100%
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
Razem:									

dnia .... 192.... r.

Podpisy:

Z wtórnikiem świadectwa sprawdził:

192.... r.

INSPEKTOR

KOMISARZ

Wtórnik świadectwa przewozowego Nr. ....
na przewóz gotowych wyrobów wódczanych
z ....
do ....
dla ....

posiadającego koncesję Nr. ....

Gatunek wyrobów	Data i Nr. rejestru zatw. wyrobu	M o c	Ilość naczyń o pojemności					Ogółem	
			1	0,75	0,50	0,25	0,10	Litrów objętościowych	Zawartość alkoholu w ltr. 100%
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
Razem:									

dnia .... 192.... r.

Podpisy:

Ze świadectwem przewozowem

sprawdził .... 192.... r.

INSPEKTOR

KOMISARZ

WZÓR Nr. 36

Załącznik do § 395.

Świadectwo przewozowe Nr. ....
na przewóz gotowych wyrobów wódczanych
z ....
do ....
dla ....
posiadającego koncesję Nr. ....

Gatunek wyrobów	Data i Nr. rejestru zatw. wyrobu	M o c	Ilość naczyń o pojemności					Ogółem	
			1	0,75	0,50	0,25	0,10	Litrów objętościowych	Zawartość alkoholu w ltr. 100%
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
Razem:									

dnia .... 192.... r.

Podpisy:

Z wtórnikiem świadectwa sprawdził

.... 192.... r.

INSPEKTOR

KOMISARZ

IZBA SKARBOWA w____________

URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH

w ____________

INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ

w ____________

WZÓR Nr. 37

Załącznik do § 406.

(strona 1).

REJESTR

przesyłek spirytusu i wyrobów wódczanych ekspedycji pod firmą

znajdującej się w .... a należącej do

na zasadzie zezwolenia Izby Skarbowej z dnia..192 r. L.

POUCZENIE.

1) Przesyłki spirytusu i wyrobów wódczanych niedostarczone odbiorcom przez spedytorów bezpośrednio z miejsc sprzedaży w dniu ich poboru, a przywiezione na skład ekspedycji, należy bezzwłocznie zapisać na przychód do rejestru przesyłek, stosownie do danych rubryk, w sposób, umożliwiający sprawdzenie każdej przesyłki.

2) Przesyłki winny być w całości, bez zatrzymywania ich w ekspedycji, bezzwłocznie dostarczane odbiorcom, oznaczonym w świadectwach przewozowych.

3) O zaszłych w czasie przewozu przypadkowych uszkodzeniach naczyń ze spirytusem i wyrobami wódczanemi w transportach, powodujących stratę spirytusu lub wyrobów wódczanych spedytor ma zawiadomić niezwłocznie najbliższego urzędnika K. S.

4) Przesyłki spirytusu i wyrobów wódczanych, zapisane w rubrykach przychodu, winny być zapisywane przy rozchodzie po przeciwnej stronie rejestru w odpowiednim wierszu przychodu przesyłek.

5) Spedytor ma prowadzić zestawienia „do przeniesienia" i „z przeniesienia" od początku roku.

Strona 2.

Nr. porządkowy	Data otrzymania przesyłki w ekspedycji	PRZYCHÓD								UWAGI
		Świadectwa przewozowego		Nazwa firmy względnie imię i nazwisko oraz adres		Opakowań		Spirytusu względnie wyrobów wódczanych		
		Data	Liczba	Wysyłającego	Odbiorcy	Ilość	Rodzaj	Ilość litrów objętościowych	Zawartość alkoholu w 100^0	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
Z przeniesienia										
Do przeniesienia										

Strona 3.

Nr. porządkowy	Data wysłania przesyłki pod adresem odbiorcy	ROZCHÓD								UWAGI
		Świadectwa przewozowego		Nazwa firmy lub imię i nazwisko oraz adres		Opakowań		Spirytusu względnie wyrobów wódczanych		
		Data	Liczba	Wysyłającego	Odbiorcy	Ilość	Rodzaj	Ilość litrów objętościowych	Zawartość alkoholu w litrach 100^0	
12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22

IZBA SKARBOWA w ....

URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH

w ....

INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ

w ....

WZÓR Nr. 38
Załącznik do § 409.

PROTOKÓŁ Nr. ....

sprawdzenia i przyjęcia .... w ....

Dnia .... r. 192... niżej podpisani ....
....
w obecności ....
po sprawdzeniu naczyń i znaków zabezpieczenia, które okazały się nieuszkodzone .... dokonali przyjęcia ....
dostarczon .... w dniu .... r. 192......
na mocy umowy, zawartej w dniu .... r. 192... powiatu .... województwa ....
za świadectwem przewozowem Nr. .... z dnia ....
r. 192....

Według tego świadectwa wysłano z ....
.... (............) litrów bezwodnego alkoholu (stopni hektolitrowych spirytusu), a po zbadaniu odebranej ilości okazało się stosownie do załączonego wywodu sprawdzenia ....
(............) litrów, czyli mniej (więcej) o .... litrów (stopni hektolitrowych).

Jakość spirytusu co do koloru, zapachu i smaku uznana za normalną, zgodnie z warunkami umowy. Czystość i moc rektyfikatu odpowiada warunkom umowy.

Dozwolony zanik drogowy może stanowić .... litrów według następującego wyliczenia:

za .... dni w drodze:	w cysternach po 0,01% —	ltr. ....
	w beczkach „ 0,04% —	„ ....
za przelew z cystern do beczek lub odwrotnie	0,15% —	„ ....
za zlew spirytusu przy przyjęciu z cystern	0,25% —	„ ....
lub „ „ „ „ „ „ beczek	0,35% —	„ ....
	Razem .... ltr.	....

W porównaniu z tą ilością rzeczywisty ubytek wynosi
mniej .... ltr.
więcej .... ltr.

Podpisy:

Urzędowy wywód sprawdzenia odebranego spirytusu.

Nr.Nr. naczyń	Zbadana ilość				Zbadana zawartość alkoholu		Redukcja			Ilość bezwodnego alkoholu—stopni hektolitrowych (litrów)	UWAGI
		według wagi w kilogramach					Zbadanej zawartości alkoholu na rzeczywistą moc wg. tabl. I	Ilości			
	Litrów	Brutto	Tara	Netto	Pogrążenie alkoholomierza	Przy temperaturze wg. Reaumura		w litrach na rzeczywistą objęt. wg. tabl. II	w kilogramach netto na litry wg. tabl. III		
							przy t. + 12 R.				
									Suma		

Podpisy:

IZBA SKARBOWA W ______________________

URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH

w ______________

INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ

w ______________

WZÓR Nr. 39
Załącznik do § 450.

PROTOKÓŁ Nr. ________

skażenia spirytusu ogólnym środkiem skażającym

w ____

Dnia ______________ r. 192___ Inspektor Kontroli Skarbowej ______________ ______________________________, oraz ______________________________ Kontroli Skarbowej, w obecności ____ po zbadaniu zabezpieczeń na naczyniach ze środkami skażającemi i stwierdzeniu, że są nieuszkodzone, dokonali skażenia spirytusu.

Do skażenia wzięto spirytusu:

Gatunek spiryt: (surówka przemysłowa, roln. lub pośl. gat. rektyfikat.)	Waga wzgl. obj.		Temperat. R. (przy obl. na objęt.)	Pogrążenie alkoholomierza	Temperatura R w (baryszówce)	Moc rzeczywista	Litrów objętościowych przy + 12°R	Litrów 100°
	kg. netto	ltr. obj.						

Ogółem litrów 100° ________

Do spirytusu tego dodano: spirytusu drzewnego litrów ________
zasad pirydynowych „ ________
olejów ketonowych „ ________
nafty „ ________
barwnika „ ________

Razem litrów ________

Przy należytem wymieszaniu płynu otrzymano w zbiorniku ____________ litrów spirytusu skażonego przy temperaturze ________ °R o mocy ________ ° (pogrążenie alkoholomierza przy ciepłocie ________ °R), co stanowi ______________ litrów 100°.

Pozostały środek skażający zabezpieczono w myśl przepisów przez nałożenie ____

Protokół niniejszy sporządzono w 3-ch egzemplarzach, z których jeden dołączono do ksiąg ______________________, zaś dwa otrzymał Inspektor ______________ ______________, celem przedstawienia Dyrekcji P. M. S., oraz Izbie Skarbowej.

Inspektor Kontroli Skarbowej:

______________________ Kontroli Skarbowej

Obecny: ______________________

IZBA SKARBOWA w ______________
URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH
w ______________

INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ
w ______________

WZÓR Nr. 40
Załącznik do § 450.

PROTOKÓŁ Nr. ______

skażenia spirytusu środkami szczególnemi w ______________

Dnia ______________ r. 192__ Inspektor K. S. ______________
oraz ______________ K. S. ______________, w obecności
____
______________ po stwierdzeniu, że zabezpieczenia na opakowaniach, względnie na naczyniach ze środkami skażającemi nie są uszkodzone, dokonali skażenia środkami szczególnemi spirytusu, przeznaczonego do ______________
____

Do skażenia wzięto ______________ litrów spirytusu o mocy ____ ^{0} (pogrążenie alkoholomierza ______________ przy ciepłocie ______________ ^{0}R), co stanowi ______________ litrów 100^0. Spirytus przybył za świadectwem przewozowem z dnia ______________ r. 192__ Nr. ______________, w ilości ______________ litrów 100^0.

Celem skażenia dodano do spirytusu: (rodzaj i ilości środka skażającego) ______________
____
____

Po dodaniu wyszczególnionych powyżej środków skażających oraz po dokładnem wymieszaniu płynu otrzymano spirytusu skażonego ______________ $\frac{\text{litrów}}{\text{kilogramów}}$, zawierających ______________ litrów spirytusu 100^0.

Spirytus, w którym środki skażające całkowicie się zmieszały z alkoholem etylowym, oddano do rozporządzenia ______________

Pozostały w stanie czystym spirytus, pozostałe środki skażające oraz spirytus skażony środkiem, potrzebującym dłuższego czasu dla całkowitego rozpuszczenia się, zabezpieczono w sposób przepisowy przez nałożenie ______________

Protokół niniejszy sporządzono w ______ egzemplarzach, z których jeden otrzymał Inspektor ______________, celem przedstawienia U. S. A. M., zaś ______ pozostawiono w ______________, celem ______________

Inspektor Kontroli Skarbowej

______________ Kontroli Skarbowej

Obecny:

IZBA SKARBOWA w ____________

URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH w ____________

INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ w ____________

WZÓR Nr. 41

Załącznik do § 450.

KSIĘGA KONTROLNA

obrotów spirytusem, przeznaczonym do skażenia ogólnym środkiem skażającym w ____________

należącej do ____________ i znajdującej się w ____________ na 192__ rok.

Data	Data i nr. pozwolenia na skażenie spirytusu wzgl. innych dowodów	PRZYCHÓD: Ilość spirytusu, pobranego do skażenia: litrów objętościowych	o mocy	litrów 100°	Do skażenia użyto środków skażających: spirytusu metylowego	zasad pirydynowych	olejów ketonowych	nafty	Roztworu fioletu krystalicznego	ROZCHÓD: Otrzymano płynu skażonego w litrach 100°	Do jakich celów zużyto spirytusu skażonego	W jakiej ilości: Litrów objętościowych	o mocy	litrów 100°	UWAGI
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
	Z przeniesienia														
	do przeniesienia														

IZBA SKARBOWA w ....
URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH
w
INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ
w ....

WZÓR Nr. 42
Załącznik do § 450.

KSIĘGA KONTROLI

spirytusu, otrzymanego do skażenia szczególnemi środkami, oraz przerobionego, skażonego w ...., należącej do .... i znajdującej się w ....

na rok 192 ......

1. Remanent na dzień 1 stycznia roku obrachunkowego wpisuje się do rubryk przychodu.
2. Cyfrowe dane każdej strony należy podsumować, wynik podsumowania umieścić w wierszu „do przeniesienia" i następnie przenieść na stronę następną do wiersza oznaczonego „z przeniesienia".
3. W wypadku obliczenia wyrobów w kilogramach należy wykazywać ilości spirytusu w liczbach podwójnych w formie ułamka $\left(\frac{0000\ l}{0000\ kg.}\right)$.
4. Zamknięcie księgi tak miesięczne jak i roczne winno być stwierdzone podpisem właściciela przedsiębiorstwa lub jego uprawomocnionego zastępcy.

(Strona lewa)

Pozycja bieżąca	Data	SPIRYTUS — Przychód: Skąd otrzymano spirytus oraz data i Nr. świadectwa przewozowego	SPIRYTUS — Przychód: Ilość spirytusu w/g świadectwa przewozowego (Litrów 100° spirytusu)	SPIRYTUS — Rozchód: Zaniki drogowe (Litrów 100° spirytusu)	SPIRYTUS — Rozchód: Pobrano do skażenia (Litrów 100° spirytusu)	SPIRYTUS — Pozostaje (Litrów 100° spirytusu)	Należność: Za zaniki (Zł. gr.)	Należność: Patentowo-akcyzowa (Zł. gr.)	Należność wpłacono: Kasa	Należność wpłacono: Data	Należność wpłacono: Nr. pokwitowania
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
Z przeniesienia											
Do przeniesienia											

(Strona prawa)

SKAŻENIE: Pobrano spirytusu do skażenia	SKAŻENIE: O mocy	SKAŻENIE: Dodano środków skażających	SKAŻENIE: Otrzymano płynu skażonego	SKAŻENIE: Pobrano do wyrobu	SKAŻENIE: Pozostaje	Z wykazanej w rubr. 16 ilości wyprodukowano: Rodzaj wyrobów	Z wykazanej w rubr. 16 ilości wyprodukowano: Ilość litrów względnie kilogramów	% zawartości w gotowych wyrobach: Spirytusu	% zawartości w gotowych wyrobach: Olejków, substancyj żywicznych wzgl. in. artykułów podst.	Gotowych wyrobów: Sprzedano	Gotowych wyrobów: Pozostaje	UWAGI
Litrów płynu wzgl. kilogramów										Litrów płynu wzgl. kilogr.		
13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25

IZBA SKARBOWA w.................................

URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH

w.................................

INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ

w.................................

WZÓR Nr. 43

Załącznik do § 453.

KSIĘGA KONTROLNA

przychodu i rozchodu spirytusu nieskażonego w fabryce należącej do ....

i znajdującej się w................................. na rok 192...

1) Remanent na dzień 1 stycznia roku obrachunkowego zapisuje się w rubrykach przychodu.

2) Dane cyfrowe każdej strony winny być podsumowane z wpisaniem wyniku w wierszu „do przeniesienia" i następnie przeniesione na stronę następną do wiersza „z przeniesienia".

3) Zamknięcie księgi tak miesięczne jak i roczne winno być stwierdzone podpisem właściciela przedsiębiorstwa lub jego uprawomocnionego zastępcy.

4) W wypadku gdyby wytwarzane wyroby obliczane były w kilogramach należy ilość spirytusu wykazywać w liczbach podwójnych w formie ułamka $\left(\frac{000\ l}{000\ kg}\right)$.

Data	Skąd i na podstawie jakiego dokumentu przewozowego	PRZYCHÓD			Należność za zaniki	WPŁACONO			ROZCHÓD			Ilość otrzymanych gotow. wyr.	Uwagi
		Otrzymano w/g dokumentu przewozowego	Ubytek drogowy	W rzeczywistości otrzymano		Kasa	Data	Nr. pokwitowania kasowego	Data	Na jaki cel zużyto spirytus	Ilość zużytego spirytusu w litrach 100⁰		
		Litrów 100⁰ spirytusu											
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
Z przeniesienia													
Do przeniesienia													

IZBA SKARBOWA w............

URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH

w ....

INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ

w ....

WZÓR Nr. 44

Załącznik do § 463.

KSIĘGA KONTROLNA

spirytusu powrotnego, otrzymywanego przy wyrobie w fabryce

.... w ....

należącej do .... na r. 192...

1) Na przychód należy zapisywać wszelkie ilości spirytusu powrotnego na podstawie protokółu ponownego skażenia.

2) Na rozchód zapisuje się ilości spirytusu, wziętego do fabrykacji z wykazaniem pozycji księgi kontrolnej, pod którą pobrany spirytus został zapisany na przychód.

PRZYCHÓD			ROZCHÓD				UWAGI
Data	Data i numer protokółu	Ilość spirytusu w litrach objęt. lub w klg.	Data	na jaki cel zużyto spirytus	Ilość w litr. objęt. lub w klg.	Pozycja bieżąca księgi obrachunkowej	
Z przeniesienia							
Do przeniesienia							

IZBA SKARBOWA w ....
URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH
w ....
INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ
w ....

WZÓR Nr. 45
Załącznik do § 464.

K S I Ę G A

przychodu i rozchodu spirytusu skażonego ogólnym środkiem skażającym
w ...., należąc..........................
do .... i znajdując..... się w ....
na rok 192

1) Remanent na dz. 1 stycznia roku obrachunkowego wciąga się do rubryk przychodu.
2) Cyfrowe dane każdej strony księgi należy podsumować, wyniki podsumowania wciągnąć do rubryk wiersza oznaczonego „do przeniesienia", poczem przenieść na stronę następną do wiersza „z przeniesienia".
3) Zamknięcia księgi tak miesięczne jak i roczne winny być stwierdzone podpisem właściciela przedsiębiorstwa lub jego uprawomocnionego zastępcy.

PRZYCHÓD								Ilość spirytusu w litrach 100⁰	ROZCHÓD						Ilość spirytusu w litrach 100⁰	UWAGA
Data	Skąd przybył spirytus skażony	Data i numer świadectwa przewozowego	w naczyniach o pojemności						Data	w naczyniach o pojemności						
			Naczynia szklane		Bańki blaszane					Naczynia szklane		Bańki				
			1 l.	1/2 l.	5 l.	10 l.	20 l.			1 l.	1/2 l.	5 l.	10 l.	20 l.		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17
Z przeniesienia																
Do przeniesienia																

IZBA SKARBOWA w.................................
URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH
w.................................
INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ
w.................................

WZÓR Nr. 46
Załącznik do § 476.

PROTOKÓŁ Nr.

skażenia spirytusu w fabryce octu, należącej do.................................
w.................................pow.................................

Dnia.................................r. 192..... niżej podpisani (urzędnicy skarbowi)
....
....

w obecności.................................
po sprawdzeniu naczyń i znaków zabezpieczenia na naczyniach ze środkiem skażającym, które okazały się nienaruszone, dokonali skażenia spirytusu, dostarczonego do wymienionej fabryki octu z.................................
.................................na zasadzie.................................
z dnia.................................r. 192.....za Nr.................................za świadectwem przewozowem
z dnia.................................r. 192.....za Nr.

Spirytus ten przelano do kadzi, przeznaczonej do skażania i zmieszano z.................litrami wody i.................litrami octu, mocy................., po należytem wymieszaniu otrzymano mieszaniny.................litrów.

Przeprowadzone badanie wykazało w mieszaninie kwasu octowego.................i.................alkoholu.

Od mieszaniny została odebrana próba w ilości 0,5 litra, którą po opieczętowaniu urzędową pieczęcią.................................oddano właścicielowi na przechowanie.

Protokół niniejszy sporządzono w 2-ch egzemplarzach, z których jeden pozostał w octowni, a drugi został zabrany przez.................................
celem przedłożenia właściwej Izbie Skarbowej.

(podpisy)

IZBA SKARBOWA w..

URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH

w..

INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ

w..

Wzór Nr. 47
Załącznik do § 477.

KSIĄŻKA OBRACHUNKOWA

fabryki octu w..

należącej do..

na rok 192

1. Przychód spirytusu zapisuje się według danych świadectwa przewozowego (rub. 4). Określone przy przyjęciu ubytki drogowe wpisuje się do rubr. 5; dane w rubrykach 15 i 21 należy podawać w formie ułamka.
2. W rozchodzie setne części litra do 0,05 opuszcza się, a od 0,05 włącznie przyjmuje się za 0,1 litra. Dzienne obroty wpisuje się sumarycznie.
3. Rubryki przychodu, obrotów wewnętrznych i rozchodu nazewnątrz są tak ułożone, by można było w każdej chwili, w miarę potrzeby wyprowadzić książkowe odnośne pozostałości. Niema potrzeby wyprowadzać tych pozostałości codziennie—wystarczy czynić to w końcu każdego miesiąca (rubr. 7 i 23).
4. Ostatniego dnia każdego miesiąca odpowiedzialny kierownik fabryki zamyka książkę obrachunkową, sporządza odpis tej książki za miesiąc obrachunkowy i po stwierdzeniu zgodności tego odpisu na miejscu przez urzędnika K. S. przesyła odpis wprost do władzy skarbowej II instancji. Gdyby po 5 dniach po upływie miesiąca obrachunkowego urzędnik K. S. nie przybył do fabryki celem sprawdzenia i potwierdzenia zgodności, winien kierownik fabryki przesłać powyższy odpis władzy skarbowej II instancji, po stwierdzeniu zgodności tegoż z księgą własnym podpisem

Dzień i miesiąc	S P I R Y T U S						N A L E Ż N O Ś Ć Z A Z A N I K I				Pozostaje zaległości lub nadpł. zł.
	P R Z Y C H Ó D			R O Z C H Ó D			S U M A Zł. gr.	W P Ł A C O N O			
	Skąd otrzymano spirytus	Nr. i data świadect. przewozowego	Ilość spir. w/g świadectwa przewoz.	Zaniki drogowe	Pobrano do skażania	Razem		K A S A	D A T A	Nr. kwitu kasowego	
		L i t r ó w w 100°									
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
	Z przeniesienia										

O B R O T Y P Ł Y N E M S K A Ż O N Y M								Obroty octem gotowym			UWAGA
Ilość spirytusu pobranego do skażenia	Użyto do skażenia		Ilość płynu otrzym. po skażeniu spirytusu	Zawartość w skażonym płynie % w		Pobrano płynu skażonego do wyr. octu	Pozostaje płynu skażonego	Otrzymano z zawartością kwasu oct.	Wydano	Pozostaje	
	Wody	Octu z zaw. kwasu octowego		Kwasu octowego	Alkoholu						
L i t r ó w o b j ę t o ś c i o w y c h						L i t r ó w o b j ę t o ś c i o w y c h					
13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24

226.

OKÓLNIK L. D. VI. 4339/2/28.

Instrukcja do rozporządzenia wykonawczego o monopolu spirytusowym.

Do Izby Skarbowej — Wydział IV w (wszystkie) Wydziału Skarbowego Województwa Śląskiego w Katowicach.

Projekt rozporządzenia wykonawczego do rozporządzenia Prezydenta Rzczypospolitej o monopolu spirytusowym zawierał, podobnie, jak obowiązujące dotychczas rozporządzenia wykonawcze, szereg przepisów, które miały charakter instrukcyjny, t. j. zawierały wyłącznie wskazówki dla władz i urzędników skarbowych, a nie miały charakteru normy prawnej, powszechnie obowiązującej. Obecnie jednak nie można było ogłosić tego rodzaju przepisów w Dzienniku Ustaw z uwagi na postanowienia art. 1 punkt 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1927 r. w sprawie wydawania Dziennika Ustaw R. P. (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr. 3, poz. 18), według których w Dzienniku Ustaw mogą być ogłaszane rozporządzenia poszczgólnych Ministrów, *stanowiące ogólnie o prawach lub obowiązkach obywateli.*

Z tego powodu wyłączono z projektu rozporządzenia wykonawczego wszystkie przepisy o charakterze instrukcyjnym i ułożono je w osobną instrukcję, którą podaje się niżej do wiadomości i stosowania łącznie z odpowiedniemi przepisami rozporządzenia wykonawczego.

Instrukcja ta dzieli się na punkty, a układ jej jest dostosowany do układu rozporządzenia wykonawczego.

Warszawa, dnia 9 maja 1928 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Wojtowicz.*

227.

INSTRUKCJA

do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 lutego 1928 r. w celu wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 556).

DO CZĘŚCI I.

1.

Do § 1.

Skróty, przytoczone w § 1 rozporządzenia z 7 lutego 1928 r., są używane również w niniejszej instrukcji. Skrótami temi należy posiłkować się stale w pismach urzędowych do władz i organów skarbowych w sprawach, dotyczących monopolu spirytusowego.

2.

Do § 2 ust. 2.

Współudział i nadzór urzędników skarbowych nad przedsiębiorstwami D. P. M. S. normuje rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 18 grudnia 1925 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu z r. 1926 Nr. 3, poz. 60).

3.

Do § 15.

Urząd, względnie urzędnik, sprawdza, czy otrzymane od przedsiębiorców pisma, doniesienia, oznajmienia i t. p., sporządzone zostały zgodnie z przepisami; w razie sporządzenia pisma w kilku egzemplarzach, potwierdza zgodność poszczególnych egzemplarzy.

4.

Do § 21.

Przepisy o miarach zawiera dekret z dnia 8 lutego 1919 r. Dz. P. P. Nr. 15, poz. 211, art. 11—14 i 16 oraz wydane na jego podstawie rozporządzenia Głównego Urzędu Miar.

5.

Do § 24 ust. 2.

W miejscowościach, w których jest hotel, nie należy żądać od przedsiębiorców gorzelni i rektyfikacyj, aby dostarczali pokoju na nocleg.

6.

Do § 30 ust. 1.

Udogodnień i ulg nie należy przyznawać również osobom, karanym **administracyjnie** za przekroczenia, wymienione w § 30 ust. 1.

7.

Do § 38 ust. 2.

Tryb postępowania, określony w § 38 ust. 2 przy ściąganiu należności za ubytki należy stosować we wszystkich innych wypadkach stwierdzenia ubytków.

8.

Do § 46.

Pomiary wszelkiego rodzaju naczyń uskutecznia zasadniczo dwóch urzędników skarbowych, w tej liczbie jeden w stopniu conajmniej Inspektora K. S.

9.

Urzędnicy skarbowi kontrolujący przedsiębiorstwa przemysłowe wyrobu i przerobu spirytusu oraz zakłady sprzedaży napojów alkoholowych, obowiązani są sprawdzać, czy ustalone tem rozporządzeniem przepisy są ściśle przestrzegane i czy Skarb Państwa nie jest narażony na straty.

10.

Do § 53 ust. 3.

Jeżeli rewizje , przeprowadzone przez wyższych urzędników, dadzą odmienne wyniki, wówczas ma Inspektor K. S. wyjaśnić tę niezgodność.

11.

Do § 54.

W zbiornikach o dużych wymiarach zawartość płynu może być określona tylko do pewnych granic ścisłości, moc spirytusu może być cokolwiek różna na rozmaitych wysokościach zbiornika, z powodu uwarstwienia płynu i wreszcie temperatura płynu może być cokolwiek odmienna w różnych miejscach tego samego zbiornika, w zależności od ciepłoty zlewanego spirytusu w magazynie.

Okoliczności te w znacznej mierze utrudnią a często nawet uniemożliwiają zupełnie dokładne ustalenie zawartości bezwodnego alkoholu w zbiorniku, niemniej jednak w każdym wypadku bezwzględnie możliwe jest ustalenie granic największych odchyleń i błędów, jakich należy oczekiwać po starannem i dokładnem zmierzeniu objętości, mocy i temperatury płynu spirytusowego, zapomocą rzetelnych przyrządów mierniczych.

Uświadomienie sobie granic możliwych odchyleń i błędów jest obowiązkiem każdego urzędnika, ustalającego zapasy spirytusu w zbiornikach.

Granice możliwych odchyleń, o których wyżej mowa, winny być zawsze uwzględniane na korzyść przedsiębiorstwa, w wypadkach stwierdzenia przez rewidującego magazyn nadmiernych ubytków lub nadwyżek spirytusu. Następujące przykłady wyjaśniają, w jaki sposób należy uświadamiać sobie możliwe błędy rewizyjne przy ustalaniu bezwodnego alkoholu w dużych zbiornikach i uwzględniać te błędy przy rewizjach na korzyść przedsiębiorstw.

Przykład 1.

Podziałka laski mierniczej lub też skali płynowskazu danego zbiornika równa się 30 mm. i odpowiada 300 litrom płynu. Ponieważ każdy milimetr podziałki laski odpowiada 10 litrom płynu, oko zaś ludzkie nie jest zdolne określić wskazań, mnijszych od 2,5 — 3 mm., jasne jest, że w danym wypadku błąd w określanu objętości płynu może dosięgać $\frac{300 \times 3}{30}$ = 30 litrów płynu, wobec czego wskazanie laski zbiornika należy odczytywać, przyjmując je racej o 3 mm. niżej, lub wyżej, zależnie od tego, czy odjęte, względnie dodane w ten sposób 30 litrów płynu mają wpłynąć na zmniejszenie nadmiernego ubytku, czy też nadwyżki spirytusu w magazynie.

Przykład 2.

Gdy moc płynu w zbiorniku, wskutek uwarstwienia jest różna na rozmaitych wysokościach, należy pobierać przeciętną próbę z różnych warstw, celem najdokładniejszego zmierzenia mocy płynu w zbiorniku. Wskazane jest ponadto mierzenie mocy poszczególnych warstw i uświadomienie sobie, jaką różnicę w ostatecznem obliczaniu zapasów otrzymałoby się przy przyjęciu najwyższej, oraz najniższej mocy płynu. Przeciętny wynik obliczenia będzie zupełnie miarodajny dla ostatecznego ustalenia mocy.

Przykład 3.

Termometr wskazuje rozmaite ciepłoty płynu, przy pogrążeniu go do zbiornika na różnych wysokościach. Różnice takie zazwyczaj nie przekraczają 1—3°R. Należy przyjąć przeciętną arytmetyczną wszystkich określonych temperatur, przyczem zaokrąglenie ułamków stopnia do jedności może być uwzględnione na korzyść przedsiębiorstwa wbrew zasadom tablic alkoholomierza, o ile uwzględnienie takie zmniejsza ustalony przy rewizji nadmierny ubytek lub nadwyżkę spirytusu w magazynie.

12.

Czynności, połączone z przyjęciem spirytusu, wykonywa zasadniczo dwóch urzędników K. S.

Po nadejściu przesyłki spirytusu, należy przedewszystkiem dokładnie zbadać:

a) czy naczynia, w których spirytus dostarczono (beczki lub cysterny) nie przeciekają lub nie są uszkodzone,
b) czy urzędowe zabezpieczenie nie zostało naruszone.

O wszelkich uszkodzeniach naczyń lub urzędowych zabezpieczeń należy zaznaczać w protokóle przyjęcia spirytusu, przy stwierdzeniu zaś nadużyć ze spirytusem, należy wdrażać dochodzenie urzędowe.

DO CZ. II DZ. I.

13.

Do § 67.

USAM. prowadzi wykaz gorzelni. Do wykazu wciąga się wszystkie gorzelnie, zarówno zdolne jak i niezdolne do ruchu, oraz gorzelnie zniszczone, znajdujące się w okręgu USAM.

Wykaz winien zawierać następujące dane:

a) nazwę miejscowości (wsi, miasta), w której znajduje się gorzelnia, powiatu politycznego, USAM. oraz Władzy skarbowej II instancji, najbliższej stacji kolejowej, i telegraficznej,
b) imię i nazwisko właściciela gorzelni, przedsiębiorcy lub dzierżawcy, pełnomocnika i kierownika technicznego,
c) określenie charakteru gorzelni (rolnicza, drożdżowa itp.) ze wskazaniem, czy przedsiębiorca jest udziałowcem organizacji eksportującej spirytus i jakiej mianowicie,
d) datę wybudowania i urządzenia gorzelni, oraz daty późniejszych zmian jej ważniejszych urządzeń,
e) wszystkie dane cyfrowe, służące za podstawę do wymiaru prawa odpędu w myśl §§ 109 i 110,
f) określenie sposobu zużycia wywaru (w gorzelniach przemysłowych),
g) rozmiar produkcji spirytusu w każdej kampanji w hl. 100%,
h) wysokości zasadniczego prawa odpędu na trzechlecie i dodatkowego prawa odpędu,

i) wysokość zasadniczego kontyngentu zakupu na kampanję i dodatkowego kontyngentu zakupu w każdej kampanji,

k) ilość dostarczonego spirytusu na poczet kontyngentu zakupu w każdej kampanji,

l) ilość spirytusu dostarczonego na cele eksportowe.

14.

Do § 84.

Ustalenie najmniejszego obszaru ziemi ornej, jakie powinno posiadać gospodarstwo, połączone z gorzelnią rolniczą (art. 54 ust. 1), dla całego Państwa czy dla pewnych okręgów, jak np. województw, nie jest możliwe, ponieważ przy ogromnej rozmaitości naturalnych warunków gleby, poziomu kultury rolniczej, oraz stosunków ekonomicznych, warunkujących zbyt ziemniaków, nietylko województwa, ale nawet powiaty posiadają poszczególne warsztaty rolne tak rozmaite, że potrzebna ilość ziemi ornej dla wytworzenia pewnej ilości ziemniaków, może wahać się w stosunku wielokrotnym. Czynne obecnie gorzelnie rolnicze zachowują nadal ten charakter bez względu na wielkość obszaru ziemi ornej, jaką posiada dane gospodarstwo. Jednak w razie zmniejszenia się obszaru ziemi ornej gospodarstwo rolne będzie poddane szczegółowej lustracji komisji, wyłonionej przez Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i komisja ta będzie opinjować w poszczególnych wypadkach, czy warunki naturalne i ekonomiczne oraz poziom kultury pozwolą na produkcję potrzebnej ilości ziemniaków. Ten sam sposób postępowania będzie stosowany przy gorzelniach nowopowstających i odbudowanych.

15.

Do § 85.

O przekroczeniu warunków, przewidzianych w art. 33 i 34, a określających charakter rolniczy gorzelni, U. S. A. M. zawiadamiają bezzwłocznie władze skarbowe II instancji, które orzekają o utracie charakteru rolniczego gorzelni, a w razie stwierdzonego przekroczenia przepisu art. 34 ust. 3 lit. a — stosują nadto przepisy art. 51 ust. 2 i 3, zamykając jednocześnie ruch w gorzelni.

O wydanem orzeczeniu władza skarbowa II instancji zawiadamia równocześnie D. P. M. S., załączając dokładny opis istotnych dla sprawy okoliczności, względnie dokumenty stwierdzające, jakich surowców użyto w gorzelni, ich ilość, oraz wysokość produkcji gorzelni w chwili, w której nastąpiło przekroczenie przepisów o charakterze rolniczym gorzelni, w razie zaś niemożności stwierdzenia tej chwili — te same dane za czas od początku kampanji do chwili ujawnienia przekroczenia. Jeżeli przekroczenia te przed ich ujawnieniem popełniane były w ciągu pewnego, ustalonego okresu czasu, a następnie zaniechane — należy dostarczyć D. P. M. S wymienione wyżej dane za ten sam okres.

16.

Do § 87.

Przepisy o spółdzielniach są zawarte w ustawie z dn. 29 października 1920 r. (Dz. U. R. P, Nr. 111 poz. 733), zmienionej ustawą z dnia 4 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 111 poz. 735).

17.

Do § 89.

Niezależnie od żądania zabezpieczenia, władza skarbowa II instancji ustali dla każdej spółki, prowadzącej gorzelnię rolniczą, zależnie od rodzaju spółki, kto i w jakich rozmiarach jest odpowiedzialny za działalność spółki stosownie do postanowień prawa cywilnego (handlowego).

18.

Do § 114.

Padanie o podwyższenie prawa odpędu z powodu zwiększenia się gruntów ornych gospodarstwa należy skierować do Ministerstwa Skarbu za pośrednictwem D. P. M. S.

Przy olbiczeniu należy posługiwać się podanym niżej przykładem:

Gorzelnia A jest połączona z gospodarstwem rolnem o obszarze ziemi ornej, łąk i pastwisk, przyjętym do wymiaru prawa odpędu na dane trzechlecie w ilości 1770 ha. Mnożnik — 0,626 hl-na 1 ha. Na czynnik „ziemia orna" przypadło gorzelni:

0,626 hl × 1770 =	1108 hl
na inne czynniki	354 hl
wyznaczono prawo odpędu	1462 hl.

W danym roku trzechleci a powyższy obszar zwiększył się o 676,6 ha, czyli o 38%, a więc ponad 25%.

Do obliczenia przyjąć należy wielokrotną pełnych 10%, czyli — uwzględnić zwiększenie tylko o 30% co wyniesie:

$$1770 \times \frac{30}{100} = 531 \text{ ha.}$$

Przyjmując mnożnik jak wyżej:

0,626 hl × 531 = 332,4 hl

Podwyższone prawo odpędu wyniesie:

1462 hl. + 332 hl. = 1749 hl.

lecz jako przekraczające najwyższą normę winno być zredukowane do 1600 hl.

UWAGA: Gdyby zwiększenie obszaru wyniosło np. 25,1 lub 27% to w powyższem obliczeniu należałoby uwzględnić 20%.

19.

Do § 117.

O wygaśnięciu prawa odpędu z powodów, wymienionych w art. 51 ust. 2 orzeka władza skarbowa II instancji po otrzymaniu zawiadomienia od USAM.

20.

Do § 119.

Przykłady na obliczenie ceny przy przelewie prawa odpędu:

I.

	Kontyngent zakupu hl.	Wojewódzka cena podstawowa za 1 hl.
Gorzelnia A	400	110.—
„ B	350	100.—
„ C	600	90.—

Gorzelnie A i C, nieczynne w danej kampanji, przelewają swe prawo odpędu na gorzelnię B, która w ten sposób otrzymuje łączny kontyngent zakupu 1.350 hl. Przy kontyngencie tym stosuje się według art. 11 potrącenia 15% od ceny podstawowej; potrącenie to należy zastosować dla następujących cen podstawowych, przyjętych w przykładzie:

Za kontyngent gorzelni A, cena podstawowa 100 zł. (nie wyższa niż gorzelni B) z potrąceniem 15% . . . . . . 85 zł. za 1 hl.

Za kontyngent gorzelni B — 100 zł. z potrąceniem 15% . . 85 „ „ 1 „

Za kontyngent gorzelni C — 90 zł. z potrąceniem 15% . . 76.50 „ 1 „

W ten sposób należność za 1.350 hl. spirytusu dostarczonych z gorzelni B wyniesie:

85 zł. × 750 + 76,5 zł. × 600 = 109.650 zł.

II. Gorzelnie B i C z przykładu I przelewają prawo odpędu na gorzelnię A. W tym wypadku cenę nabycia oblicza się przez zastosowanie potrącenia 15% od następujących cen podstawowych:

Za 400 hl. (gorz. A) — 110 zł.
Za 300 hl. (gorz. B) — 100 zł.
Za 600 hl. (gorz. C) — 90 zł.

III. Goorzelnie A i B z przykładem I przelewają swe prawo odpędu na gorzelnię C. Monopolową cenę nabycia oblicza się dla 1.350 hl. po cenie 90 zł. z potrąceniem 15%.

21.

Przed 1 marca każdego roku USAM odbiorą od gorzelni przemysłowych przewidziane w art. 53 ust. 2 deklaracje i wraz ze swą opinją prześlą je do D. P. M. S.

22.

do § 131.

Za przyczyny, niezależne od przedsiębiorcy gorzelni uważa się:

a) zniszczenie, względnie uszkodzenie gorzelni lub jej urządzeń,
b) zniszczenie lub uszkodzenie produktów i materjałów, służących do produkcji,
c) zakaz władzy publicznej.

We wszystkich wypadkach należy, zbadać, czy przedsiębiorca poczynił wszelkie kroki dla zabezpiecznia się przed wypadkami, wymienionemi w punktach a i b, oraz w jakim stopniu wypadki te możliwe były do przewidzenia, należy też stwierdzić, czy dany wypadek nie był spowodowany zachowaniem się, lub działaniem, przedsiębiorcy gorzelni względnie jego zastępcy, lub zaniechaniem działania i wreszcie czy przyczyna niedostarczenia mogła być usunięta, gdyby przedsiębiorca przyłożył więcej strania.

Otrzymane od USAM protokóły dochodzeń władze skarbowe II instancji przesyłają wraz ze swym wnioskiem Ministerstwa Skarbu za pośrednictwem D. P. M. S.

23.

do § 144.

Władze skarbowe II instancji winny corocznie w okresach i w sposób, przewidziany w instrukcji, którą wyda D. P. M. S., zarządzić zbieranie szczegółowych i wiarygodnych danych, potrzebnych do przeprowadzenia kalkulacji w myśl przepisów § 143.

Próbną kalkulację wraz z całym materjałem i protokółem obrad komisji należy przesłać D. P. M. S. najpóźniej do dnia 7 listopada danego roku. W sprawozdaniu należy uzasadnić przyjęcie lub odrzucenie poszczególnych wniosków komisji.

Przy próbnej kalkulacji pożądany jest udział członków komisji z ramienia urzędów państwowych, wymienionych w § 144.

24.

do § 156.

Spisy gorzelni podlegającyh technicznej kontroli naukowej instytucji w danej kampanji winny USAM wywieszać w ciągu kampanji na widocznem miejscu, takież spisy mają również znajdować się u władz skarbowych II instanji i w. D. P. M. S.

25.

do § 158.

O zamierzonej wizytacji gorzelni przez instruktorów naukowej instytucji ma ta instytucja zawiadać USAM.

DO CZ. II DZ. II.

26.

do § 170.

Każdy USAM ma prowadzić ewidencję techników gorzelniczych, wykluczonych od możności otrzymywania zezwolenia. Imiona i nazwiska tych techników będą władze skarbowe II instancji podawać sobie do wiadomości.

27.

do § 172.

Komisji weryfikacyjnej przewodniczy najstarszy stopniem urzędnik w stopniu conajmniej Inspektora K. S.

Przewodniczący lub jeden z członków komisji winien posiadać upoważnienie władzy skarbowej II instancji do otwierania przyrządów kontrolnomierniczych.

28.

do § 177.

Szpagat względnie drut należy przeciągać przez dziurki, wywiercone w zabezpieczanych częściach aparatu, a następnie przez dziurki w plombie, zawiązać końce na węzeł i obciąć je przy węźle.

Węzeł szpagatu lub drutu należy zupełnie schować w zagłębieniu plomby, poczem odcisnąć zapomocą plombownicy wyraźny znak zabezpieczenia (Godło Państwa, Nr. . . . .). Szpagat lub drut, na którym wisi odciśnięta plomba, ma by możliwie krótki, niepoplątany i bez żadnych węzłów przed plombą, a to w tym celu, żeby złączone i zabezpieczone części aparatu w żadnym razie nie mogły być rozluźnione oraz żeby można było stwierdzić, czy drut lub szpagat nie był zerwany i ponownie zeszyty (związany).

Przy zabezpieczeniu śrubunków dziurki w śrubach i nakrętkach winny być wywiercone możliwie blisko jedna od drugich, po zupełnem dokręceniu nakrętki.

29.

Do § 178.

O ile na pewną część aparatu nakłada się więcej, niż dwie plomby, to jeżeli liczba plomb jest parzysta, wymienieni wyżej dwaj urzędnicy dokonywają jednakowej ilości odcisków, jeżeli zaś liczba plomb jest nieparzysta, starszy z urzędników odciska o jedną plombę więcej od młodszego. Podwójne zabezpieczenie wtedy tylko można uznać za racjonalne i celowe, gdy uskutcznione jest w taki sposób, że po zdjęciu plomb, nałożonych przez jednego urzędnika, dostęp do danego miejsca zabezpieczają w zupełności plomby drugiego urzędnika.

Celem utrzymania systemu podwójnego zabezpieczenia, urzędnik przyjezdny, podczas pierwszej bytności w gorzelni, winien zmienić część plomb, nałożonych przez miejscowego Inspektora K. S. podczas przerwy w ruchu. O dokonaniu tego należy zaznaczyć w księdze produkcyjnej i w spisie plomb.

30.

Zabezpieczenie kurka od zdjęcia lub rozluźnienia może być dwojakie, a mianowicie:

a) przeciąga się sznurek przez dziurkę w wystającym poza nakrętkę końcu trzpienia śruby oraz przez dziurkę w nakrętce i na końce sznurka nakłada się plombę w ten sposób, by nawet częściowe odkręcenie nakrętki bez uszkodzenia sznurka było niemożliwe i
b) przez otwór w trzpieniu śruby, tuż za dociągniętą nakrętką, przesuwa się pręcik żelazny, posiadający na obu końcach dziurki, przez które przeciąga się sznurek i na końce jego nakłada się plomby.

Kurki, których trzpień jest przyciskany i uszczelniany w oprawie zapomocą śruby, przechodzącej przez podkładkę i wkręconej w trzpień kurka, zabezpiecza się w następujący sposób: po dociągnięciu tej śruby, na dolny koniec oprawy kurka nakręca się metalową kapslę ochronną (zakrywającą główkę śruby) i kapslę tę zabezpiecza się w sposób, uniemożliwiający jej odkręcenie bez uszkodzenia zabezpieczenia.

Kurki, których oprawa jest zamknięta dnem stałem (stanowiącem jedną nierozłączną całość z oprawą), a trzpień zaciska i uszczelnia dławik zapomocą śrub, należy zabezpieczyć w taki sam sposób, jak i krezowe połączenie rur.

31.

Do § 181.

Wszystkie inne połączenia mają być urzędowo zabezpieczone w sposób, przewidziany w §§ 177 i 178.

Na pierścienie klosza szklanego nakłada się dwie odmienne plomby, na końce zaś sznurka, przeciągniętego dokoła klosza przez dziurki w śrubach i nakrętkach ściągających pierścienie, jedną plombę starszego służbowo urzędnika.

32.

Do § 186.

Wszelkie czynności, związane z ustawieniem przyrządu kontrolno-mierniczego, powinno wykonywać dwóch urzędników.

Upoważnień do wykonywania wszelkich czynności, połączonych z otwarciem przyrządu systemu „Siemensa", udziela władza skarbowa II instancji.

33.

Do § 192.

Przy poświadczeniu zgłoszeń o zamierzonej produkcji, Inspektor K. S. powinien sprawdzać, czy wysokość złożonego zabezpieczenia jest wystarczająca.

34.

Inspektor K. S. winien osobiście dozorować pierwszy odpęd spirytusu od początku do końca.

W razie, gdyby w okręgu kontrolnym danego Inspektora w jednym i tym samym dniu wypadło rozpoczęcie ruchu w kilku gorzelniach, wówczas Inspektor K. S. może polecić dozorowanie odpędu swojemu zastępcy.

Przy dozorowaniu pierwszego odpędu należy bacznie uważać, czy połączenia aparatu odpędowego są dostatecznie szczelne i czy nie uchodzi przez nie para alkoholowa lub płyn alkoholowy. Pozatem pierwszy odpęd winien być jaknajdokładniej przyjęty do zabezpieczonego odbieralnika z ustaleniem odchyleń, jakie wykazał przyrząd kontrolno-mierniczy.

35.

Okresowo, a w każdym razie nie mniej niż dwa razy na miesiąc, Inspektor albo upoważniony przez niego urzędnik K. S. obowiązany jest przyjąć całodzienny odpęd, dozorowany od początku do końca do opróżnionego odbieralnika, zmierzyć go jaknajdokładniej i zestawić z obliczenim odpędu przez przyrząd kontrolno-mierniczy systemu Siemens'a.

Jeżeli całodzienne odpędy są duże, to tylko jeden odpęd w miesiącu winien być przyjęty całkowicie,pozostałe sprawdzania aparatu mogą dotyczyć tylko części odpędu, jednakże nie mniejszej, niż 300 l. spirytusu i winny objąć przy aparatach odpędowych kotłowych odpęd jednego całego kotła lub dwóch, lecz nie ich części

Zestawienie takie, czyli t. zw. sprawdzenie „przyrządu syst. Siemens'a" ma na celu ustalenie a) jakie odchylenie w obliczeniu produkcji daje przyrząd kontrolno-mierniczy w porównaniu z odbieralnikiem przy istniejących w danej gorzelni

i w danym okresie czasu warunkach odpędu i bezśredniej ciepłoty odpędu.

Urzędnik K. S. zapisuje wyniki badania do dziennika przyrządu i w skróceniu do księgi produkcyjnej tudzież sporządzi specjalny zapisek.

Ponadto Inspektor K. S. lub upoważniony przez niego zastępca winien przy każdej bytności w gorzelni przeprowadzić częściowe sprawdzenie przyrządu kontrolno-mierniczego, polegające na porównaniu mocy i objętości spirytusu znalezionego w odbieralniku z obliczonemi przez przyrząd Siemens'a.

Po każdem tarowaniu przyrządu kontrolnego urzędnik K. S. winien przeprowadzić sprawdzenie przyrządu, po każdem zaś zalaniu przyrządu brzeczką, tudzież zawsze przy waryfikacji gorzelni, winien dokonać sprawdzenia pojemności bębna przyrządu za pomocą zalegaligowanego pojemnika dokładniejszego 5 l. pod szkło.

Naczelnicy USAM. i władze skarbowe II instancji obowiązane są dopilnować, aby badania pracy przyrządów systemu Siemens'a były dokonywane dokładnie i z pełnem zrozumieniem znaczenia wszystkich odnotowanych przy badaniu dat i temperatur.

Po przyjęciu odpędu i zbadaniu ewentualnych odchyleń przyrządu kontrolno-mierniczego, Inspektor K. S. obowiązany jest sprawdzić odpędy uprzednio obliczone i zapisane do księgi prze kierownika gorzelni, zostawić je z wynikami, otrzymanemi przy badaniu przyrządu i uświadomić sobie, czy wpisywane przez kierownika gorzelni zasadnicze dane odpędów, ilość, moc i ciepłota płynu w odbieralniku tudzież przeciętna ciepłota odpędu były określone w granicach odchyleń i danych stwierdzonych przy sprawdzeniu przyrządu kontrolno-mierniczego, ewentualnie, czy znajdują one usprawiedliwienie w zmienionych warunkach pędzenia spirytusu.

Przy miesięcznym obrachunku Inspektor K. S. winien wyprowadzić za ubiegły miesiąc obrachunkowy średnie odchylenie przyrządu kontrolno-mierniczego i średnią ciepłotę odpędu i porównać:

a) objętość spirytusu, otrzymanego w miesiącu obrachunkowym według przyrządu kontrolnego z zapisaną w księdze produkcyjnej ilością płynu z poprawką podług II tablicy redukcyjnej. Przy tem porównaniu na podstawie ustalonej średniej ciepłoty odpędu wprowadza się poprawkę podług II tablicy w objętości spirytusu, obliczonego przez przyrząd kontrolny,

b) średnią moc spirytusu, wyprodukowanego w tymże miesiącu, wypośrodkowaną na podstawie wskazań przyrządu i zapisów w księdze produkcyjnej,

c) ogólną ilość spirytusu, wyprodukowanego w miesiącu obrachunkowym, przyrządu kontrolnego i zapisaną w księdze produkcyjnej.

36.

Do § 206 ust. 2.

Inspektor K. S. po otrzymaniu od kierownika gorzelni odpisu wzmianki w księdze produkcyjnej o przerwie w ruchu i uwidocznieniu na odpisie daty i godziny otrzymania, winien niezwłocznie udać się do gorzelni, przeprowadzić dochodzenia celem ustalenia samego faktu i przyczyny przerwy i zdjąć zabezpieczenia urzędowe z tych części aparatu odpędowego, które zostały uszkodzone lub zanieczyszczone. Po usunięciu przeszkody ruchu Inspektor K. S. nakłada zabezpieczenie urzędowe w tych miejscach aparatu odpędowego, w których je zdjęto, czyni wzmiankę o dokonanych czynnościach zarówno w księdze produkcyjnej jak i w odpisie, poczem przesyła niezwłocznie odpis do USAM.

Do ust. 3.

Czynności, wymienione w ust. 2 ma Inspektor K. S. wykonać przy najbliższej rewizji gorzelni.

37.

Do § 210 ust. 1.

Sposób postępowania przy odłączaniu przyrządu kontrolno-mierniczego po zakończeniu ruchu gorzelni określa osobna instrukcja.

38.

Do § 214.

W razie znalezienia spirytusu w zbiorniku przelewowym, urzędnicy skarbowi przeprowadzają dochodzenia celem wyjaśnienia przyczyn zalania przyrządu kontrolno-mierniczego i wynik dochodzeń przedstawiają USAM. do dalszsgo zarządzenia.

39.

Do § 216.

Urzędnicy skarbowi, rewidujący gorzelnie, winni za każdym razem ustalać przeciętną temperaturę odpędu w stągwi, określać przy przyjęciu całodziennego odpędu zawartości płynu i temperaturę, jaka jest w odbieralniku i ustalać różnicę pomiędzy ilością płynu, określoną w odbieralniku, a ilością, obliczoną przez przyrząd kontrolno-mierniczy. Posiłkując się wynikami tych badań, K. S. stale sprawdza, z jaką dokładnością codzienne odpędy są obliczane i zapisywane do ksiąg przez kierownika gorzelni.

Zmniejszanie nieuniknionych nadwyżek spirytusu w porównaniu z obliczeniem przyrządu kontrolno-mierniczego może się zdarzać szczególnie w okresach zimowych, gdy pędzenie spirytusu odbywa się przy tempraturach niższych od normalnych.

40.

Do § 218.

Nie nakłada się obecnie obowiązku prowadzenia osobnej księgi robotników przez gorzelnie i inne przedsiębiorstwa, podlegające K. S., ponieważ wszystkie przdsiębiorstwa przemysłowe są obowiązane do prowadzenia imiennej księgi robotników na podstawie przepisów o pracy w przemyśle. Urzędnicy skarbowi mają prawo kontrolowania tych ksiąg na równi z organami inspekcji pracy.

41.

Naczelnik USAM. obowiązany jest zrewidować w ciągu kampanji w miarę możności jaknajwiększą

ilość czynnych gorzelni, conajmniej jednak po jednej gorzelni w obwodzie każdego z podwładnych mu Inspektorów K. S.

Rewizje Naczelnika USAM. winny być wyczerpujące i polegać na dokładnem zbadaniu celowości i stanu zabezpieczeń aparatów odpędowych, na sprawozdaniu, czy roboty w gorzelni odbywają się zgodnie z zaświadczonemi zgłoszeniami, na sprawdzeniu — po przyjęciu całodziennego odpędu — działania przyrządu kontrolno-mierniczego, na dokonaniu ścisłej obrachunkowej rewizji magazynów i wreszcie na dokładnem sprawdzeniu i uświadomieniu sobie, czy produkcja spirytusu była prawidłowo obliczona i zapisywana do ksiąg. Takie same wyczerpujące rewizje obowiązują rewizorów akcyzowych.

3. Naczelnicy USAM. i rewizorzy akcyzowi obowiązani są zwracać uwagę na wszelkie niedokładności i błędy, zauważone przy rewizjach, dokonywanych przez niższych urzędników i udzielać im niezbędnych wyjaśnień i pouczeń.

DO CZ. II DZ. III.

42.

Zasadnicze przepisy o produkcji drożdży i o poborze podatku od drożdży prasowanych są zawarte w artykułach 69, 70, 71, 72 i 74. W streszczeniu przepisy te stanowią, że:

a) najmniejszy rozmiar produkcji w przedsiębiorstwach drożdżowo - gorzelniczych wynosi 800 (osiemset) kg. płodów zacierowych na dobę, w drożdżowniach zaś samoistnych — 150 klg. płodów zacierowych na dobę.

W obu wypadkach najmniejsza ilość dni zacierowych w ciągu roku obrachunkowego wynosi:
dla drożdżowni istniejącej — 300 dni,
dla drożdżowni powstającej w ciągu roku obrachunkowego ilość obowiązkowych dni zacierowych oblicza się w stosunku 25 dni za każdy miesiąc, od czasu uruchomienia drożdżowni do końca roku obrachunkowego.

b) w przedsiębiorstwach drożdżowo-gorzelniczych fermentacja nie powinna trwać dłużej, jak dwie doby, a w drożdżowniach samoistnych nie dłużej jak 1 dobę,

c) dodawanie do drożdży mączki (skrobi) jest zabronione,

d) dodawanie drożdży piwnych do drożdży piekarnianych jest zabronione,

e) podatek spożywczy od drożdży prasowanych, wyrabianych w fabrykach krajowych, wynosi 1 zł., zaś od drożdży, sprowadzanych z zagranicy — 1 zł. 30 gr. za każdy 1 kg. wagi,

f) oprócz tego, na podstawie art. 10 ustawy z 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747), pobiera się równocześnie z podatkiem państwowym dodatek komunalny, w wysokości 15% podatku państwowego.

Podatek od drożdży prasowanych pobiera się przez oklejanie cegiełek drożdżowych opaskami podatkowemi (banderole), nabywanemi w kasach skarbowych.

43.

Do § 247 ust. 2.

Drugi egzemplarz protokółu **zniszczenia** drożdży należy przesłać natychmiast do USAM, a trzeci władzy skarbowej II instancji.

44.

Do § 258.

Przed dokonaniem odprawy drożdży przeznaczonych na wywóz za granicę Inspektor K. S. (jego zastępca) ma zbadać na podstawie wykazu drożdży, wysłanych zagranicę, do jakiej kwoty jest jeszcze wolna gwarancja, dostarczona na zabezpieczenie podatku.

Przy odprawie drożdży należy stwierdzać, czy wywożone drożdże są zupełnie zdatne do użycia.

45.

Władza skarbowa II instancji sporządza na podstawie sprawdzonych obrachunków i odpisów książki obrachunkowej szczegółowy wykaz obrotu drożdżami, oraz uzyskanych z tego tytułu w swoim okręgu wpływów skarbowych i przedkłada go Ministerstwu Skarbu w końcu miesiąca, następującego po miesiącu obrachunkowym.

46.

Do § 260.

Niezależnie od stałego nadzoru, wytwórnię drożdży kontrolują przedstawiciele władz skarbowych I i II instancji. Inspektorowie K. S. winni kontrolować wytwórnie drożdży conajmniej raz na miesiąc. Naczelnicy USAM — przynajmniej raz w ciągu kampanji.

Urzędnicy, kontrolujący drożdżownię, mają sprawdzać i czuwać nad tem, by wytwarzanie drożdży odbywało się zgodnie z przepisami i oznajmieniami ruchu, aby waga, opakowanie i sposób oklejania drożdży opaskami podatkowemi odpowiadały przepisanym wymaganiom i aby drożdże nie były wydawane z wytwórni bez opakowania i obanderolowania.

Urzędnicy K. S. są obowiązani kontrolować hurtowe i detaliczne sprzedaże drożdży prasowanych dla przekonania się

a) czy w wolnym obrocie nie znajdują się drożdże przemycane lub w inny sposób usunięte z pod opodatkowania,

b) czy niema w obrocie drożdży oklejonych opaskami powtórnie użytemi lub podrabianemi.

W tym celu urzędnicy K. S. powinni prowadzić ewidencję hurtowych i detalicznych sprzedawców, znajdujących się w ich rejonie.

DO CZ. III DZ. I.

47.

Do § 276.

Urzędnicy stałego nadzoru są obowiązani ustalać w pewnych okresach czasu straty spirytusu na aparacie w czasie jego pracy według instrukcyj, wydanych przez władze skarbowe II instancji.

O wynikach strat aparatowych urzędnicy K. S. czynią wzmiankę w księdze rektyfikacyjnej przez całą jej szerokość jednocześnie z innemi wynikami rewizji.

DO CZ. IV.

48.

Do § 348.

Urzędnicy skarbowi, rewidujący zakłady z hurtową sprzedażą napojów alkoholowych, obowiązani są przy każdej bytności w zakładzie sprawdzać, czy rejestry przychodu i rozchodu wódek prowadzone są starannie i zgodnie z przepisami, oraz czy dokumenty przychodu i rozchodu są przechowywane w porządku.

Urzędnicy skarbowi zapisują do rejestrów przez całą szerokość zeszytu wszelkie spostrzeżenia i uwagi rewizyjne, oraz zarządzenia, wydane podczas rewizji danego zakładu.

DO CZ. V.

49.

Do § 388.

Na ulgi od wymogów postanowień o urządzeniu zakładów sprzedaży napojów alkoholowych należy zezwalać w wypadkach wyjątkowych i zasługujących rzeczywiście na uwzględnienie.

DO CZ. VI.

50.

Urzędnicy skarbowi obowiązani są kontrolować i mieć stałą pieczę nad przewożonemi w granicach Państwa przesyłkami spirytusu i wyrobów ze spirytusu przez cały czas znajdowania się przesyłek w drodze.

Kontrola nad przewozem ma na celu:

a) zapobieżenie stratom Skarbu Państwa w wypadkach, gdy przewożone przesyłki należą do Skarbu Państwa, lub też stanowią własność prywatną, lecz należność monopolowa od spirytusu nie jest jeszcze całkowicie uiszczona,

b) dopilnowanie, aby przesyłki spirytusu i wyrobów spirytusowych nawet w razie gdy należność monopolowa została już w zupełności uiszczona — były używane do celów dozwolonych oraz dostarczane w całości do miejsc przeznaczenia.

51.

Do § 396.

USAM jest obowiązany prowadzić dokładne rejestry poświadczonych i wydanych zeszytów świadectw przewozowych. W rejestrach należy wpisywać, za jakim numerem porządkowym i jakiemu przedsiębiorstwu zeszyt wydano, oraz lie arkuszy świadectw przewozowych zawiera każdy wydany zeszyt.

Rejestry te należy zakładać na nowo na każdy rok obrachunkowy i prowadzić je oddzielnie dla poszczególnych rodzajów przedsiębiorstw i zakładów, dla których wyznaczono te same okresy roku obrachunkowego (§ 10). Aby uniknąć jednakowej numeracji zeszytów, używanych w danym okręgu akcyzowym w tym samym czasie, należy umieszczać obok numeru wydanych zeszytów znaki rzymskich cyfr: I II i III, z których:

I — dotyczy zeszytów, wydanych na rok kalendarzowy (od 1/I do 31/XII),

II — dotyczy zeszytów, wydanych na rok obrachunkowy od 1/IX jednego roku do 31/VIII roku następnego (kampanja).

52.

Do § 402 ust. 3.

Obowiązek wezwania urzędnika K. S. ciąży z natury rzeczy na przewoźniku.

Do § 402 ust. 2 punkt a.

W wypadkach, kiedy zachodzi potrzeba przelania przesyłki spirytusu w czasie transportu z cystern do beczek lub odwrotnie, wezwany urzędnik K. S. winien:

a) sprawdzić stan naczyń ze spirytusem i ich zabezpieczeń,

b) porównać napisy na naczyniach z oznaczonemi w świadectwie przewozowem,

c) sprawdzić stan naczyń, przeznaczonych do dalszego przewozu,

d) dopilnować przelewu spirytusu od początku do końca,

e) nałożyć urzędowe zabezpieczenia na wszystkie napełnione naczynia i wpisać w świadectwie przewozowem datę przelewu oraz inne okoliczności, mogące mieć znaczenie przy ostatecznem przyjęciu przesyłki w miejscu przeznaczenia.

W razie takiego uszkodzenia w drodze urzędowych zabezpieczeń naczyń lub opakowań, któr e umożliwiłoby dostęp do spirytusu lub wyrobów spirytusowych, wezwany urzędnik K. S. winien:

a) stwierdzić stan rzeczy i przyczynę uszkodzenia,

b) ustalić ewentualne straty spirytusu lub wyrobów wódczanych,

c) dopilnować w razie potrzeby przelania lub przepakowania towaru do innych naczyń, skrzyń itp.,

d) nałożyć urzędowe zabezpieczenie na świeżo napełnione naczynia i opakowania,

e) wpisać w świadectwie przewozowem datę powyższych czynności oraz ilość ustalonych strat w 1 100° alkoholu i stwierdzić wpis swym podpisem.

53.

Do § 405.

Przesyłkę, zatrzymaną z powodu braku świadectwa przewozowego, należy przechowywać w urzędzie, który przesyłkę zatrzymał, aż do chwili rozstrzygnięcia sprawy, niezależnie od tego, w jakim urzędzie sprawa będzie rozpoznawana.

54.

Do § 406.

Władze skarbowe II instancji donoszą o wydanych zezwoleniach na zawodowe wykonywanie przewozu spirytusu i wyrobów wódczanych Ministerstwu Skarbu, celem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

55.

Do § 408.

Urzędnik K. S., w którego obecności wysyła się przesyłkę jest obowiązany:

a) sprawdzić, czy naczynia, względnie opakowania, przeznaczone do przewozu, są odwiednio oznaczone, czyste, nieuszkodzone oraz przystosowane do nałożenia urzędowych zabezpieczeń, a także czy podana tara jest prawidłowa.

b) dopilnować dokładnego napełnienia naczyń lub opakowań transportowych,

c) pobrać w razie potrzeby próbę dla zmierzenia mocy i ustalić ogólną ilość litrów 100^0 alkoholu,

d) nałożyć urzędowe zabezpieczenia na naczynia transportowe względnie opakowania,

e) uwierzytelnić swym podpisem świadectwo przewozowe,

zaznaczając w niem własnoręcznie: rodzaj i numer urzędowego zabezpieczenia, jaki spirytus jest przewożony, monopolowy czy też niemonopolowy, rolniczy czy przemysłowy, oraz czy należność monopolowa została uiszczona, czy też pokredytowana (odroczona).

56.

Do § 412.

Pod napojami spirytusowemi należy rozumieć również i półfabrykaty, jak destylaty, esencje, wysokoprocentowe rumy, araki i t. p.

57.

Do § 416.

Ministerstwo przesyła udzielone pozwolenie na przywóz z zagranicy sporytusu lub napojów spirytusowych importerowi, a odpis pozwolenia właściwej władzy skarbowej II instancji i urzędowi celnemu, w którym przesyłka ma być oclona.

Władza skarbowa II instancji zawiadamia USAM dla sprawdzenia, czy importer ma dokumenty oclenia i czy wpisał przesyłkę do ksiąg przedsiębiorstwa.

58.

Do § 418.

Władza skarbowa II instancji może w razie potrzeby delegować urzędników z działu akcyz i monopolów do urzędu celnego, celem udzielania pomocy temu urzędowi przy odprawach celnych przesyłek spirytusu i napojów spirytusowych, przywożonych z zagranicy. Urzędy celne są obowiązane dopuścić tych delegowanych urzędników do współpracy przy wymienionych wyżej czynnościach.

59.

Do § 424.

Inspektor K. S. przy współudziale drugiego urzędnika wydaje wyznaczoną ilość spirytusu, załatwiając przytem wszelkie przepisane formalności, dotyczące sprawdzenia naczyń transportowych, napełnienia ich podaną w zleceniu DPMS ilością spirytusu, zabezpieczenia naczyń i sporządzenia świadectwa przewozowego.

60.

Do § 425.

W szczególności urząd celny jest obowiązany na podstawie złożonej przez stronę deklaracji celnej i świadectwa przewozowego sprawdzić stan urzędowych zabezpieczeń oraz ilość i rodzaj opakowań lub naczyń, jak również ustalić ogólną ilość zawartego w przesyłce alkoholu w litrach 100^0. Ustalona ilość alkoholu winna być słownie oznaczona w potwierdzeniu odprawy. Urząd celny może wypuścić przesyłkę bez badania zawartości, jeżeli sprawdzenie wykaże, że urzędowe zabezpieczenia nie są naruszone, a co do zawartości przesyłki niema żadnych wątpliwości.

Postanowienia, zawarte w punkcie 58 niniejszej instrukcji w sprawie współdziałania urzędników skarbowych działu akcyz i monopolów z urzędami celnemi mają zastosowanie również przy odprawie przesyłek wywożonych zagranicę.

W świadectwie przewozowem i we wtórniku świadectwa należy oprócz danych co do odprawy przesyłki wymienić dzień wysłania przesyłki zagranicę, oraz numer pociągu lub nazwę statku, którym przesyłkę wywieziono zagranicę.

Urząd celny wysyła sprawdzony wtórnik świadectwa przewozowego właściwej władzy skarbowej II instancji najpóźniej w ciągu 3-ch dni po odprawie przesyłki. Świadectwo przewozowe pozostaje w urzędzie celnym jako załącznik do odnośnej deklaracji celnej.

W razie nienadejścia przesyłki w terminie, wyznaczonym we wtórniku świadectwa przewozowego, urząd celny zawiadamia o tem niezwłocznie właściwy USAM dla przeprowadzenia dochodzenia i zabezpieczenia interesów Skarbu Państwa.

61.

Do § 429.

W przeciwstawieniu do poprzednio obowiązujących przepisów (Dz. Ust. R. P. z 1926 r. Nr. 15, poz. 86), obecnie na wywóz zagranicę wyrobów spirytusowych zezwolenie nie jest wymagane — wystarcza przepisowe zgłoszenie Inspektorowi K. S. Tak samo zwrot opłaty monopolowej odbywa się na podstawie zwykłego zawiadomienia o wywozie, które wywożący składa w USAM (§ 433).

62.

Do § 432.

Co do wtórnika świadectwa przewozowego i samego świadectwa mają zastosowanie przepisy nin. instrukcji do § 425.

DO CZ. VII.

63.

Do § 450.

Przy skażaniu spirytusu szczególnym środkiem ma być obecny Inspektor K. S. lub jego zastępca oraz jeszcze jeden urzędnik K. S.

Przedsiębiorstwo, zamierzające dokonać skażenia spirytusu winno dostarczyć środek skażający oraz zaświadczenie o jakości jego, wydane przez pracownię chemiczną DPMS.

Przed skażeniem należy ustalić zawartość bezwodnego alkoholu w spirytusie, przeznaczonym do skażenia.

Po sprawdzeniu urzędowego zabezpieczenia na naczyniach ze środkami skażającemi odmierza się potrzebne do skażenia spirytusu ilości środków skażających, obliczone według wskazówek, zawartych w załączniku C.

Odmierzone środki dodaje się do spirytusu, przeznaczonego do skażenia, mieszając dokładnie otrzymany denaturat.

Naczynia, w których odbywa się skażanie, albo których używa się przy tej czynności, nie mogą mieć urządzeń, które utrudniałyby mieszanie, albo umożliwiałyby jakiekolwiek zabronione zabiegi. W szczególności przed rozpoczęciem mieszania należy dopilnować, aby rurowe połączenia na kranach i kurki spustowe tych naczyń były zamknięte na czas mieszania spirytusu ze środkiem skażającym.

64.

Do § 451.

USAM ma zbadać okoliczności, podane w prośbie o przydział spirytusu, skażonego szczególnym środkiem i przedstawić podanie z umotywowanym wnioskiem władzy skarbowej II instancji.

W zezwoleniu ma władza skarbowa II instancji zastrzec, że zezwolenie może być cofnięte w każdym czasie bez podania powodu i bez odszkodowania.

Władze skarbowe II instancji mają prowadzić ewidencję wydanych pozwoleń na pobór spirytusu, przeznaczonego do skażenia szczególnemi środkami, jak również pozwoleń, wydanych przez Ministerstwo Skarbu na przerób spirytusu w stanie nieskażonym.

65.

Do § 464.

USAM mają prowadzić spis pozwoleń na sprzedaż denaturatu.

66.

Do § 466.

Izby skarbowe mają przedstawić Ministerstwu Skarbu w okresie trzymiesięcznym od wejścia w życie rozporządzenia wykaz octowni, których lokale nie odpowiadają wymaganiom tego rozporządzenia.

Ministerstwo Skarbu będzie orzekać w każdym poszczególnym wypadku, czy dana octownia może pozostać w swym lokalu, ewent. jakie niezbędne zmiany należy w tym lokalu przeprowadzić.

67.

Do § 468.

Urzędnicy K. S. powinni badać jak najczęściej działalność aparatów w octowniach, w szczególności stwierdzać, które są czynne, a które nie, przez badanie temperatury w aparatach. Wyniki tych badań mają być uwzględniane przy ustalaniu wysokości przydziału spirytusu dla octowni.

68.

Do § 475.

Sposób obliczania ilości wody i octu, niezbędnych do skażania spirytusu, podaje poniższy przykład:

Skaża się 800 litrów 90% spirytusu zapomocą octu o mocy 8,5% w taki sposób, aby denaturat zawierał 20% bezwodnego alkoholu i aby zawartość w nim kwasu octowego stanowiła 10% zawartości alkoholu.

Obliczenie:

800 litrów 90% spirytusu zawiera

$$\frac{800 \times 90}{100} = 720 \text{ litrów}$$

bezwodnego alkoholu.

Aby rozcieńczyć 720 litrów bezwodnego alkoholu do żądanej mocy 20% należy doprowadzić rozczyn do objętości:

$$\frac{720 \times 100}{20} = 3600 \text{ litrów płynu.}$$

Ponieważ zawartość kwasu octowego w skażonym spirytusie winna stanowić 10% zawartości bezwodnego alkoholu, przeto octu danej mocy — 8,5% należy dodać:

$$\frac{720 \times 10}{8,5} = 847 \text{ litrów octu.}$$

Skoro, jak wyżej powiedziano, ogólna ilość denaturatu winna stanowić 3600 litrów płynu, w których ma się mieścić 800 litrów spirytusu mocy 90%, oraz 847 litrów octu mocy 8,5%, zatem ilość wody, jaką początkowo dodać należy przy skażeniu danego spirytusu stanowi:

3600 litrów—(800 1+847 1) = 1.953 litrów wody.

Ponieważ jednakże przy mieszaniu wody ze spirytusem płyn kurczy się, należy faktycznie dodać wody więcej, tyle jednakże, aby ogólna ilość płynu stanowiła 3600 1.

Denaturat taki zawierać będzie 20% bezwodnego alkoholu i 10% bezwodnego kwasu octowego, licząc ten ostatni w stosunku do zawartości bezwodnego alkoholu.

Powyżej przytoczony sposób obliczenia należy stosować analogicznie w wypadkach, gdy spi-

rytus, podlegający skażeniu oraz ocet, służący do skażenia, mają moc odmienną od przyjętej w przykładzie (90% dla spirytusu i 8,5% dla octu), a także w wypadkach, gdyby należało dokonać skażania spirytusu, doprowadzając zawartość alkoholu w denaturacie do stosunku odmiennego, niż przyjęty w przykładzie (20%).

69.

a) Ustalenie zawartości alkoholu.

Zawartość alkoholu w skażonym spirytusie ustala się drogą oddestylowania spirytusu i określania % zawartości alkoholu w destylacie zapomocą szklanego alkoholomierza;

b) Ustalanie zawartości kwasu octowego.

Dla prędkiego zbadania skażonego spirytusu na kwas octowy, korzysta się z cylinderka na podstawie; cylinderek posiada podziałkę, której najniższa kreska — (zerowa) — odpowiada pojemności 25 cm³. Przy następnych kreskach podziałki między któremi pojemność wynosi 1,7 cm³, umieszczone są cyfry 0,2, 0,4, 0,6, 0,8, 1,0, 1,2, itd. aż do 25, wskazujące na procentową zawartość kwasu octowego na wagę w badanym skażonym spirytusie.

Badanie prowadzi się w następujący sposób: do cylinderka wlewa się 25 cm³. badanego denaturatu, tj. tyle, ile trzeba, by powierzchnia sięgała do dolnej kreski podziałki, następnie dodaje się 2—3 krople fenolftaleiny 1 g fenolft w 500 g 95% spirytusu) i skłócając płyn, dolewa się kroplami tyle półnormalnego ługu sodowego (rozczyn 20 g czystego Na OH w litrze), aby płyn, przedtem bezbarwny, zabarwił się na kolor jasno-czerwony. Ciemnoczerwone zabarwienie wskazuje na niedokładność próby.

Jeżeli po dodaniu ługu, powierzchnia zabarwionego płynu sięga podziałki z cyferką np 2, 4, to w badanym denaturacie znajduje się 2,4% wagowych kwasu octowego, jeżeli zaś wspomniana powierzchnia znajduje się np. pośrodku między kreskami 2, 8 i 3, to procent kwasu octowego w badanym denaturacie będzie się równał 2,9.

70.

Badanie octu.

Głównym celem badania octu jest ustalenie niektórych jego części składowych: przedewszystkiem kwasu octowego i alkoholu, następnie kwasów mineralnych, czasami umyślnie dodawanych do octu celem powiększenia jego mocy.

Wyrabiany i sprzedawany przez octownie powinien zawierać conajmniej 3% wagowe kwasu octowego. Zawartość alkoholu zaś nie może przekraczać 1%.

Ocet nie może zawierać wolnych kwasów mineralnych.

Ustalenie zawartości kwasu octowego.

Kwasomierz automatyczny, służący do ustalania zawartości kwasu octowego, składa się z flaszki półlitrowej z bocznym otworem do nalewania ługu, z balonika gumowego do wciskania powietrza do flaszki, a tem samem do napełnienia ługiem biurety; z płuczki z ługiem sodowym do oczyszczania powietrza, wciskanego do flaszki, z biurety, na której znajduje się skala z dziesięcioma podziałkami, z których każda odpowiada 1% kwasu octowego na wagę w badanym occie. Wewnątrz biurety wlutowana jest rurka kapilarna, służąca do automatycznego nastawiania płynu na „zero". Górna część biurety, wydęta w zbiorniczek, służy do lokowania nadmiaru ługu sodowego, w razie nieostrożnego napełniania biurety. Następnie do automatycznego kwasomierza należą jeszcze: płuczka z ługiem sodowym, służąca do oczyszczania powietrza, przedostającego się do biurety w czasie wypuszczania z niej ługu, pipeta na 10 cm³ od odmierzania badanego octu, miesczka porcelanowa na 100 cm³, pałeczka szklana i flakonik — kroplomierz na 50 cm³ do fenolftaleiny.

Aby przygotować kwasomierz do zbadania kwasowości napełnia się flaszkę przez boczny otwór jednonormalnym ługiem sodowym, który, po starannem zakorkowaniu bocznego otworu, może być przechowywany we flaszeczce przez dłuższy przeciąg czasu. Odpowiednie ilości ługu należy również nalać do płuczek.

Badanie prowadzi się w sposób następujący: zatykając wielkim palcem otwór, umieszczony w tyle balonika, naciska się balonik lekko i tak długo, dopóki biureta nie napełni się ługiem. Biuretkę należy ostrożnie napełniać, gdyż, przy nagłem naciśnięciu balonika, ług z płuczki może się przelać do flaszki, czego stanowczo trzeba unikać. Gdy przestaniemy naciskać balonik, nadmiar ługu w biurecie zostaje samoczynnie przelany do flaszki i ług w biurecie automatycznie ustawia się na poziomie zera.

Do porcelanowej miseczki odmierza się następnie pipetą 10 cm³ badanego octu. Przed każdem użyciem pipety należy ją dwu-trzykrotnie przepłukać badanym płynem. Ocet z pipetki należy wypuszczać w ten sposób, aby koniec jej opierał się o ściankę miseczki. Ocet w miseczce rozcieńcza się w 50 cm³ zimnej wody, wkrapla się 2 krople fenolftaleiny (1 kg. fenolftaleiny rozpuszczony w 500 g 95% spirytusu) i dodaje się z biurety tyle jednonormalnego ługu (rozczyn 40 g czystego Na OH w 1 litrze), aby płyn w miseczce, przedtem bezbarwny, zabarwił się na kolor jasno czerwony. Ciemno-czerwone zabarwienie płynu wskazuje na niedokładność próby (dodano zbyt wiele ługu).

Zawartość miseczki należy w czasie dodawania płynu starannie mieszać szklaną pałeczką. Początkowo ług powinno się dodawać szybko, w końcu powoli — kroplami.

Po skończonem miareczkowaniu, odczytuje się, przy której podziałce skali biurety znajduje się poziom (dolny menisk) pozostałego ługu. Odczytana cyfra będzie równa odsetkom wagowym kwasu octowego w badanym occie.

P r z y k ł a d:

Do próby wzięto 10 cm³ badanego octu, rozcieńczonego w 50 cm³ wody, dodano 2 krople fenolftaleiny i spuszczono z biurety tyle jednonor-

malnego ługu, że dolny menisk ługu w biurecie znalazł się naprzeciwko podziałki 8,7.

Przy odczytywaniu procentów kwasu octowego za miarodajny należy uważać najniższy punkt krzywizny płynu w biurcie — dolny menisk.

Oprócz wyżej opisanego automatycznego kwasomierza można używać również innych przyrządów z dobrym wynikiem do ustalenia procentowej zawartości kwasu octowego w occie.

Ponieważ zasadą jest tu miareczkowanie płynów, konstrukcja stosowanych przyrządów jest prawie jednakowa, różnią się w nich tylko oddzielne części. Tak np. kalibrowany cylinder może mieć podziałki na pojemność 1 cm³, każdy zaś 1 cm³ jednonormalnego ługu sodowgo odpowiada zawartości 0,669 kwasu octowego w occie 0,66 g. Wobec tego przy użyciu do badania 10 cm³ octu należy dla ustalenia procntowej zawartości kwasu octowego liczbę cm³ zużytego normalnego ługu sodowego pomnożyć przez 0,06 i przez 10.

Przykład:

Na 10 cm³ octu zużyto 9,6 cm³ normalnego ługu sodowego, czyli że 100 cm³ badanego octu zawiera: $9,6 \times 0,06 \times 10 = 5,76$ g kwasu octowego, co stanowi 5,76%.

Ustalanie zawartości alkoholu w occie.

Zawartość alkoholu w occie bywa niejednakowa, zależy ona od rodzaju surowca, z którego ocet otrzymano, jak również i od sposobu fabrykacji. Z ciężaru gatunkowego octu nie można sądzić o ilości alkoholu, znajdującego się w occie, gdyż w nim, jak w piwie i innych tego rodzaju płynach, oprócz alkoholu, znajdują się ciała, cięższe od wody.

Badanie prowadzi się w sposób następujący: do 200 cm³ badanego octu dodaje się 2 krople fenolftaleiny i tyle sody, aby płyn zabarwił się na jasno-czerwono. Ciecz przelewa się następnie do metalowej kolby aparatu Sallerona i dodaje się 200 cm³ wody. Z mieszaniny, znajdującej się w metalowej kolbie, odpędzamy 200 cm³ i badamy destylat zapomocą alkoholomierza. Procentowa zawartość alkoholu w badanym occie równa się odsetkom alkoholu, stwierdzonym w destylacie.

Próba na wolne kwasy mineralne (siarkowy, solny i azotowy).

Obecność tych kwasów w occie stwierdza się zapomocą 0,1% roztworu fioletu metylowego (0,1 g fioletu z 100 cm³ wody destylowanej). Do 10 cm³ badanego octu dodaje się 2 krople roztworu fioletu metylowego i lekko skłóca. Jeżeli próbka zawiera choćby minimalne ilości wolnych kwasów mineralnych, to zabarwia się ona na niebiesko, lub na zielono. Zabarwienie łatwiej daje się dostrzec, gdy przed epruwetką, w której dokonywa się próby, ustawić biały arkusz papieru i gdy obok wspomnianej epruwetki postawić drugą z 10 cm³ wolnego od kwasów mineralnych octu, do których również dodano 2 krople roztworu fioletu.

Badany ocet zabarwiony jest często na kolor słomkowy, który może przeszkadzać wykryciu omawianych kwasów. Naturalne zabarwienie octu można usunąć, gotując ocet z węglem kostnym, niezawierającym kwasów. Prób na wolne kwasy mineralne w zabarwionych octach należy dokonywać w laboratorjum D. P. M. S.

Warszawa, dnia 9 maja 1928 r.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

228
OKÓLNIK L. D. VI. 5157/2/28.

Do Izb Skarbowych — Wydział IV (wszystkie) i do Wydziału Skarbowego Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach.

W jednej z gorzelń organa miejscowe stwierdziły po pierwszym odpędzie spirytusu brak w odbieralniku 4 litrów spirytusu.

Ponieważ dalsze odpędy spirytusu odbywały się normalnie i ani w odbieralniku ani w aparacie mierniczym nie stwierdzono żadnych niedokładności wyjaśnia się, że brak ten mógł powstać wskutek niewłaściwego ustawienia bębna po przygotowaniu aparatu mierniczego do ruchu. W danym wypadku szew łączący dwie komory bębna był zapewne ustawiony w ten sposób, że szczelina dopływowa dolnej komory bębna mającej napełnić się spirytusem i lewej komory mającej przeważyć sąsiednią komorę i spowodować obrót bębna po wlaniu się do tej lewej komory pewnej ilości spirytusu, znalazły się na jednym poziomie, a więc spirytus wpływał równocześnie do obu komór, a obciążona lewa komora wytrąciła bęben z równowagi przed napełnieniem dolnej komory. Przy dalszych pracach aparatu mierniczego wypadek ten nie mógł mieć miejsce, gdyż dolna komora była stale spirytusem napełniana należycie przy samoczynnem ustawianiu.

Celem uniknięcia na przyszłość podobnych wypadków, należy pouczyć Inspektorów i Urzędników upoważnionych do otwarcia i badania aparatów mierniczych, że przy przygotowaniu tych aparatów do ruchu, winni próżne bębny tak ustawiać, by kółko mimośrodku spoczywało w pobliżu lewego krańca górnego brzegu listka rozetki, a szew łączący dwie komory bębna, przybrał położenie skośne, t. j. pochylone nieco w prawo.

Warszawa, dn. 1 czerwca 1928 r.

Zastępca Dyrektora Departamentu
(—) *W. Grabowski.*

Przepisy celne.

229.

OKÓLNIK L. D. IV/659/3/28

w sprawie stosowania zakazów przywozu niektórych towarów do Polski.

Do wszystkich Dyrekcji Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wobec wątpliwości, powstających w niektórych urzędach przy stosowaniu zakazów przywozu, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu wyjaśnia dodatkowo w ślad okólnika z dn. 3 marca 1928 r. L. D. IV/235/3/28. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 10 poz. 129), co następuje:

1) Obowiązujące ogólne zakazy przywozu do Polski objęte są rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 10 lutego 1928 r. w sprawie uchylenia zakazu przywozu niektórych towarów (Dz. U. R. P. Nr. 15 z 1928 r. poz. 113).

Towary, które „pochodzą" lub „przychodzą" z Rzeszy Niemieckiej, podlegają zakazowi wwozu do Polski nietylko, jeżeli są objęte powyższem rozporządzeniem, lecz także jeżeli są objęte rozporządzeniem Rady Ministrów z dn. 17 czerwca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 61 poz. 430) i z dn. 11 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 69 poz. 486).

Za „pochodzące" z Rzeszy Niemieckiej uważa się towary wyprodukowane lub przetworzone (niemniej niż 50% wartości towaru przypada łącznie na robociznę i materjał nimiecki) w Niemczech.

Za „przychodzące" z Rzeszy Niemieckiej uważa się towary (czy to pochodzące z Rzeszy Niemieckiej, czy to pochodzące z kraju trzeciego), przywożone do Polski za kolejowym, okrętowym, pocztowym itp. dowodem nadania towaru, wystawionym w Niemczech, włączając porty niemieckie (wolne strefy w portach niemieckich itp.). Patrz także komunikat Ministerstwa Przemysłu i Handlu w Monitorze Polskim Nr. 56 z dnia 10 marca 1926 r.

2) Przywóz z innych państw, niż Niemcy, towarów, objętych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 17 czerwca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 61 poz. 430) i z dn. 11 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 69 poz. 486), jest wolny [1]) pod warunkiem, aby do odprawy celnej tych towarów importer złożył świadectwo pochodzenia, zaopatrzone w wizę konsularną (patrz rozporządzenie z dn. 10 lutego 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 15 poz. 113). Świadectwo pochodzenia ma odgrywać tu rolę środka, przy pomocy którego przestrzega się przepisu, aby towar nie pochodził z Rzeszy Niemieckiej. Jeżeli towar ma prawo do skorzystania w Polsce z przewidzianego w umowach handlowych cła konwencyjnego i z tego powodu zaopatrzony jest w świadectwo pochodzenia, to świadectwo to czyni zbędnem uzyskiwanie świadectwa, przewidzianego przez rozporządzenie z dnia 10 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 15 poz. 113).

Przewidziane w rozporządzeniu z dnia 10 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 15 poz. 113) świadectwa pochodzenia będą zaopatrzone przez urzędy konsularne R. P. w wizę następującej treści:

„Wiza Nr. . . . . .

Wizowano w Urzędzie konsularnym Rz. P. w . . . . . . w myśl § 1 rozporządzenia z dn. 10 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 15 poz. 113). Nie dotyczy zniżek celnych.

Miejscowość . . . . data . . .

Pobrano . . . .

Podpis i okrągła pieczęć Urzędu konsularnego

Wiza ważna do dn. . . . . ."

Wiza taka, a przynajmniej jej zdanie: „nie dotyczy zniżek celnych", będzie wystawiona w języku polskim i w języku kraju urzędowania Urzędu konsularnego lub w języku francuskim.

Takie świadectwa pochodzenia mogą być wystawiane i wizowane w każdym kraju (z wyjątkiem Niemiec) również dla towarów „niepochodzących" i nawet „nieprzychodzących" z danego kraju do Polski, pod warunkiem wszakże, aby towar nie był pochodzenia niemieckiego. Przykład: kawa (zabroniona przez obowiązujące do niedawna rozporządzenie z dnia 17 czerwca 1925 r.) pochodzenia amerykańskiego może być obecnie wpuszczona bez pozwolenia przywozu na podstawie świadectw pochodzenia (specjalnego typu), wystawionego i wizowanego w Holandji, za frachtem Amsterdam—Katowice; herbata pochodzenia chińskiego na podstawie świadectwa pochodzenia specjalnego typu wystawionego i wizowanego w Anglji lub Holandji i t. p.

Świadectwa takie mogą wystawiać te same urzędy i organizacje, które w danym kraju wogóle upoważnione są do wystawiania świadectw pochodzenia.

3) W punkcie I niniejszego okólnika powiedziano, że towary „przychodzące" z Niemiec (także portów niemieckich, wolnych składów niemieckich) są zabronione do przywozu, o ile są objęte rozporządzeniami: z dnia 17 czerwca 1925 r., 11 lipca 1925 r. i 10 lutego 1928 roku.

Towary te traktowane są podobnie jak towary „pochodzące" z Niemiec; wwóz ich może być dokonany tylko na zasadzie pozwoleń Ministerstwa Przemysłu i Handlu. W p. 1 określono również pojęcie towarów „przychodzących" z Niemiec. Za towar „przychodzący" z Niemiec uważa się towar, który przychodzi do Polski za dowodem nadania, wystawionym w Niemczech (także w portach niemieckich i t. d.). Towary idące tranzytem przez Niemcy za dowodem nadania, wystawionym na Polskę w trzeciem kraju, nie są uważane za „przychodzące z Niemiec (nawet gdyby były przeładowane na stacji lub w porcie w Niemczech, o ile tylko przeładunek nie łączył się ze zmianą dowodu nadania).

4) W dziedzinie towarów, których przywóz jest zakazany ogólnie na podstawie rozporządze-

[1]) O ile towar nie jest powtórzony w rozporządzeniu z dn. 10 lutego 1928 r. (jest kilka takich wypadków).

nia z dnia 10 lutego 1928 r. obowiązują następujące zasady co do pochodzenia i przychodzenia towaru. W pozwoleniach przywozu z reguły wskazany jest kraj, z którego dany towar ma być przywieziony. Oznacza to, że towar musi pochodzić z wolnego obrotu w danym kraju i musi być w danym kraju nadany do przywozu do Polski.

Towar pochodzi z wolnego obrotu w danym kraju, jeżeli w nim został wytworzony lub znacjonalizowany (znaturalizowany). Gdy przy zastosowaniu cła konwencyjnego za naturalizację towaru uważa się uszlachetnie go w tym stopniu, aby przynajmniej 50% ostatecznej, wartości towaru przypadało na materjały i robociznę danego kraju, to przy zastosowaniu pozwolenia przywozu za naturalizację uważa się oclenie towaru w danym kraju, lub jeżeli towar w taryfie tego kraju wolny jest od cła, dokonanie odprawy celnej i wpuszczenie towaru w danym kraju do wolnego obrotu. Natomiast towary, pochodzące z wolnych składów w danym kraju, lub idące tranzytem przez dany kraj, nie mogą korzystać z poswolenia przywozu, opiewającego na dany kraj.

Do towaru, pochodzącego z Niemiec, pozwolenie przywozu, opiewające na kraj trzeci, nie może być zastosowane, chociażby towar ten był znacjonalizoway w danym kraju.

Drugim jednocześnie obowiązującym warunkiem uznania pozwolenia jest nadanie towaru do przewozu do Polski w kraju, na który opiewa pozwolenie.

Przeładowanie towaru w kraju trzecim jest dopuszczalne, o ile nie pociąga za sobą zmiany dokumentu przewozowego. Natomiast, gdy przeładowanie towaru łączy się ze zmianą dokumentu przewozowego, to przeładowanie takie dopuszczalne jest tylko w następujących warunkach:

1) w handlu z innemi częściami świata (handel zamorski),

2) w handlu z krajami europejskiemi, o tyle tylko, o ile zachodzi dostatecznie umotywowana potrzeba przeładowania towaru w kraju trzecim.

Do p. 1. W handlu zamorskim, przeładowanie towaru w kraju trzecim i nadanie go do Polski z kraju trzeciego wyklucza w każdym razie Niemcy, porty i składy niemieckie. Co się tyczy udowodnienia przeładowania towaru w kraju trzecim i nadania go do Polski z kraju trzeciego, to mogą być dopuszczone alternatywnie następujące sposoby udowodnienia:

a) przedstawienie dowodów komunikacji łamanej. Np.: samochody amerykańskie mogą przyjść za pozwoleniem, wystawiaonem na St. Zjednoczone Am. Północnej, jeżeli zostanie przedstawiony konosament Ameryka — Antwerpja i fracht Antwerpja — Warszawa, lub konosament Ameryka — Antwerpja i konosament Antwerpja — Gdańsk,

b) jeżeli pierwotny konosament (kraj zamorski — miejsce przeładowania) z tych lub innych względów nie może być przedstawiony, to mogą wystarczyć bądź uwierzytelnione przez konsulat polski w miejscu przeładowania odpisy pierwotnego konosamentu, bądź zaświadczenia o przeładowaniu, wystawione przez konsulaty polskie na zasadzie konosamentu w miejscu przeładowania, bądź świadectwa pochodzenia, wystawione w kraju pochodzenia w celu uzyskania w Polsce cła konwencyjnego,

c) jeżeli powyższe sposoby nie będą mogły być zastosowane, to sprawa odnośna powinna być rozważana indywidualnie w drodze odniesienia się do Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Co się tyczy p. 2, to za dostatecznie umotywowaną potrzebę przeładowania towaru w kraju trzecim i wystawienia tu nowego dowodu nadania należy uważać wypadek kolejowy lub zmianę rodzaju lokomocji (np. śliwki z Jugosławji nadane drogą wodną i w Czechosłowacji przeładowane do wagonów).

Inne wypadki przeładowania towaru (połączonego ze zmianą dokumentu przewozowego) w handlu z krajami europejskiemi muszą być rozważone indywidualnie w drodze odniesienia się do Ministerstwa Przemysłu i Handlu. To samo stosuje się do przeładowania w Niemczech, które w zasadzie jako kraj przeładunkowy, (o ile przeładunek połączony jest ze zmianą dowodu przewozowego) są wyłączone.

5) Okólnik niniejszy nie dotyczy stosowania ceł konwencyjnych (ani świadectw pochodzenia, uprawniających do uzyskiwania ceł konwencyjnych).

6) Od świadectw pochodzenia, o których mowa w niniejszym okólniku (wymaganych w myśl rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 10 lutego r. b. (Dz. U. R. P. Nr. 15, poz. 113) przy wwozie towarów do Polski, wolne są drobne przesyłki pocztowe (do 10 kg. wagi), t. j. nie sprowadzane w celach handlowych, o ile dokumenty przewozowe stwierdzają, iż nie zostały nadane w Niemczech; jeżeli zaś zostały przeekspedjowane w Niemczech, to należy udowodnić, że zostały pierwotnie nadane z innego kraju.

Warszawa, dnia 4 czerwca 1928 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr. W. Rasiński.*

230.

OKÓLNIK D. IV/2802/1/28

w sprawie prowadzenia rachunkowości kar i kosztów postępowania, nakładanych na podstawie ustawy karno-skarbowej.

Do Dyrekcji Ceł w Warszawie, Wilnie, Poznaniu, Mysłowicach, Lwowie.

Zarachowywanie kar pieniężnych i kosztów postępowania, podlegajcych ściąganiu od skazanych, a nakładanych na podstawie ustawy karnej skarbowej z dn. 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609), należy prowadzić w sposób praktykowany dotychczas przy zarachowywaniu

wszelkich wpływów budżetowych zgodnie z §§ 14 i 32 Instrukcji rachunkowo-kasowej dla władz i urzędów celnych (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 24 z 1922 r.), zapisując wymienione wpływy na dz. 5 § 13 budżetu dochodowego Ministerstwa Skarbu.

Również i wpłacanie tych kar i kosztów winno się odbywać w trybie przewidzianym przez odnośne przepisy tejże Instrukcji (§§ 36—40).

Ponieważ w rozporządzenu wykonawczem do powołanej ustawy z dn. 15 listopada 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 120, poz. 693) ustalono tylko sposób prowadzenia ewidencji spraw karnych bez podania sposobu prowadzenia ewidencji przypadających Skarbowi kar i kosztów, należy w urzędach celnych prowadzić ewidencję tych należności w „rejestrze kar pieniężnych i kosztów postępowania" oraz w dodanym do niego sumarjuszu według załączonych wzorów.

Poszczególne pozycje winny być wpisywane do tego rejestru na podstawie ostatecznych prawomocnych orzeczeń. W razie częściowego spłacania należnej Skarbowi sumy poszczególne raty należy wpisywać w przedziałce „uiszczono" w następujących po sobie wierszach w miarę wpłacania rat.

Rejestru nie zamyka się co miesiąc, gdyż służy on tylko dla ewidencji, prowadzi się zaś go przez cały rok budżetowy, po upływie którego pozostałości nieuregulowanych całkowicie pozycji przenosi się do nowego rejestru na rok następny. Do sumarjusza wpisuje się poszczególne pozycje równocześnie z zapisaniem ich do rejestru kar pieniężnych. Sumarjusz urząd celny zamyka miesięcznie, poczem sporządza wykaz w ogólnych sumach z podaniem zaległości i przesyła go do Dyrekcji Ceł, ta zaś sporządza ogólny wykaz za wszystkie urzędy i przesyła go Departamentowi Ceł. Terminy przesyłania tych wykazów obowiązują: dla urzędów celnych każdego 5 miesiąca po zamknięciu za miesiąc ubiegły, dla Dyrekcji zaś każdego 15 tegoż miesiąca.

Omawianą ewidencję należy prowadzić od początku bieżącego okresu budżetowego, t. j. od dnia 1 kwietnia 1928 r.

Warszawa, dnia 9 czerwca 1928 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr. Rasiński.*

Rejestr kar pieniężnych i kosztów postępowania.

Nr. bieżący	Pozycja księgi karn.	Nazwisko i imię skazanego	Kara pieniężna												Koszty postępowania, podlegające ściągnięciu								UWAGI
			Przypisano		Uiszczono			Zamieniono na areszt zastępczy			Umorzono			Przypisano		Uiszczono			Umorzono			
					jednorazowo wzgl. ratami		Data i poz. rej. opł. celn.	Nazwa władzy oraz data i L. zawiadomienia o odsiedzeniu aresztu	Kwota		Nazwa władzy oraz data i L. zarządzenia	Kwota						Data i poz. Rej. opł. celn.	Nazwa władzy oraz data i L. zarządzenia	Kwota		
			Zł.	gr.	Zł.	gr.			Zł.	gr.		Zł.	gr	Zł.	gr.	Zł.	gr.			Zł.	gr.	

SUMARJUSZ.

Nr. Rej. kar pien.	Kary pieniężne: Przypisano		Uiszczono		Zamieniono na areszt		Umorzono		Koszty postępowania: Przypisano		Uiszczono		Umorzono		UWAGI
	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	

Drukarnia Państwowa, Miodowa 22. Nr. 41722. 15.VI.28. 7500.